

УЧИТЕЛЯТ БЕИНСА ДУНО

**ЗА СЪДБА
ДОЙДОХ**

НЕДЕЛНИ БЕСЕДИ

УЧИТЕЛЯТ БЕИНСА ДУНО

**ЗА СЪДБА
ДОЙДОХ**

НЕДЕЛНИ БЕСЕДИ

Серия XI

ВТОРО ИЗДАНИЕ

СОФИЯ 2011

Ученикът трябва да *благодари* от сутрин до вечер за всичко, което вижда около себе си.

Тogaва струите на Любовта ще потекат през неговата душа.

Учителят
(Свещени думи на Учителя,
стр. 68, София 1938 г.)

Ученикът трябва да бъде *благодарен* на това, което Учителят му дава, и да върви напред.

Учителят никога няма да остави ученикът да се спре. Ученикът чувства подкрепата, която иде от Учителя, от цялото Небе. Това го изпълва всеки момент с благодарност и благоговение.

Учителят
(Свещени думи на Учителя,
стр. 100, София 1938 г.)

Учителю, благодарим Ти за Божественото Слово, с което ни дари. Израз на нашата благодарност ще е изучаването и прилагането Му от всеки ученик, на когото съзнанието се е отключило за Него, за Словото.

ЗА СЪДБА ДОЙДОХ

„Аз за съдба дойдох на този свят.“

(Йоан 9:39)

Тия Христови думи имат отношение само към ония хора, у които се е пробудило възвишеното и благородното. По-добра дума в български език, която да изразява понятието „съдба, съдене“, няма. Да съдиш човека, това се счита за голямо негово нещастие. Съдбата обаче има и друго предназначение - тя решава и благото на човека. Когато някой беден човек е онеправдан, съдбата именно решава да му се даде правото.

Сегашният свят в своята целокупност е създаден върху едно велико начало, което показва, че между всички области на живота, или между всички негови проявления, далечни или близки нам, има тясна връзка. Когато се говори за връзка, трябва да се знае, че връзка се прави между разумни явления. Всяко явление има своя причина и последствие.

Ние можем да разделим явленията на три категории: материални явления, в проявлението на които съзнанието не взема участие, но има малко съприкосновение с тях; духовни явления, в проявлението на които съзнанието действа отвън. Например стрелката на часовника, която определя точно движението на Земята, не съзнава това нещо. Тук съзнанието действа отвън. Часовникът върши работата си

правилно, без да съзнава какво върши, но неговата работа се оценява от други същества извън него, с високо съзнание. Третата категория явления са Божествени, при които съзнанието участва отвън и отвътре. Те представляват същинските явления. Този род явления обединяват и материалните, и духовните явления в себе си.

Съвременната наука засяга само двата рода явления – материалните, в които съзнанието не участва, и духовните, при които съзнанието участва само отвън. Такова явление представлява работата на часовника, който действа автоматически: дрънка, буди господаря си. Де е неговото съзнание? – В господаря му. Въз основа на това, учените казват: „Всички хора са автомати, те извършват работите си автоматически и след като умрат, всичко се свършва с тях.“ Това казва и часовникът: „Ако не ме навиеете, аз ще спра, няма да ви бъда полезен.“

Сега, в тия времена, които преживяваме, всички хора се интересуват живо от това какво ще кажат учените за земетресението. За да не покажат своето невежество, учените казват, че ставали някакви размествания на пластове, че огън имало в Земята и т.н. Казвам: Така е, и разместване на пластове става, и огън в Земята има, но същинската причина на земетресенията не е нито в разместването на пластове, нито във вътрешния огън на Земята. Когато някоя жена накладе огън на огнището и тури отгоре тенджерата с вода и месо да ври, питам: Огънят, от самосебе си ли се накладе? Тенджерата от самосебе си ли дойде? Месото от самосебе си ли влезе в тенджерата? – Не, причината на всичко това се крие другаде. Така и много от съвременните учени, като ги питат дали пак ще стане земетресение, те казват: Науката още не може с положителност да предскаже това. Сеизмографът определя само това, което е вече

станало близо или далеч някъде, но не може да предскаже какво има да стане.

Днес светът се намира в същото положение, в каквото някога бе цар Навуходоносор, който сънува сън, но не можа да го запомни. Той извика всички мъдреци от царството си да му го изтълкуват, но никой не можа да стори това. И пророк Данаил се натъкна на същото противоречие, в което изпаднаха всички мъдреци на цар Навуходоносор. Обаче у Данаила имаше мъжество, имаше вяра. Той се обърна към Господа, да му разкаже съня на царя. С молитвата си Данаил отиде да почерпи сведения от явленията на Божествения свят. Тия явления са от Божествен характер. Така трябва да постъпят и съвременните учени хора. Те трябва да направят крачка напред! Нека отправят своята молитва към Бога, да Го помолят да им обясни причините на днешните явления. Те се спират пред вратата на Царството Божие и философстват. Не, време е да се изтълкува съня на царя, да се изтълкуват новите явления, които стават в живота разумна Природа. Цялата европейска култура, всички съвременни хора са се спрели пред материалния и духовния свят и не предприемат решителна крачка напред.

Питам: Защо стават земетресенията в България? Защо се вари месото в огъня? – Все трябва да има някаква причина за това. Защо колят вола? – И за това има някаква причина. Защо умират хората? – И за това има някаква причина. Някои казват: Така е наредил Бог. Не, това не е философия. Аз, като чета свещените книги, в които се говори за създаването на света, абсолютно никъде не съм срещнал да се говори за смъртта. В Божествения език думата „смърт“ не съществува. Хората сами създадоха тази дума. Тя съществува само в човешкия език. В Божествения език не

съществува думата „земетресение“. И тази дума създадоха хората. Причината за земетресенията, в която и да е част на земното кълбо, са всички живи същества. Те създават земетресенията. Чудни са хората, като търсят причината на земетресенията другаде, а не в себе си. Отрицателните мисли, чувства и действия на хората влияят върху Земята тъй, както експлозивните вещества, които, като турят под някоя канара, тя се разрушава. Достатъчно е само да се тури запалка на тия вещества, и всичко над тях хвърква из въздуха. Така се произвеждат и земетресенията.

Казвам: Всички учени хора, след като заминат за другия свят и няма какво да правят, слизат долу в земята, на дълбочина 5-10-15-20 км., и като намерят там избухливите вещества, запалват ги и казват: „Да става каквото ще с България!“. Казвате: Това научна теория ли е? – Толкова научна, колкото са научни и теориите на съвременните геолози. Ние можем да определим точно ще стане ли земетресение в София, или няма да стане. Земетресенията, които станаха в Чирпан и Пловдив, показаха, че там нямаше десет души праведни. Аз им казвам това нещо в очите. Намерете десет души праведни и земетресението ще мине и ще замине, без да причини големи нещастия. Няма ли десет души праведни, земетресението ще стане и големи нещастия ще причини. Тия десет души праведници са десет опорни точки, които гарантират известна стабилност. Ако в едно сражение нямаме разумни генерали, може ли това сражение да се спечели? Ако в една държава няма десет разумни управници, може ли тази държава да се оправи? Ако в един университет няма десет разумни, добри професори, може ли той да съществува? Ако в астронимията, като наука, няма десет души учени хора, които да я поддържат, може ли тя да се развива?

Сега, в тия времена, ако ме слушате, най-добре е човек да мълчи, да наблюдава явленията и да ги проучва. От преди години още аз имах силно желание да избавя българите от страданията, които днес дойдоха. И земетресението спря до София. Обаче, ако българите не изменят поведението си спрямо Небето, ако не се решат да слушат Бога, страданията и изпитанията ще дойдат. Трябва да знаете, че на първо място духовенството е отговорно за тия катастрофи в България. След това отговорността лежи върху управляващите, в широк смисъл на думата, и най-после върху всички останали хора: учители, майки, бащи, млади и стари. И ако всички тия фактори в света не изпълнят волята Божия, ние не сме отговорни за нищо.

Питам: Какво може да се очаква от един народ, поданиците на който се изстребват един други помежду си? Какъв пример дават българите в това отношение? С какво могат да се похвалят те? Едно време турците ги клаха и изтезаваха и те се оплакаха за това пред цяла Европа. Но какъв отговор ще даде днес българският народ пред Бога, като се изстребват и колят сами помежду си? Казвате: Едичкой си човек не поддържа държавата, обявява се против нея. Питам: Как може този човек да се обявява против държавата, от която е един уд? Как може краката ми да бъдат мои врагове? Как може очите ми да бъдат мои врагове? Това не може да бъде, немислимо е! Българин на българин враг не може да бъде. Такъв е Божият закон! Всеки, който каже противното, не говори Истината. Въпросът не е само за българите, но и за всеки човек, който се обявява против цялото човечество. Такъв човек е негов враг.

Христос казва: „Аз за съдба дойдох в света“. Христос е дошъл за съдба, да тури ред и порядък в света, да внесе разумно разбиране за живота. Някои хора мислят, че

светът, както и цялата Земя, е създадена само заради тях. Не, на първо място Земята е създадена за Бога, на второ място – за ангелите и на трето място – за нас. Оттук ние извличаме три важни положения за нас, а именно: цялото е създадено за главата, главата – за дробовете, а дробовете – за стомаха. Главата е Бог, дробовете са ангелите, а стомахът сме ние. Най-после има и друг един свят – светът на дебелиите и тънките черва. Той е чистилицето, адът. Всеки човек носи този ад в себе си. Червата съставляват ада у човека, дето живеят всички паднали и грешни духове, всички демони. Някои питат: Какво нещо е адът и де се намира той? Казвам: Адът се намира в червата на човека. Затова често казват за някого: проклет е в червата си! Ето защо, когато съвременната наука се заеме да лекува някого, най-първо очиства стомаха и червата му. Празни ли са червата на човека, лекуването му може да започне. В това отношение и всеки народ има глава, дробове, стомах и черва. И ако червата на някой човек или на някой народ се задръстят, трябва ли да се реже главата му? Чудни са хората със своята философия!

Ще ви приведа случая, станал още от най-стари времена с един българин. Той решил да се ожени, избрал и момата, но не знаел как да разреши един важен въпрос със своята булка, която била неимоверно висока, около 2 ½ метра. В това време у българите съществувал обичаят да вървят с изправени глави, да не се навеждат. През вратата ли ще минават, или дето и да е, главите им трябвало да бъдат изправени нагоре. Дошло ред булката да влезе през вратата на къщата, дето живеел момъкът. Какво било учудването на всички, когато вратата на къщата са оказала ниска за булката! Как да влезе? Обичай е главата да не се навежда. И българинът, като циганина, трябвало да каже: „И чука си

продавам, и чергата си продавам, но обичаят си не изменям“. Всички започнали да мислят какво да направят, за да вкарат булката през вратата. Като помислили, че трябва да се отреже главата ѝ, за да я вкарат вътре, взели да плачат, да тъжат, каква ще е тази булка без глава. Приближава се най-послед при сватбарите един стар, разумен българин и им казва: „Аз ще ви покажа начин как да вкарате булката през вратата, но ще ми позволите ли да се кача на врата ѝ?“ – „Позволяваме.“ Той се качил на врата ѝ, и тя без да ще се навела. Тогава той казва на сватове: „Хайде, теглете сега булката навътре!“ Потеглили я те, и булката влязла. Както виждате, по един прост начин се премахнало нещастieto, което щяло да сполети тия стари българи.

По същия начин и съвременните хора са се възгордели, не навеждат глава, и казват: „Ние сме разрешили всички въпроси в света, никакъв Господ не съществува, ние управляваме света, ние имаме право да сечем глави, затова всеки трябва да се подчинява на нашите закони“. Но земетресението дойде, качи се на гърба на българина и каза: „Теглете го сега вътре!“ Какво иска да ни каже днес земетресението? – Да влезете през вратата на Царството Божие. Сега всички хора и народи седят пред тази врата и казват: „Обичай е да не си навеждаме главата, не можем да минем през вратата, ниска е за нас“. Казвате: „Много пострадахме от земетресението.“ Не, още не сте пострадали. Ако София пострада, тогава ще бъде лошото. Засега страдат малко само краката и стомахът на България, но главата трябва да се пази. Пострада ли главата на България, тогава ще бъде най-голямото нещастие.

И аз казвам днес на българския народ: Нека цяла София излезе вън, да се помоли на Бога. Защо чакат само на свещениците? Нека софиянци не чакат никакви православ-

ни свещеници, никакви евангелски проповедници, нека сами излязат под открито небе и да се помолят на Бога, да се обърнат към Него, да видят как Бог ще ги послуша! А те седят и философстват дали има Бог, или не; дали ще ги послуша Той, или не. Те отиват да питат учените хора ще има ли земетресение, или не. Казвам: Ако грешите, ще има земетресение; ако не грешите, никакво земетресение няма да има. Когато евреите разпнаха Христа, стана голямо земетресение, и завесата на храма се разкъса. Едно трябва да знаят съвременните хора: избиването на добрите хора винаги произвежда земетресения.

Ние можем да обосновем това нещо научно. Как именно се обясняват земетресенията? – Те са резултат на отрицателните човешки мисли, чувства и действия. Човешката мисъл е в състояние да измени лицето на Земята. В това отношение колективната мисъл на българите е много силна, много активна. У българите е складирана голямо количество разрушителна енергия. Ще ви приведа един пример, от който се вижда резултатът на тази разрушителна енергия. Преди години във варненската градина, край морето, бяха поставили железни пейки за сядане. Не се минаха и две години след това, тия пейки бяха разрушени. Хората, които сядаха на тях, ги разрушиха без пила, без никакъв инструмент. Как стана това? – Благодарение на излишната електрическа енергия у българите, която е в състояние да развинува бурмите. Сега, да оставим този въпрос настрана. Важно е, какво трябва да се прави днес.

Често запитват: Защо идват нещастия и страдания в света? Казвам: Доказано е, че през всички епохи на човечеството страданията и нещастията са идвали като резултат от престъпване на Божествените закони. Едно нещо, което знаем с положителност, е следното: няма случай в

цялата история на човечеството да са пострадали хората, когато са изпълнявали волята Божия. И всички трябва да признаем, че българите не живеят както трябва. Над тяхната съвест лежат редица грехове и престъпления. Те гониха гърците от България, биха ги, палиха им къщите и т.н. Аз не ги съдя за това, Небето ги съди – и съдбата е започнала вече. Едно време българите бяха измъчвани, бити, затваряни от турците, но не взеха поука от това положение. Нека знаят, че те не са невинни. Ще кажете: „Ами за гърците няма ли да дойде възмездие?“ – И за тях ще дойде. – „Ами за англичаните?“ – И за англичаните ще дойде. – „Ами за французите?“ – И за французите ще дойде. Няма да остане народ в цяла Европа, комуто справедливо да не се въздаде за делата!

Във втората глава от книгата на пророк Данаила се говори за съня на цар Навуходоносор, който бе възпроизведен и разтълкуван от пророка. Сънят, който царят видял, бе следният: „Велик образ, на който главата бе от чисто злато, гърдите и мишците му – от мед; коленете му – от желязо, а нозете му – една част от желязо и една от кал. След това се отсече камък без ръце и удари образа в нозете му, които бяха от желязо и кал и ги съкруши... Камъкът, който удари образа, стана на планина голяма и изпълни всичката земя.“

Краката на образа, направени от кал и желязо, представляват европейската култура. Големият камък, който удари нозете на този образ и ги съкруши, представлява Божията съдба, разумното, което иде в света. Този голям камък ще съсипе всички съвременни стари разбирания и схващания и в науката, и в обществения живот и ще създаде нова наука, нови отношения, които ще почиват на здрава, положителна основа.

И тъй, казвам: Петната, които се явиха на Слънцето, имаха връзка със земетресенията. Ние знаем какво нещо е Слънцето и защо стават известни пертурбации в него. Слънцето е един разумен център, но и Земята представлява нещо разумно. Не само на повърхността на Земята, но и във вътрешността ѝ живеят разумни същества. Какво ще кажете на това отгоре? Какво ще кажат съвременните учени, ако им се каже, че като се проникне на дълбочина 1000 километра в Земята, ще се достигне до една празнина от около 1000 километра? След нея иде друга една топка, като малка Земя, която се върти постоянно. Над тази топка живеят други разумни същества. Кой може да опровергае тази теория? Който смее да я опровергае, ще му кажа да слезе долу, да провери. Ще кажете: „Нали долу има огън?“ – Да, на дълбочина около 1000 километра от земната повърхност има огън, но този въпрос не ни интересува. За в бъдеще учените хора ще знаят разни методи, как да слизат в Земята и ще могат да проверят тия истини. Ние не тълкуваме явленията безразборно, или както не са в действителност. Ние сме за Истината, според която Земята е велик жив организъм, в който живее една възвишена разумна душа, със съзнание, каквото има и човекът.

В Писанието се казва, че когато Земята не може да търпи съществата, които живеят върху нея, тя започва да набръчква кожата си. Кожата е нейната кора, нейните пластове, които са живи. В кората на Земята действат ред сили, които учените хора наричан „силови линии“.

Христос казва: „Аз за съдба дойдох в света“. Вие трябва да знаете, че ако между вас се намерят десет души праведници, те ще бъдат в състояние да спасят София. Ако тия десет души се намерят било в православната църква, било в евангелската църква, било в еврейската църква, без-

различно от коя църква ще бъдат, ние ще им благодарим. За нас е важно София да се спаси, да има десет души богаташи, които да вложат своите капитали в Божествената банка, да кредитират за София. Да не мислите, че праведните хора са бедни. Не, бедният човек не може да бъде праведен. Праведните хора са дошли на Земята да извършат някаква специална работа и да придобият опитност. Те са дошли от друга някаква система и разполагат с цялата Земя – могат да живеят тук, колкото години искат, и като си свършат работата, ще си отидат, отдето са дошли. Богати са праведните хора, Синове Божии са те! Всеки човек, който е Син Божий, той има капитали, разполага с цяла слънчева система. Хората мислят, че праведниците, светиите са бедняци, които се уединяват в някои пещери или в някои гори и там прекарват живота си в пост и молитва, а от време на време се срещат с някои хора и им предсказват колко души са въкъщи, колко от тях има живи и колко умрели, богати ли са или бедни, колко от овците им са изгубени и т.н. Разказват им още за онзи свят, за наказанията и за благата в света и ред други неща. Казвам: Това е лесна работа. Така могат да предсказват и всички врачки в България, които гледат на кафе, както и всички обикновени мъдречи. В София има двама такива видни гледачи на кафе. Те взели своите джезвета, спрели се някъде пред Витоша и предсказват кому какво ще се случи. Обикновено този род гледачи могат да врачуват и предсказват на всички, но не и на себе си. Те не могат да предскажат какво ще се случи на самите тях. Съдбата на българския народ предсказали, но своята не могли да предскажат. Доколкото зная от техните предсказания, съдбата на България не е лоша.

„Аз за съдба дойдох в този свят.“ Казвам: Във всеки одного от вас трябва да се пробуди истинско желание да

добиете Божественото знание. Във всеки човек трябва да се събуди желание да има глава, т.е. да бъде свързан с Бога, с Мъдростта, да знае нещата, да изработи в себе си един сеизмограф. Сегашната наука не знае какво има да се случи, тя не може да предсказва събитията с положителност. Божествената наука може да предсказва всичко. От две-три години насам аз постоянно говоря за земетресенията, за събитията, които предстоят да дойдат. Аз имам точни данни за тия неща, които станаха, както и за тия, които ще станат за в бъдеще. Казвате: „Не трябва да се говори на хората така, да не се плашат“. Да, няма защо да се плашат хората, но казвам: Има една наука, според която нещата са точно определени, но тя не е фатална наука. Според тази наука, при известни условия, някои страдания и злини могат да се отстранят, или да се отложат, а могат и да се ускорят – това зависи от живота на хората. Един дом може да се разруши, а може и да се съгради. Един народ може да се разруши, а може и да се създаде. Това е в ръцете на самия народ, в ръцете на неговите управници. Казвам: В света обаче трябва да има абсолютна справедливост! В България трябва да има идеална справедливост! В българските затвори не трябва да остане затворен нито един праведен човек. И най-последно, Правдата трябва да се приложи в света, да не остане нито един беден човек, който да си въздъхва, да се чувства онеправдан и да се пита: „Няма ли Господ в света?“ В България не трябва да има бедни хора. Ние можем по десет пъти на ден да вдигаме ръцете и да се молим, но тази молитва не хваща място. Праведникът, като се моли на Бога, трябва да иска от Него да му покаже, де има някоя страдална душа, за да ѝ помогне. Това значи молитва! Щом намерите такава душа, ще ѝ кажете: „Не се обезсърчавай, има живот, има добри хора в света!“

Казвам: Всеки човек трябва да развива своето вътрешно радио, да бъде в пряк контакт с невидимия свят. Ценна придобивка е днес радиото в света. То върши голяма услуга на човечеството. Вземете примера с двамата германски авиатори, които прелетяха океана със своя аероплан, но претърпяха една малка изненада: бензинът им се свърши и те слязоха с аероплана си на един леден остров. Те имаха на разположение радио. Веднага си послужиха с него и от Америка им пристигна помощ. Ако светските хора правят това, нима духовните хора не могат да си послужат със своето невидимо радио и да се обърнат за помощ към Бога, към Онзи, Който им е подарил живот? Щом сме във връзка с Бога, помощта веднага ще дойде. Достатъчно е само да отправим своето радио към Него. Кажем ли на Бога, че нашият аероплан не работи, и помощта от Него веднага ще пристигне.

Следователно, когато ви дойдат някои малки нещастия, благодарете за тях, защото вие не знаете какви по-големи нещастия би могло да ви се случат. Земетресението, което стана в Пловдив на 18 април, 9 ч. вечерта, беше определено да стане сред нощ, но това, което можахме да направим ние, беше да го ускорим, да стане 2-3 часа по-рано, за да се избегнат по-големите нещастия. Добрите хора в България предотвратиха големите нещастия. Ако имаше повече добри хора, те съвсем щяха да спрат земетресението. Казвате: Голямо нещастие ни сполетя. Не казвайте, че нещастieto е голямо. Благодарете и за него! Ако разбирате смисъла на страданията и нещастията, ще видите, че те са едно благо за българския народ. Философия е да разбирате смисъла на страданията! Благодарете, че Бог намали нещастieto на България на 1/100 от това, което беше предвидено да дойде. Ако то беше дошло с такава сила, с каквато беше

определено, щеше да помете всички хора: в Чирпан и в Пловдив нямаше да остане нито една жива душа. И всички села наоколо щяха да бъдат унищожени. Но Господ каза: Засега тия хора нека се стреснат малко, те са още болни, не могат да издържат големи нещастия.

Та казвам: Тия страдания, които дойдоха в България чрез земетресенията, са голямо благо за българите, да се стреснат малко, да престанат ежбите между тях, да се осмисли живота им, да изчезне различието между богати и бедни и т.н. Днес си богат, но утре, като дойде земетресението и ти изгубиш къщата си, парите си, де ще отиде твоето богатство? Какво ни показва земетресението? – Че българите трябва да бъдат демократични. Щом дойде земетресението, всички излязоха под открито небе, всички са под общ знаменател. Преди няколко години още казах на българите да излизат сутрин да се молят на Бога под открито небе, но те казваха, че това било идолопоклонство, нямало защо да излизат преди изгрев на Слънцето и т.н. Не всички хора трябва да гледат нагоре, да отправят ума и сърцето си към Бога. Не казвам, че не трябва да ходят на църква. Нека ходят на църква, но след това да излязат под открито небе и там още веднъж да се помолят на Бога. Направят ли това, никакво земетресение няма да дойде. Но ако те се молят в своите църкви, както сега, още много земетресения ще дойдат. Аз не казвам на българите да съборят църквите си. Не, нека ги освещават, но поне 4-5 пъти през годината да излизат сутрин рано под открито небе да се помолят на Бога, да Му благодарят за живота, за здравето и за благоденствието, което им е дал. Такъв трябва да бъде техният идеал!

Някои питат: „Какво е новото учение?“ – Новото учение изисква да имаш една възвишена идея, да живееш за

Бога, за своята глава, да имаш здрав мозък, да бъдеш свързан с Бога, с това, което виждаш. После постепенно ще слизаш към това, което се оформя и най-после ще дойдеш до хората и ще ги обикнеш. Ти не можеш да обичаш хората, докато не обичаш Бога. Защо? – Понеже Любовта, като велика сила, иде отгоре. При това, за да обичаш някого, нужни са условия. Този, когото ти обичаш, не може да почувства и възприеме твоята Любов, ако няма затова необходимите условия. Представете си, че главата и краката на този, когото обичаш, са свързани с едно менгеме. Как ще говориш на този човек за Любов? Как ще те разбере той? Как ще може да те слуша? За да те слуша и разбере, ти трябва да освободиш главата и краката му от менгемето, да му прочетеш 5 глава от Исая, да чуе как се изразява злото.

И тогава, ако някой те пита има ли Господ, или не, ще му кажеш: „Ела, аз ще ти покажа, има ли Господ, или няма.“ Болният как познава дали има Господ, или няма? Ако си лекар, ще кажеш на болния: Ела с мен, аз ще ти покажа има ли Господ, или няма. – Как ще ми докажеш? – Ако вярваш, още сега ще бъдеш излекуван: Господ може да направи това. Тогава бутнеш болния на 4-5 места и в няколко часа той е здрав изправен на краката си. – Сега вярваш ли в Бога? – Вярвам. Как ще докажеш на бедния има ли Господ, или няма? Ако си богат, ще му кажеш: „Ела при мен, аз имам цар против твоята болест.“ Ще бутнеш туктам, ще му помогнеш и ще кажеш: „В името Божие аз ти давам това, от което се нуждаеш.“ Докато човек е сиромас, казва: „Има Господ!“ Забогатее ли, казва: „Няма Господ!“ Съвременните учени хора пък се срамуват да признаят, че има Господ. Аз не говоря за този Господ, който днес се проповядва. Ама имало някакви противоречия в света. Те

са последствия от нашия живот. Ако в червата на хората се събират много нечистотии, Природата не е виновна за това. Ние, които сме яли повече, отколкото трябва, сами сме виновни. Ние не сме се въздържали, вследствие на което става задръстване в червата и лекарят, като дойде, казва: „Очистително дайте на този болен!“ Мислите ли, че в другите области на човешкия организъм не става задръстване? – Задръстване става и в сърцето, и в ума на човека, т.е. става подпушване на неговите мисли и чувства.

Та казвам: Първото нещо, което се изисква от всеки човек, е да тури като основа в живота си великата сила – Любовта, и да може при най-големите изпитания в живота да издържа без да губи доброто разположение на душата и на духа си. Да запазиш Любовта си, когато си богат, това всеки може, но да я запазиш при най-голямата мъчнотия и при най-лошите условия – това е изкуство. Например, дойде някое голямо земетресение, всички хора бягат, крият се – само човекът на Любовта седи спокойно, не бяга, не се крие. Днес хората бягат и без земетресения. Преди години, в една от варненските църкви, на распети петък се събрали много хора. По едно време се чува някакво бучене, като земетресение, и един от присъстващите извиква: „Земетресение!“ – всички хора от църквата хукват да бягат навън. В тази паника били изпотъпкани и избити около 20 души. Излизат вън – никакво земетресение. Тази паника се предава по всички църкви във Варна, като по радио, и всички хора избягали вън от църквите.

Та тези от вас, които имат в себе си свещената идея за Бога, да направят крачка напред! Ако Любовта ви не се увеличава всеки ден с по един градус, вие не сте на правия път! Ако разумността ви не се увеличава всеки ден с по един градус, вие не сте на правия път. Увеличава ли се

Любовта ви всеки ден с по един градус, вие сте праведни хора. Мнозина се оплакват, че Любовта им постепенно изчезвала. Това, което изчезва, което престава и се намалява, не е Любов. Любовта, в своите прояви е непреривна; тя всеки момент се усилва.

Апостол Павел казва: „Кой може да ни отдалечи от Бога, от Любовта Христова?“ – Никоя сила не е в състояние да стори това. Ако вие се проникнете дълбоко от тази идея, животът ви ще стане щастлив. Например сега между хората се явяват ред противоречия, задават се въпросите, кого да обичаме и кого не? Казвам: Може да се обича само добрият и разумният човек, а на глупавия и на неразумния може да се докаже закона, че чрез злото в себе си той препятства на своето развитие.

В прочетената глава на пророк Данаила се говори за съня на цар Навуходоносор, който Данаил изтълкувал по следния начин: главата на този образ, която била от злато, представлявала вавилонското царство. Гърдите му били от сребро. Това било асирийското царство. Коремът и бедрата му били от мед, това е царството на Александър Велики. Коленете му били от желязо. Те представлявали римската империя. Краката му били една част от желязо, а другата от желязо и кал. Те представлявали сегашната култура – културата на европейските държави.

И тъй, вие ще бъдете зрители на това, което става. Няма защо да ви разправам какво ще стане. Аз съм ви казвал и друг път, че това, което ще става на Земята, е велико и славно. За добрите, за разумните хора то ще бъде годни на юбилей. Христос казва: Когато видите, че всички тия събития стават, трябва да знаете, че настава часа на вашето освобождение. Пробуждане на съзнанието е нужно да стане! Всички катастрофи, които сега стават, всич-

ки смущения, които идват, всичко се извършва с цел да се пробуди човешкото съзнание. Само по този начин хората ще си подадат ръка. И европейските народи ще си подадат ръка едни на други, но сега те още не са дошли дотам да премахнат преградите, които съществуват между тях. Ако Германия, Франция, Англия се съединят в едно, нима малките държави покрай тях няма да изправят живота си? Засега между народите може да се постави, ако не напълно идеален, поне сносен живот. Идеалният живот ще дойде за в бъдеще.

Всички, които ме слушат, трябва да пожелаят да дадат пример на сносен живот, и да не чакат спасението да дойде отвън. Всеки човек трябва да работи усилено с мисълта си. И ако всеки човек е един от десетте мъдрци на Навуходоносор, щом се обърне към Бога и Го попита какво трябва да прави, ще получи отговор. Това става по вътрешна свобода. Всеки човек, който е дошъл до новата област на живота, трябва да бъде едно възвишено Божествено дете. Той ще бъде в широк смисъл на думата „човек“, освободен от своя вътрешен егоизъм, със съзнание, че може да обича, може да мисли. Само такъв човек може да приложи правилно всичко, което му е дадено. Той може да прави погрешки, но никой няма да го съди за тях. Погрешки правят и учените хора, погрешки правят и разумните хора, погрешки са правили и светиите, но злото не е там. Злото е в отлагането, когато хората казват: „Ние не искаме да живеем, не искаме да работим и да се учим, животът няма смисъл.“

Днес Провидението поставя цялото човечество, цялата съвременна култура на изпити. Ние сме в последната фаза на тази култура. Всички народи, всички хора, у които съзнанието е пробудено, са поставени на един вътрешен

духовен изпит. И всеки, който има Любов в душата си, ще има мир в себе си, няма да се смущава от условията, но ще се намира под великия Божи Промисъл.

Та казвам: В тия времена е потребно истинско, положително знание. Казват, че при сегашните земетресения много хора са полудели от страх. Да, ще полудеят, те са пред неизвестност, а неизвестността е страшно нещо! Щом дойде земетресението, човек се намира пред голяма катастрофа, той мисли, че е в ръцете на един разбойник, който го коли. От какво се плаши човек? – От неразумното. Човек се плаши от разбойника, от звяра – мечка, вълк и др., защото в тях няма разумност. Може ли да се плашим от разумния човек? – Не, на него ще имаме упование. Значи, в света има велик Промисъл, велика Божия Любов, която обединява хората. Бог ги обединява, злото ги разединява. Съвременните хора, като видят, че двама души се обичат, не могат да търпят и казват: „Какво са намерили помежду си, че се обичат?“ Питам: Кой човек според вас заслужава вашата Любов? Допуснете, че имате две моми: едната бедна, скромна – простичко облечена, а другата богатата – хубаво облечена, с накити и гирлянди. Коя от двете ще заслужи вашата Любов? – Тази, която е богатата с добродетели; тя може да бъде и бедната, и богатата мома. Всяка душа, в своето първично състояние, е едно богатство. Знанието, което душата носи в себе си, това са нейните хубави, скъпи дрехи и накити. Ако една мома е разумна, богатите дрехи и скъпите накити идват отпосле.

Често хората казват: „Този човек не вярва като нас, той има съвсем друго верую“. Но съществува закон, според който най-мъчното нещо в света е да обичаш човека, който вярва напълно като тебе, или който мяза във всяко отношение на тебе. Не изисквайте, щото всички хора да

мислят точно като вас, да са напълно като вас. Вие трябва да знаете, че ако се обича някой човек или ако се уважава, то е за неговата специфична мисъл, различна от мисълта на всички други. Това е красивото в човека! Неговото специфично верую, неговата специфична мисъл, това е един красив брилянт, един красив скъпоценен камък. Той е различен за всички хора.

Ще ви определя какво нещо е този брилянт или този скъпоценен камък. Срещате един голям юнак, който носи на гърба си чувал със сто килограма злато или със скъпоценни камъни. Вие сте слаб, хилав човек, но казвате: „И аз бих желал да нося този чувал.“ Питам: За тебе ли е този чувал? – Не, ти можеш да носиш на гърба си чувал с десет килограма тежест. Този, който носи стоте килограма на гърба си, той е юнак, заслужава да носи чувала със златото. Но и вие, които носите десет килограма на гърба си, сте герои по отношение друг някой, който може да носи само един килограм. И той, като ви погледне, ще каже: „Герой е този човек!“ Има други същества пък, които носят само по един милиграм на гърба си. Като погледна към всички същества, намирам, че всички са герои – все носят нещо на гърба си, и то всеки според силата си. Това е специфичното за всеки човек; то е неговият брилянт, неговият скъпоценен камък.

Казвам: Всеки човек има в себе си известна добродетел, известна способност, специфична за самия него, поради която именно той е ценен пред Бога, и пред хората. И ако вие заличите в себе си красивото, вашето специфично хубаво и добро нещо, за което Бог ви цени, Небето – познава, а хората – обичат, това ще ви причини смърт, или най-малко ще опетни живота ви. Когато хората опетняват своята Божествена, своята свещена идея в себе си, живо-

тът им се помрачава и изгубва смисъл. Казвам: Измийте тази кал, която сте поставили върху своята свещена идея, и животът ви веднага ще придобие смисъл. Обаче, всички трябва да знаете, че няма същество в света, което би могло да разруши основната, свещената идея, която Бог е вложил в душата ви. Душата може да страда, може да мине през ужасни страдания, може да гори в най-големия огън, но ще мине и заминне, без да се засегне, и ще каже: „Минах през големи страдания, велика опитност придобих и пак излязох благополучно. Благодаря на Бога за благата, които по този начин придобих!“

И тъй, ако вървите по Божия път, ще видите, че във всички неща има велик Божи Промисъл. Например вие може да живеете във висока, няколко етажна къща, но живеете ли правилно, вършите ли волята Божия, земетресението ще мине и заминне, но вашата къща няма да се събори. Много къщи наоколо ще се разрушат, но ако ангелът е турил ръката си на вашата къща, тя ще остане здрава, непокътната, ще стърчи като канара около развалините. Какво ще кажат учените хора на това отгоре? Казвам: Праведен човек живее там! Ако той е един от десетте праведни хора, неговата къща няма да се засегне нито на йота. И в Писанието е казано същото. Но какво се изисква от хората сега? – Вяра. Обаче вярата им не трябва да бъде като вярата на онази българка баба, която имала пред прозореца на къщичката си една малка каменна могилка, за която, като ѝ пречила сутрин да вижда изгряването на Слънцето, молила се на Бога да я премести от нейното място. Като ставала сутрин и виждала, че могилната все още седи на своето място, казвала си. „Точно така излезе, както си мислих!“ Тя се молила на Бога могилната да се премахне, но в себе си казвала: „Я ще стане така, а не“. Толкова била нейната вяра.

По същия начин и вие правите опити и казвате: „Господ мене ли ще слуша?“. Щом Господ не те слуша, трябва да знаеш, че не живееш добре и ще се заемеш да изправиш живота си. Не те ли слуша Господ, това показва, че ти нямаш обработено сърце, нямаш светъл ум и ще се молиш на Бога, ще работиш върху себе си, докато придобиеш тия неща. Няма да разправяш на другите, че не си добър човек, но ще признаеш това само за себе си и тайно в душата си ще се молиш на Бога да ти помогне в работата. Работиш ли за изправянето на своя живот, Господ ще те слуша и ще отговаря на молитвите ти.

Някои питат: „Защо са страданията в света?“. Ще ви обясня с един пример. Върви един беден човек по пътя и вижда един сакат пред него седи, иска помощ. Той нямал с що да му помогне, но се помолил на Бога за сакатия, ритва го с крака си и го запитва: „Защо седиш тук? Защо не направиш опит да работиш, да се движиш, за да се излекуваш?“. Сакатият след това става, започва да се движи поле-лека и се замисля върху това как да изправи своя живот. От този момент винаги благодарил в себе си на непознатия, който, като го ритнал, станал причина да се излекува.

Та страданията и изпитанията в живота ни, това са тласъците, ударите от страна на Провидението, които ни подтикват към работа, към нов живот. Те носят известни блага заради нас. Вие казвате: „Това са заблуждения.“ Не, заблужденията са в сегашния живот на хората. По-големи заблуждения от сегашните няма. Заблуждения съществуват и в съвременната наука, и в съвременната религия. Обаче има ред учени хора, които се отличават със своята искреност. Те изясняват фактите, говорят по тях, но дойдат ли до някои факти, които не познават, казват: „Тия неща още не съм разбрал, не ги познавам“. Дарвин има тази от-

личителна черта на искреност. Дойде ли до някой непознат факт, той казва: „Оттук нататък не мога да вървя“. После среща факти, които познава, разбира и продължава да ги обяснява. Така трябва да постъпват и съвременните учени. Като дойдат до факти, които не познават, трябва ли да спрат до тях, или като Данаила, да отидат при Бога, да Го помолят Той да им даде своите обяснения и тълкувания? По същия начин трябва да постъпват и съвременните хора. Дойдат ли до известни междини в живота си, да кажат: „Тия междини не познаваме, трябва да ги проучваме.“

Казва Христос: „Аз за съдба дойдох в този свят!“. Сега вие какво мислите да правите? Не е въпросът да ставате православни, нито теософи, нито окултисти, но да направите връзка с Бога, с Първата Причина на нещата. У всинца ви трябва да има желание да претърпявате всичко заради Бога. Страдате ли, страдайте заради Бога! Учете ли, учете заради Бога! Правите ли добро, правете го заради Бога! Аз не говоря за този Бог, за когото светът страда, но за Онзи Бог, Който разширява душите, Който дава светлина на съзнанието и освобождава човека от всички заблуждения и ограничения.

„Аз за съдба дойдох в този свят“. Всички хора искат да живеят щастлив живот, но въпреки това животът им е пълен с противоречия. Докато човек не си създаде едно положително верую в себе си, докато не си постави здрави основи в живота, той не може да бъде щастлив. Не е достатъчно само да вярвате в това, което ви говоря, но трябва да проверявате моите думи. Не се спирайте само върху моите думи, но четете и проучвайте свещената книга, четете книгите на разни философи, да видите какво са казали и те. Четете всичко, но доброто дръжете и прилагайте. Всичко опитвайте, стига да намерите Истината. Търсете нався-

къде скъпоценния камък и като го намерите, използвайте го! Аз не съм от тесногръдите, да ви налагам да се спрете само тук, но казвам: Навред търсете Истината и като я намерите, извадете скъпоценните камъни от нея и ги вложете във вашата душа, във вашия ум, във вашето сърце и работете с тях!

Казвам: Един език има в света и едно писмо, по които се чете доброто. Те са човешкото лице. На човешкото лице е написано и доброто, и лошото. Правдата се пише на човешкото лице, и безпавието се пише на човешкото лице. Истината се пише на човешкото лице, и лъжата се пише на човешкото лице. Всичко се отпечатва върху човешкото лице! Когато злобата, омразата, завистта и ред други пороци се загнездят у човека, те хвърлят отпечатък върху неговото лице, което започва постепенно да се деформира и обезобразява. Кой е виновен за това? – Самият човек. Когато някой човек се превива от болки в корема, хората ли са виновни за това негово положение? – Не, той сам си е виновен, взел е лоша храна, която разстройва стомаха.

За да си обясним всички прояви в живота, ние вървим от физическото към духовното. Животът, във всички свои прояви, е целокупен. Целокупният ни живот има смисъл, когато връзката ни с Бога е правилна. Аз разглеждам връзката с Бога като велик принцип, който прониква цялата Природа. Тогава всички принципи от материалния и духовния свят имат смисъл, защото са свързани помежду си. Ако ние прекъснем връзката си с Бога, с Божествения свят, тогава и материалният, и духовният свят изгубват смисъла си: личността изгубва своя смисъл; приятелите изгубват смисъла си; домът изгубва смисъла си – всичко изгубва своя смисъл.

Та казвам: Ще поставите в ума си мисълта, че ще можете да постигнете всичко, което желаете. Вие сте живели хиляди години досега и у вас има събрана много енергия, много красиви мисли и чувства, но не смеете да дадете ход на тия неща, да се проявят. Вие постоянно се коригирате и казвате: „Не е време още да се проявя“. Не, дойде ли ти някоя хубава мисъл посред нощ – стани и я изпълни. Не казвай, че сега не ѝ е времето. Дохожда ти някоя мисъл да станеш, да излезеш вън и да се помолиш на Бога. Не отлагай, стани! Или нещо отвътре ти казва: „Иди в едикоя си къща, там живее една бедна вдовица, помогни ѝ!“. Стани веднага, похлопай на вратата и помогни ѝ! Друг път нещо ти нашепва: „Прочети едикоя си книга!“. Не отлагай, прочети я! Каквото хубаво и добро ти се нашепва отвътре, направи го, не отлагай, то е разумно. В разумността всякога има плод. Когато запитват някой учен какво ще стане с България, той нека насърчава хората, а не да ги плаши. Някои казват, че толкова и толкова къщи ще пострадат в София, толкова и толкова хора ще измрат и т.н. Казвам: Всичко това не зависи от никаква философия, от никакви философи. Само Бог разполага със съдбините на София. Той я държи в ръцете си. Ако я остави в ръцете на друга сила, София ще изчезне. Но Бог казва: „Чакайте, не бързайте още!“. Господ държи София в ръцете си на везни. Всички софиянци са под Негова защита. След земетресението всички софиянци започнаха да говорят за Бога, и Той ги пита: „Ще вярвате ли в мене, ще изпълнявате ли моя закон? Ако обещаете, ще изпълните, без да се отмятате“. Сега Бог държи София на везни в ръцете си и я претегля. Той пита всички учени, професори, всички свещеници, всички управляващи, както и всички останали хора: Ще вярвате ли вече в мене? – „Господи, ще вярваме!“

Достатъчно е Господ малко да наведе везните, и всички софиянци отново ще се изплашат. Докато Господ държи София в ръцете си, никакво земетресение няма да стане. Остави ли везните на Земята, земетресението ще дойде, и съдбата на София е решена. При това положение аз вече не отговарям, но засега още виждам, че Бог държи София в ръцете си, и казвам на софиянци: Обърнете очите си към Господа, Който сега ви говори! Не мислете, че само праведните хора и светиите трябва да се молят на Бога в тия времена. Не, всички ще се молите тъй, както и те се молят. Както те жертват своя живот, така и вие трябва да жертвате своя живот; както те се лишават от много неща, така и вие трябва да се лишавате. Всички трябва да бъдете праведни хора, всички трябва да бъдете свети и то не обикновени, а първокласни.

Аз бих желал всички да бъдете в Божията ръка, Той да ви държи. Държи ли ви Бог, глава няма да ви боли и косъм от главата ви няма да падне.

Христос казва: „Аз за съдба дойдох в този свят.“ Дето има съдба, има и разумност. Дето има разумност, там е Бог. Дето е Бог, там е вечното благо на живота.

Беседа, държана от Учителя на 22.IV.1928 г. в гр. София

КОЙТО СЕ ОТМЯТА

„Който се отмята от мене, отмята се от Тогози, Който ме е Проводил.“

(Лука 10:16)

„Който се отмята.“

Разумният живот има свой вътрешен смисъл: вътрешен физически, вътрешен духовен и вътрешен Божествен смисъл. От това гледище не трябва да се прави разлика между физическия, духовния и Божествения свят. В цялата Природа, в целокупния живот прониква една разумна нишка. Учените хора на миналото, както и учените хора на настоящето, наричат тази разумна нишка „съзнание“. Онзи, който е натоварен да пази тази нишка здрава, т.е. да се грижи да не се прекъсва съзнанието, наричаме човешки интелект или човешки ум. Значи длъжността на човешкия ум е да пази здрава тази нишка, която Първичната Причина е поставила между всички явления.

Аз говоря за разумните явления в света, а не за разпокъсаните. И тогаз, като разглеждаме явленията в съвременната наука, намираме, че повидомому те са противоположни; това е, защото във фактите няма единство. Те са разкъсани, без да се обяснява на какво се дължи това разкъсване. Същата разкъсаност се вижда и по отношение на небесните тела. Едва сега съвременните учени хора за-

почват да намират връзка между всички факти и явления в цялата Природа. Тази връзка не я виждат всички учени, някои само, които са истински капацитети, макар че имената им не са познати на учения свят. Тия учени хора, които днес минават за капацитети, за видни хора, всъщност са само ученици на науката. Кажете ми някои видни капацитети от Европа, които могат да предскажат нещата безпогрешно. Ако отидете при някой капацитет по геология например, щом е истински учен, той би трябвало да ви предскаже бъдещето положение на Земята. Може ли да се нарече учен, капацитет на науката този, който не знае какво ще стане утре? Такива капацитети днес съществуват във всички области на науката, и в богословието – навсякъде. Има и религиозни хора, които вярват в Бога, но нищо не могат да предсказват. Водителите на човечеството питат: Има ли Господ, или няма? Към коя религия да се причислим? Те разрешават въпроса, кое политическо или духовно верую е по-право.

Казвам: Ние не се кланяме на никаква религия. Защо? – Религията е създадена от човека, а ние не се кланяме на никакви човешки идеали. Ние не се кланяме на никаква култура. Защо? – Културата е създадена от човека, а ние не се кланяме на никакви човешки идеали. Ние не се кланяме на никаква наука. Защо? – Науката е създадена от човека, а ние не се кланяме на никакви човешки идеали. За в бъдеще ще се създаде нещо по-хубаво. Ние се кланяме само на една Висша Разумна Сила, която направлява всички хора, като им посочва светлия път на бъдещето. Само Първичната Причина, която въодушевява всички учени, всички поети, всички музиканти, всички художници, е свършена в своите прояви. Следователно всеки човек, който иска да разбере Първичната Причина, трябва да има чисто съз-

нание. Той трябва да е ограден с чиста възвишена мисъл, която да пази връзката на своето съзнание с тази на Първичната мисъл. Докато тази нишка не е прекъсната, човек може да се радва на положителна, на истинска наука. Докато очите ви са затворени за външния свят, какво можете да изучавате от него? Можете ли да изучавате астрономията, художеството или кой да е отрасъл на науката със затворени очи? Докато ушите ви са затворени, можете ли да изучавате музиката? Ако вашият разсъдък е ограничен, можете ли да правите връзка между причини и последствия на явленията?

Днес повечето хора минават за учени, за капацитети, не признават Бога, не признават никаква сила над себе си. Често се казва за някой човек, че не вярва в Бога. Казвам: Ако този човек не вярва в онзи Бог, когото хората са създали, той е за уважение; но ако отрича себе си, ако отрича Бога, Който живее в него, той не може да има ничие уважение. Себе си, личността, това е низшето проявление на Бога у човека. Второто, по-високо проявление на Бога е индивидуалността. Третото проявление на Бога е в душата на човека и четвъртото проявление на Бога е в човешкия дух. Следователно, ако Бог едновременно се проявява в личния, в индивидуалния, в душевния живот на човека, както и в неговия дух, той е истински човек, в пълния смисъл на думата „човек“, който разбира нещата.

Като наблюдавам и изучавам хората, намирам между тях малък брой истински човеци. Като следя какво пишат нашите вестникари, аз съжалявам, че те изопачават Истината. Те не изнасят фактите тъй, както са в действителност. Това е, защото не обичат Истината. Съвременните хора трябва да знаят следното нещо: лошите и добрите мнения се връщат там, отдето са излезли. Истинският човек се от-

личава по това, че никога не изкривява фактите. Ако някой човек се качи на амвона и оттам наплашва хората, като изопачава фактите и насъсква хората към разединение, такъв човек е изчадие на човечеството; той не може да се нарече човек. Ако пък всички учени хора разпределят помежду си науката, всеки от тях да се занимава с отделна област, и после да съберат всички отделни факти в едно, да ги обобщят, да образуват една обща, положителна наука, това ще бъде похвално от тяхна страна. Казвам: Има учени хора, които не използват живота тъй, както трябва, и по този начин създават страдания на хората. Ако вие нямате добър архитект, който да ви построи добра и солидна къща, какво ще излезе от нея? Ако къщата ви е слаба, че и от най-малкия вятър се събаря, кой е виновен за това? – Архитектът. Този архитект трябва да построи такова жилище, което да устоява на всички бури и природни стихии. Ако искате да построите един съвременен параход, той трябва да се построи по всички правила на физиката, на техниката, като се вземат предвид всички мъчнотии, които ще се срещнат и в тихото, и в развълнуваното море.

Ако влезете в един голям съвременен параход и започнете да изучавате живота от гледището на тия нови условия, при тихото време ще забележите, че параходът не се вълнува – всички в него са тихи и спокойни. Яви ли се най-малката буря, параходът започва да се клати на една или на друга страна. Коя е причината за това клатушкане на парахода? – Морето. Коя е причината за вълнуването на морето? – Водата. Коя е причината за движението на водата – Вятърът. Коя е причината за явяването на вятъра? Казвам: Морето никога не може само да се вълнува. Нито водата може сама да се вълнува. Има нещо, което я раздвижва, което я вълнува. Нито вятърът може сам да се вълнува.

Питам: Тогава как си обяснявате пукота, който се чува на парахода? По същия начин днес и нашият параход – Земята, тук в България, както и в други някои страни се огъва. Огъват се пластове на нашата Земя! Как обясняват това нещо съвременните геолози? Те казват, че това се дължи на известна тектоника. Каква е тази тектоника? Учените казват, че върху земното кълбо имало две големи плочи, които се движат: едната е наречена фино-скандинавско-сибирска и се движи от север към юг, а втората е наречена африкано-арабско-индустанска и се движи от юг към север. Тези две плочи били устойчиви, но в средата им имало една неустойчива зона, каквато е Средиземното море, което има около 2000 км. широчина. Тия две плочи се движат от полюсите към тектоническия екватор на Земята, и по този начин предизвикват голямо налягане върху Средиземно море, което налягане се предава и на другите части на Земята. Според тия учени и България спада към тази неустойчива зона, вследствие на което стават сега земетресенията. Вярно е, че вятърът вълнува повърхността на водата в морето. Вярно е, че вълните отвън бият, удрят върху парахода. Вярно е, че плочите на парахода скърцат, но въпреки всичко това има и други, вътрешни, по-дълбоки причини за земетресенията. Учените хора от Лион казват, че земетресенията са свързани със слънчевите петна. И ние имаме ред наблюдения, които ни показват, че земетресенията, които станаха в Мала Азия, в България и в Гърция са свързани с големите слънчеви петна, които се появиха около това време на Слънцето. И действително, сегашните петна на Слънцето бяха забележителни по своята големина. Слънчевите петна наистина имат някаква връзка със земетресенията, но те не са дълбоката, същинската причина за

земетресенията. Истинската причина за земетресенията се крие другаде някъде.

Обаче, ако се допусне, че в света съществува една велика, разумна причина, наречена Бог, Първична Причина, Природа, тя прониква в дълбините на цялото битие, тя направлява всички неща и всичко става под неин контрол. Щом е така, и земетресенията, които стават днес са под Нейното зорко око. Вие трябва да разбирате Бога не тъй, както Го разбират ограничените умове, но трябва да Го разбирате като Разумна Причина, която прониква навсякъде и във всичко. Аз няма да ви доказвам научно какво е Бог. Всеки сам може да прочете какво е Бог. Всеки сам може да прочете какво са писали учените хора, капацитетите по този въпрос. И вие трябва да благодарите, че живеете в един век, когато стотици и хиляди хора са писали за и против Бога, едни са Го приемали, а други – отричали. Мнозина, като се сблъскали в различни религиозни убеждения, писали са ред съчинения, за да изправят религията, да създадат едно положително верую. Когато хората отричат Бога, то не значи, че те се отричат от Него, но отричат се от кривите вярвания и разбираня за Бога. Религията твърди, че Бог е създал света, че Той е направил човека по свой образ и подобие. Питам: Как е възможно, човекът, който е излязъл от такива разумни ръце, да греши? Значи такъв, какъвто виждаме днес човека, той не е създаденият човек, за когото се казва, че е създаден по образ и подобие Божие. Съвременният човек се е отклонил от своя първообраз, затова не може да познае и своя Създател.

Следователно, когато една къща се гради и събаря, ние казваме, че тя не е съградена от разумен човек. Щом видя, че една къща по някакви причини не издържа на външните условия, на бури и на стихии, аз зная, какъв е

бил човекът, който я градил. Ако една къща е комфортна, но същевременно и солидна, икономична и хигиенична и може да издържа на всички бури, казвам: Разумен е човекът, който е градил тази къща. По този начин се съди и на живота на човека.

Вие казвате: Икономия е нужна в живота. Под думата „икономия в живота“, ние разбираме да не се харчат човешките енергии напразно. Разумният живот изисква още хигиена във физическия живот, да не влизат в него чужди вещества, които да разкъсват вътрешната връзка. Някои религиозни хора казват, че за да се пази хигиена на физическия живот, човек трябва да пости. Какъв е смисълът на поста? – Постът има смисъл като хигиенично средство, което трябва да се прилага по отношение на болните. Болните хора трябва да ядат по-често, но по малко, а здравите хора никога не трябва да преяждат. При това здравите хора не трябва да ядат каквото намерят, но трябва да употребяват най-хубавата храна, която не нарушава равновесието на тяхното тяло и на тяхното здраве. Често болните хора умират от неправилно хранене и от употребление на нездравословна храна. Здравите хора пък развалят своето здраве от пищната храна, която употребяват.

„Който се отмята.“ От какво се отмятат хората? – От Истината. Много от съвременните хора не могат да говорят Истината. За пример, много хора отиват да слушат различни научни беседи, но като излязат вън, съзнателно, с някаква тенденция, изопачават думите. Те влагат своеобразен смисъл и своеобразни тълкувания на това, което са чули. Това са хора, които не обичат Истината.

Казвам: В света съществува една единствена Първична Причина, Която съединява всички явления и всички същества в едно цяло. Щом човек признава тази Първична

Причина, но вземе един уд от нея, за да го използва за свое лично благо, питам: Този човек ще бъде ли в съгласие с Първичната Причина? Покажете ми един какъв и да е човек, бил той религиозен или светски, учен или прост, който, като се е противопоставил срещу законите на Първичната Причина, да е успял в живота си. – Не е съществувал такъв човек и няма да съществува. Всички велики хора, които човечеството е признало за такива, на първо място са имали Любов към Великата Истина, към всичко онова, което Бог е създал, а не към това, което са създали хората. Това, което Бог е създал, е разумно, живо и вечно; това, което хората са създали, е неразумно, мъртво, преходно и временно. Тази е разликата между Божиите и човешките дела.

Вие отивате, за пример, в някоя художествена изложба, разглеждате разни картини и статуи на видни художници и скулптори. Спирате се пред една, пред друга, възхищавате се от тях, докато най-после си изберете една, платите за нея десетки и стотици хиляди лева и си отивате дома. Питам: Тази картина или тази статуя, която сте купили, може ли да говори? – Не може. Тя е човешко изобретение, направена е от мрамор, не е жива. Щом плащате толкова скъпо за тези картини или статуи, колко трябва да платите за вашата жива картина или за вашата жива статуя, която сте изработили досега? В това отношение човешкият дух е най-видният капацитет в света. Защо? – Той разбира от химия така, както никой друг химик в света; той разбира от физика така, както никой друг физик в света; той разбира от геология така, както никой друг геолог в света; той разбира от астрономия така, както никой астроном в света. Той разбира и познава отлично законите на всички тия науки и съобразно тях е създал и продължава още да създа-

ва и работи върху безсмъртната картина на човека – образ и подобие Божие. Човешкият дух разбира и от художество. Той и до днес продължава да рисува. Слушаме някой художник да казва: Цели две години как рисувам една картина и скоро ще я завърша. Човешкият дух казва: От хиляди години рисувам картината „човек“ и не съм я завършил. Още много години ще я рисувам, докато я завърша. В това седи Истината.

Казвам: Обичайте Истината, защото тя ще осмисли живота ви и ще направи всички форми красиви. Човекът на Истината има красиво лице, красиви очи, красив нос, красиви вежди, красиви устни, красив ум, красиво сърце, красива душа и велик дух. Съвременните хора се стремят към красотата и като не могат да я постигнат по лесен начин, те прибягват до външни, козметически средства, като боядисват устните си червени, веждите – черни, лицата – бели и т.н. Казвам: Няма нищо лошо в боядисването, но то не е нито изкуство, нито наука. Изкуството е човек да се боядисва отвътре, да се стреми към вътрешна козметика. Вижте как се боядисват цветята в Природата! Вижте как боядисват перата и крилцата си птиците и пеперудите в Природата! Тяхната боя е устойчива, не се изменя и от най-силното слънце. Това боядисване е изкуство; то е цяла наука.

Често хората казват: Какво ще стане с нас? Какво ще бъде положението на света? Казвам: Със света ще стане това, което и с тебе. Ако ти се отречеш от известен факт, за да се освободиш от едно заблуждение, а попаднеш в друго, това не е наука, това е само една предпазителна мярка. По същия начин и хората, като се отричат от Първичната Причина, поставят си друго нещо за култ, за религия и казват: Ето де е нашата сила! Това обаче е външната страна на

културата. Ние трябва да дойдем до вътрешно разбиране, до вътрешно единство на нещата. Това вътрешно единство трябва да съществува между всички народи. Малките народи именно трябва да разбират този велик закон на единство и да се стремят за реализирането му, защото чрез него те ще се повдигнат. Ако Първичната Причина, която ги е създала, с която те са свързани, е на тяхна страна. Тя ще ги повдигне, ще им даде здрав мозък, здрави дробове, здрав стомах, здрав ум, здраво сърце, благородна душа и мощен дух.

Да направим превод на тия няколко величини. Здравият мозък подразбира здрав, трезв ум. Здравите дробове подразбират правилна чувствителност. Здравият стомах подразбира правилна деятелност, която е необходима за живота. Докато стомахът поддържа физическата деятелност на света, той е на мястото си. Престане ли стомахът да работи, и човек престава да работи – стомахът е произнесъл вече неговата смъртна присъда. Когато сърцето каже на човека, че той не трябва да обича хората, а да се грижи само за себе си, да бъде щастлив в живота – то вече е произнесло неговата смъртна присъда. Когато умът каже на човека, че той трябва да мисли само за своите работи, той вече е произнесъл неговата смъртна присъда. Никой човек в света не е дошъл да върши своя работа. Човешкият ум, човешкото сърце, човешкият стомах, както и душата и духът са предназначени да извършат една малка част от работата на цялото. Ако някой човек се проявява като лекар, той трябва да знае анатомията и физиологията на отделните удове, да разбира причината на болестта и по този начин да лекува. Със своята деятелност той ще допринесе нещо към общата деятелност.

Та казвам: От гледището на окултната наука, както и от гледището на видни учени, слънчевите петна имат ня-

каква връзка със земетресенията. Обаче мнозина от съвременните хора, според своите разбирания за живота, казват: Празни теории са тия! Каква връзка може да има между явленията на Слънцето и тия на Земята? Казвам: Както има тясна връзка между моралния и физическия живот на човека, така съществува тясна връзка между явленията на Слънцето и явленията на Земята. Може да се отиде и по-далеч даже. Ред примери от историята на човечеството ни показват, че лошият живот на хората предизвиква пертурбации в невидимия свят, вследствие на което се явяват и пертурбациите на Земята. Вземете примера от Стария Завет за градовете Содом и Гомор. Кое докара тяхната гибел? Лошият живот на хората не доведе ли тия физически пертурбации на Земята? Простите хора наричат това Божие наказание, а учените хора казват: „Зад всяко физическо явление се крие една морална, разумна причина“. И в Писанието се казва: „Гледайте земята да ви не избълва!“ . Ето защо, за да не се нарушава хармонията във висшия свят, всеки човек, както и всеки народ трябва да бъде свързан с Първичната Причина. Всички неща, които са ставали в миналото, които сега стават, както и тия, които ще стават за в бъдеще, показват, че целият живот е подложен на растене и развитие. Следователно всичко се допуска като необходимост, като неизбежност в живота.

„Потърсете ме в ден скръбен!“ - се казва в Писанието. Кой е този ден? – Денят на изпитанията и нещастията. Бог казва: „Аз съм, Който допускам бурите и земетресенията. Аз съм, Който допускам превратите в света. Аз съм, Който допускам богатството и сиромашията в света“. Ще възразите: Еди кой си учен дава особени обяснения и теории за бурите и земетресенията. Други учени социолози и икономисти, с ред научни теории, обясняват причините за

превратите, за богатството и за сиромашията в света. Нищо, вие изучавайте и тия теории, но трябва да знаете, че те са частни мнения; те не включват още Абсолютната Истина.

„Който се отмята.“ От какво? – От Великата Истина. Всеки, който се е отрекъл от тази Истина, който е скъсал връзката с Първичната Причина, се страхува от страданията и изпитанията в живота, бои се от земетресенията и си казва: „Какво ли ще стане сега със София? Да бягам ли във някъде, или да седя в къщата си?“. Казвам: Дръжте връзката с Първичната Причина и не се страхувайте! Обичайте Великата Истина, бъдете нейни поклонници и животът ви ще се запази. Живеете ли съобразно с тази Истина, вие ще бъдете художници, творци на вашето бъдеще. Ще кажете: „Това са отвлечени понятия, които нямат приложение в практическия живот. Трябва ли ние да се отказваме от радостите в живота?“ Аз искам вие да преодолеете над мъчнотиите и страданията в живота и да дойдете до истинската радост. Питам: Какъв смисъл има радостта на пияницата, че спечелил пари, за да пие? Като се опие, той ще се скара с този-онзи, ще се сбие, ще пукнат някъде главата му, ще я превържат и на другия ден ще минава за герой. Какво геройство има в това? И това е позволено на човека, но нищо не го ползва. Важният въпрос е човек да живее според своята вътрешна свобода, без да се съмнява в постъпките на другите хора.

Съвременните хора са много подозрителни. Погледне ли ви някой човек един-два пъти, вие веднага сте готови да се усъмните, да се обидите. Какво от това, че ви погледнал? Ако вие сте силен човек и някой ви поглежда, той иска да проникне, да се крие силата ви. Ако сте добродетелен човек и някой ви поглежда, той иска да проникне да се крие Добродетелта у вас и т.н. Пита ви някой: Де се крие вашата

сила? – На различни места. Силата на един човек може да бъде физическа, може да бъде и духовна. Де се криеше силата на Самсон? Прочетете от Библията разказа за Самсон и ще видите де се криеше неговата сила. – В косата му. Самсон още от утробата на майка си беше определен да служи на Бога, за което докле бъде жив, бръснач не трябваше да влиза в косата му. Той беше голям герой. С една челюст от осел уби 1000 души. Самсон се зае да освобождава Израеля от филистимците, но поради слабостта си към красивите жени не успя. Те се опитваха да разберат от него де се крие силата му, но той ги заблуждаваше, че ако го завържат с дебели, здрави въжета и го бият по три пъти на ден, ще отслабне. Филистимците го завързваха, биха го, но той късаше въжетата като конци и пак проявяваше силата си. Най-последно, една от неговите любимки - Далила, успя да го изпита де се крие силата му и той каза: „Силата ми е в косата. Никога бръснач не е влизал в главата ми, защото аз съм определен да служа на Бога още от утробата на майка си. Ако отреже косата си, силата ми ще се оттегли от мене и ще стана безсилен като всички хора“.

Това като научиха филистимците, опиха го, отрязаха косите му, извадиха и двете му очи и го затвориха в тъмница. Там прекара той цели три години, безсилен и спял, но косите отново израснаха. Като станаха толкова дълги, колкото и по-рано, той отново доби своята сила, но остана спял. Неприятелите му се веселяха един ден и извадиха Самсон от тъмницата да им поиграе, като го поставиха между два стълба на зданието, дето бяха устроили пиршеството. Самсон хвана тия два главни стълба, на които се крепеше зданието и с всичката си сила го разклати. Зданието се разтърси като от земетресение и се събори, а под него останаха повече от 3000 души, заедно със Самсона.

Питам: Трябва ли човек да разправя де е неговата сила? Силата на човека се крие в Истината, на която той служи. Доколкото човек служи на Истината, дотолкова той е силен. На такъв човек нито косите могат да отрежат, нито с въжета могат да го връзват. Той не се подкупва с никакви обещания, за никакви пари и от никакви жени. Защо? – Защото такъв човек съдържа всичко в себе си. Той е мъж, и жена, и дете. Тогава какво може да го изкушава отвън? Всичко в него е красиво. Докато вие търсите красивата жена или красивия мъж отвън, вие сте на крив път. Докато търсите приятеля си отвън, вие сте на крив път. Докато търсите богатството отвън, вие сте на крив път. Щом влезете в себе си, там ще намерите своята възлюбена или своя възлюбен; там ще намерите своя истински приятел; там ще намерите и богатството. Търсите ли тия неща отвън, цял живот ще се лутате и няма да ги намерите.

„Кой се отмята.“ От какво? – От Истината. Питам: Коя е причината, задето двете плочи на Земята се движат към екватора? – Понеже те са изгубили своята топлина, втвърдили са се, а при екватора има повече светлина и топлина, средата там е по-рядка. При екватора има повече магнетическа сила, която привлича тези плочи. Този закон е верен и по отношение на хората. Ако вземем двете уши на човека, лявото ухо е насочено към северния полюс, а дясното – към южния. Те представляват двете плочи, които постоянно се мърдат. Когато човек изгуби своята вътрешна топлина, т.е. това, което наричаме Любов у човека, той става материалист, изгубва смисъла на живота и след време у него се събужда религиозното чувство – стремеж към екватора. В това отношение, религията не е нищо друго освен стремеж към екватора, за да се придобие изгубената топлина на живота.

Мнозина казват: Големи повреди, големи материални загуби причини земетресението. Казвам: Благодарете, че загубите са повече материални, а по-малко човешки жертви. Най-ценното за човека е животът му. Но има нещо ценно, което донесе земетресението, и трябва да се използва разумно. То е голямото количество космическа енергия. При всяко земетресение, от почвата се освобождава грамадно количество електрическа енергия, която отива към Слънцето. Разумният човек може да употреби тази енергия за творчески цели.

Христос казва: „Ако земните работи не разбирате и не можете да приложите, как ще разберете и приложите небесните работи, които ви казвам?“. Казва се още: „Когато Син Человечески дойде втори път на Земята, ще намери ли готови хора, които да прилагат Неговото учение в своята целокупност?“. Време е вече да се приложи Христовото учение, както в живота на отделния човек, така и във всички общества и в цялото човечество. Днес хората се плашат какво ще стане, ако дойде второ земетресение. Казвам: Всеки трябва да бъде на своя пост, да работи съобразно законите на великата Природа, и да не се страхува, да не бяга. Не е лошо да се бяга, но кой човек трябва да направи това? Когато заекът бяга, това е похвално за него, но когато мечката бяга, това е укор за нея. Човекът, който е свързан с Първичната Причина, не трябва да бяга.

В древността един слон влязъл в жилището на един фараон и изпоплашил неговите синове и дъщери, които избягали навън. Слонът срещнал един от жреците и му казал: „Ще ме извините пред фараона и неговите синове и дъщери, които се изпоплашиха от моя ръст. Аз нямах желание да ги плаша, затова нека се качат на гърба ми и ще ги поразходя малко“. Този слон е дошъл днес да поизплаши

малко и българите, но казва: „Извинете ме, нямах желание да ви плаша. Качете се на гърба ми, и аз ще ви поразходя малко.“ Въпросът седи другаде. Всеки трябва да работи! Задачата на духовенството е да изучава законите на топлината и нейното приложение. Задачата на учителите е да изучават законите на светлината и нейното приложение. Задачата на държавните мъже, на управниците е да изучават законите на физическия свят и тяхното приложение в живота.

Ще кажете: Как можем да се свържем с Първичната Причина? Преди всички изисква се Любов към Бога. Обикнете ли Бога, ще обикнете и своите ближни; обикнете ли ближните си, ще обикнете и всички наоколо, и по този начин ще си създадете среда, в която ще можете да работите. Дойдете ли до това положение, страх няма да имате. Всички изпитания, всички страдания и нещастия, колкото и големи да са, да ви не смушават. Най-голямото нещастие за човека е смъртта. Тя идва като бирник, задига каквото има и си заминава. Обаче Писанието казва: „За човека, който е свързан с Бога, смърт няма“. Под „смърт“ се разбира напущане старото тяло и влизане в друг, нов свят. То е подобно положение на това, когато човек напуска една, втора трета служба. Всички служби в света са все за човека.

Та казвам: Не се колебайте, не се отмятайте от Истината, не питайте има ли Господ, де е Той и т.н. Дето и да сте, ще намерите Бога. Намерите ли Го, отправете ума и сърцето си към Него и Му благодарете за всички блага, които ви е дал. Благодарете за здравето, което имате; благодарете за здравите мисли и чувства. Питам: Трябва ли да се говори на хората да обичат Бога? То е все едно да им се казва, че трябва да се греят на Слънцето, че трябва да ядат

хляб и да пият вода. Веднъж човек се е родил, той знае, че и на Слънце трябва да се грее, и хляб трябва да яде, и вода трябва да пие, и въздух трябва да диша.

Казвам: От вашето гледище кое е най-важното нещо в света? Накъде се движат тия плочи у човека? Кои са тия плочи? Казват за някой човек, че дъската му хлопала. Дъската у човека съответства на тия две плочи, за които говорят учените. Значи, в мозъка на човека понякога става голямо напрежение, вследствие на което се заражда нещо неестествено в неговия начин на мислене. Щом кажат за някой човек, че дъските му хлопат, веднага търсят начини, как да ги стегнат. С това обаче въпросът не се разрешава. То е механическо разрешение. Мозъкът на човека не е създаден от дъски; той е създаден от ред живи клетки, от ред мисли, способности и чувства, които трябва да се развиват правилно. В това отношение човек трябва да се изучава в своята целокупност. Има една вътрешна наука за живота и за отношенията на хората, с която всеки човек е запознат. Според тази наука човек трябва да урежда живота си най-хармонично и то при условията, при които е поставен. Тази наука трябва да се изучава и прилага за в бъдеще. Колкото повече учените хора намират връзка между всички явления, толкова повече и тяхната задача се улеснява. Науката трябва да бъде служителка на Първичната Причина. Религията трябва да бъде служителка на Първичната Причина. Художеството, изкуството, музиката трябва да служат на Първичната Причина. Управлението трябва да бъде в услуга на Първичната Причина. Всичко трябва да бъде в нейна услуга, за да се създаде вътрешна хармония в живота.

Христос казва: „Който се отмята“. Този стих може да се вземе и в положителен смисъл: „Който не се отмята“.

Това значи, човек при всички условия на своя живот, при каквито и да е мъчнотии и страдания, да остане верен на своите вътрешни убеждения и да знае, че всичко, което Бог е създал, има свое вътрешно предназначение. За в бъдеще ще има една велика, мощна наука, която няма само да проучва явленията в Природата, но ще разбира какви са дълбоките причини, които ги предизвикват. При тази наука за човека нищо няма да бъде изненада. Днес Земята се преустройва, минава през една нова фаза. Докато се организира и напълно преустрои Земята, все ще стават по-малки и по-големи разтърсвания. Земята, на която сега живеят хората, е за петата раса, а на новата Земя, която сега се създава, ще живеят новите хора – хората на шестата раса. Вие се радвайте, че се туря основа на новата Земя. Хиляди архитекти работят днес за нейното преустройване. Вие ще бъдете зрители на този строеж, на великата наука, на великата култура.

Та казвам: Вие ще проверите, че между всички явления в Природата съществува тясна връзка. Разглеждате ли явленията така, вие ще имате и повече светлина. Ние сме за новото в света. И от гледището на новото в света, трябва да се почита всичко. Човешката личност трябва да се почита и да се тури на своето място. Индивидът трябва да се почита и да се тури на своето място. Душата трябва да се почита и да се тури на своето място. Духът трябва да се почита и да се тури на своето място. Всеки човек трябва да знае де е мястото на духа, на душата, на индивида и на личността. Това е задача, върху която всеки човек трябва да работи с десетки години. Разреши ли той тази задача, ще израсте в духовния свят. А всяко растение в духовния свят, това е придобиване на грамадна енергия. На Земята има добри условия за растение и развитие, затова тук слизат

най-възвишени, най-учени същества да работят. Те разбират законите, как може да се използва земната енергия.

Ще кажете: „От де слизат тия същества?“ – От разни планети. Учените хора днес твърдят, че между Слънцето и неговите жители и Земята има не само физическа, но и разумна връзка. Слънцето е място на светлината. Всеки, който отиде на Слънцето и се върне, ще свети. Когато Мойсей отиде на Синайската гора и преседя там 40 дни, след като се върна, той толкова много светеше, че трябваше да си тури було, за да могат евреите да го гледат. Всеки човек, който има идея, трябва да излезе вън от слънчевата система, да мисли за целия Космос. Защо? – Понеже всеки човек съставлява една малка клетка на Божествения организъм, който обхваща целия Космос. Щом човек се отметне от тази идея, животът му се обезсмисля и той става слаб. Мисли ли човек, че той е една клетка от Божествения организъм, на всичко трябва да се радва. Като погледне към звездите, към Слънцето, към растенията, към животните, към камъните - на всичко трябва да се радва, понеже всичко има един и същ произход. Всичко е произлязло от Бога.

„Истината ще ви направи свободни.“ Всеки човек се стреми към свобода, но въпреки това не я придобива. Защо? – Стремежът му е неправилен. Човек трябва да се стреми с цялото си същество към великата Истина. Придобие ли нея, свободата ще дойде. Как ще се придобие Истината? – Като се приложи Христовото учение. Всички сте християни – приложете Христовото учение. Приложете Любовта Христова според разбиранията на вашата личност, на вашата индивидуалност, на вашата душа и на вашия дух! Приложете ли Любовта Христова, тогава и думите на Христа: „Аз ще бъда с вас до скончанието на века“

– ще бъдат верни и истинни. Сега започва скончанието на века. Всички хора живеят вече в скончанието на века.

Скончанието на века подразбира край на старите възгледи на човечеството и начало на нова ера на светлина и Любов, край на насието и начало на новия свят, който ще продължи с хиляди години в бъдещето.

Беседа, държана от Учителя на 29 април 1928 г. в гр. София

ГЛАС ОТ ГРАДА

„Глас на метеж иде от града; глас от храма; глас на Господа, Който прави въздаяние на неприятелите си.“

(Исаия 66:6)

Като четете 66 глава от пророк Исаия, вие ще се пренесете във времето преди 2500 години. В шестия стих от прочетената глава се изтъкват три различни положения: „Глас на метеж иде от града; глас от храма; глас от Господа, Който прави въздаяние на неприятелите си.“

„Глас на метеж иде от града.“ - Градът представлява материалния свят, съвкупност от всички материални нужди, които произвеждат сегашното стълкновение между хората.

„Глас от храма.“ – Това е гласът на различните религии в света, които са разделили човечеството. Това е гласът на хора с различни религиозни убеждения, които разискват върху въпроса, кое верую в света е най-право.

„Глас от Господа, Който прави въздаяние на неприятелите си.“ – Този е гласът на възвишеното, на Божественото, което туря нещата в ред и порядък. Сега, за пример, Господ говори в България. По какъв начин? – Чрез земетресенията. Който се интересува какво нещо представляват земетресенията, ще знае, че Господ говори чрез тях. Учените казват,

че такова разтърсване на Земята, каквото сега стана, се е случвало само един път досега. Те не съобщават по кое време е било първото разтърсване на Земята, но казват, че някога в миналото е било първото силно разтърсване на Земята и сега е второто. Такива пропуквания на Земята като сегашните се случват едва втори път. Сегашните пропуквания заемат големи разстояния в диаметър, а на дълбочина достигат около 25 км. Като правя своите изчисления, намирам, че грамадната енергия, която сегашното земетресение произведе, се равнява на число, съставено от единица и 30 нули. Грамадна енергия се разви при това земетресение! Ако тази енергия се използва разумно, като електрическа енергия, тя би могла да осветява целия свят в продължение на 10 000 години. Ако българите могат да я използват разумно, те биха могли да я изпратят по целия свят и да станат най-богат народ в света. Бог ги осигурява за 10 000 години, но българите сами трябва да разберат и съзнаят това благо, за да могат правилно да го използват. Ония от тях, които пострадаха от земетресението, излязоха вън на палатки, треперят на дъжда и на студа, и си казват: „Какво става? Какво значи това?“

Казвам: Това е гласът на Господа. От ред години проповедници им говориха, тълкуваха им Словото Божие, казваха им, че идат времена на изпитания, но те не искаха да чуят, намираха, че тия проповедници били глупави, смахнати и т.н. Ред учени им предсказваха тия времена, обаче и за тях казваха, че тия учени нищо не знаят, докато най-после Господ им проговори и ги изпрати навън. Питам: Сега в коя църква ще се молят хората? – Няма църква, в която могат да се молят. В коя джамия ще се молят? – И джамия няма, в която могат да се молят. Страх ги е да влязат вътре. В коя наука ще вярват? – Няма наука, на която мо-

гат да уповаят. Запитват учените, професорите, ще има ли още земетресения, или няма да има повече. Отде ще знаят професорите? – Сега Господ разтърсва Земята! Единствен Той знае кога ще има земетресение. Учените за обяснение на земетресенията, изнесоха следния факт: „Причината за земетресенията се крие в грамадната енергия, която се произвежда от търкането на частиците на двете големи плочи с грамадни плоскости, които се движат една срещу друга. Едната плоча е наречена фино-скандинавско-сибирска и се движи от север към юг; другата плоча е наречена африкано-арабско-индустанска и се движи от юг към север“. Казвам: Тази грамадна енергия не се произвежда от плочите, но те сами се движат като ледени планини от Божествена сила, от Божествена енергия. Те се намират в обятията на тази сила и под нейния тласък се движат в две противоположни посоки една на друга. Защо едната плоча се движи от север към юг, а другата – от юг към север? – Желанието на цяла Европа и на цяла Азия е да бягат от полюсите и да отиват към екватора. Учените хора трябва да направят изчисления с колко километра Европа се е отдалечила от полюса. Европа ще стане по-топъл материк. И двете плочи се движат към екватора. Това е символ, знамение на времето. Съвременният човешки егоизъм, който е образувал високи снежни планини, е достигнал вече върха на своето развитие. И тия снежни планини днес трябва да се стопят! И в Писанието се казва, че всички ледени планини ще се стопят. За кои ледени планини се говори там? – За ледените планини, създадени от мислите и чувствата на човешкия егоизъм.

„Глас на метеж иде от града.“ – Това е гласът на човешкия стомах, който разрешава икономическия въпрос, какво ще ядем и какво ще прием, как ще се обличаме, в

каква къща ще живеем и т.н. Всичко това е необходимо, но тия въпроси са външни. Има важни, съществени въпроси, които стомахът не може да разреши.

„Глас от храма.“ – Това е гласът на човешкото сърце. Всеки човек иска да бъде обичан. Право е това. Защо? – Когато човек е обичан, животът му добива смисъл. Като обичаш, ти осмисляш живота си; когато хората те обичат, те осмислят твоя живот. Това подразбира, че хората ти създават условия да направиш нещо. Защо е необходима обичта на човека? – Обичта е ограда на човешката градина, в която хубавите плодни дървета, посадени от памтивека, ще могат да растат и да се развиват правилно. Ето защо, всеки човек, който не е обичан, нищо не може да създаде. Обаче не е достатъчно само да бъдеш обичан, но и ти сам да обичаш. Защо? – Да обичаш другите, значи да сееш от тия хубави плодни дървета в твоята градина. Какво ще се ползваш, ако градината ти е хубаво заградена, но не си посял в нея нито едно плодно дръвче? – Тя ще бъде пълна с тръни и бодили. Или какво ще се ползва, ако си посял в градината си хубави плодни дървета, но не е заградена? – Всички животни, които те заобикалят, всички противодействащи сили на твоето развитие ще влязат в градината ти и ще изядат всичко.

И тъй, съвременните народи в цяла Европа трябва да съзнаят като главни фактори в живота са следните две положения: всеки народ да проявява Любовта си към другите народи, но и тия народи от своя страна да проявяват Любовта си към дадения народ. Днес Бог изпитва Любовта на европейските народи към българите, като им казва: „Много е дадено на вас, сега идете вие да помагате!“ . Съвременното човечество се нуждае от честни управници, от честно духовенство. Те са поставени от Бога да управляват, да ръ-

ководят хората, затова носят на съвестта си голяма отговорност. Пред кого? – Има една власт в света, пред която те ще дават отчет. Всички тия хора трябва да знаят, че те не са главните фактори в света. И за тях има затвори и съдилища, както и за обикновените хора. Ако някой министър не изпълни длъжността си, както трябва, и за него има съд и затвор; и той е отговорен за делата си. Те създават едни закони, други анулират, но дохожда ден, когато ще се намерят в затвора, дето ще им кажат: „Опитайте сега върху себе си законите, които вие сами създадохте!“ Да бъдеш министър в някоя държава, то е равносилно на това, да свършиш университет. Всеки разумен министър трябва да знае, че е отговорен за своите дела. Той трябва да знае още, че законите, които създава, засягат и него самия. Проповядваш някое учение. Ще знаеш, че това учение засяга и тебе. Всички философи – от миналото и настоящето – твърдят, че в живота, между всички неща, съществува вътрешна връзка.

„Глас от Бога, Който дава въздаяние на неприятелите си.“ – Това е гласът на Божественото, което говори във всеки човек. Най-първо човек трябва да бъде честен и справедлив! Да бъдеш честен, значи да служиш на себе си, на своята личност, на човешкото. Да бъдеш справедлив, значи да служиш на Божественото начало в себе си, на Бога. Само така човек може да се ползва от богатата, които Бог му е дал. За да може човек да опита богатата, които храната му дава, той трябва да има здрав стомах; за да може да опита богатата, които облеклото му дава, той трябва да има здраво тяло. Какво е предназначението на човешкия стомах? – Стомахът трябва добре да смила храната и правилно да използва образуванията в него хранителни сокове. Ако човек мисли, че трябва да яде за удоволствие, да стане

пълнен, той не е използвал добре своя стомах. Има хора, които тежат 80-100-150, а понякога достигат и до 250 кг. тежест. Питам: Защо им е толкова месо? Казват за някого: „Този човек е тежък“. Добре е човек да бъде тежък, но при дадени условия. Да бъде тежък, когато ходи по земята, тази тежест има смисъл; но когато падне във водата, тази тежест е опасна. Още по-опасно е, когато някой човек падне от високо, от някой аероплан. Ако двама души с различни тежести, единият тежи 100 кг., а другият един грам – паднат от височина 5-10 км. от някой аероплан, кой от тях ще се избави от смъртта? – Разбира се, че онзи ще се избави, който тежи един грам.

Когато се казва, че хората трябва да се обичат, ние подразбираме, че те трябва да се облекат в Божествен живот. Казвате: „Богатите хора се обличат добре“. Богатството не седи само в парите. Тия богати хора не се считат за разумни само затова, че имат средства, пари. Истински богати хора са тия, които имат съдържание. Тяхното богатство днес може да е в потенциално състояние, но един ден те ще разполагат с милиони. Тия хора, които цял живот мечтаят за богатство, мязат на онзи циганин, който, като турил на главата си гърне с мляко за продан, започнал да си мечтае: „Ще продам млякото и с парите, които спечеля, ще си купя яйца; от яйцата ще се излюпят пиленца. Като пораснат пиленцата, ще ги продам, и с парите от тях ще си купя една патица, която след време ще има малки патенца. Като пораснат патенцата, ще ги продам и със спечелените от тях пари ще си купя един вол. След време и него ще продам и ще си купя един кон. После ще се облека хубаво, ще се кача на коня и по пътя си ще срещна царската дъщеря, която ще се влюби в мене. Ще се оженим, ще ни се родят дечица, които ще ни радват“. Тъй увлечен в мечтите си,

той подскочил, гърнето с млякото паднало от главата му и се счупило. Сега вече той останал по-беден, отколкото бил по-рано. Хубаво нещо са мечтите, но други са мечтите на хора, родени богати, които разбират същината на живота. Обаче да мечтае човек като този циганин, това е заблуждение. Има хора, които отпосле стават богати, и има такива, които се раждат богати. Тия последните са царски синове, които считат целия Космос като условие за своето развитие.

„Глас на Господа, Който дава въздаяние на неприятелите си.“ Като говорим за гласа на Господа, разбираме положението на разумните хора, които осмислят всички неща и отдават право на всички същества. Не е достатъчно човек само да мисли правилно, но и да живее правилно; не е въпросът, дали живее добре, или не живее добре, важно е да живее. Благородството на човека седи в това, да бъде справедлив. Справедливостта не подразбира строгост. Справедливият човек е строг първо към себе си и казва: „Аз трябва да възприема Божията Любов и от придобитото благо да дам и на своите ближни“. По този начин човек може да разчита и на Любовта на своите ближни. Някой пита: Защо трябва да обичам? – За да оградиш градината, в която си сял. – Ами защо трябва хората да ме обичат? – За да се създадат благоприятни условия за растежа на всичко, което си посял в градината.

Казвам: Когато човек се проникне от тези две положения – да бъде обичан и да обича – той ще може да изяви Божията Любов на Земята. Тогава и Бог ще живее във всеки човек. Дойде ли Божествената Любов у човека, той е готов вече на всички жертви, малки и големи. Не е ли готов човек на жертви за Бога, той ще се намери в големи противоречия: ще се ражда и умира, ще бъде млад и ще

остарява, ще изгубва смисъла на живота си и т.н. Живее ли човек в Божията Любов, той постепенно се приближава към закона на безсмъртието. Законът на безсмъртието поставя всички хора под еднакъв знаменател. Когато при мене дойде някой мой приятел, аз ще постъпя с него тъй, както със себе си: от моята чаша няма да пие, на моето легло няма да спи, от моето ядене няма да яде, но за моя приятел ще имам специална чаша, специално легло, специална храна – всичко ще бъде най-хубаво и приготвено специално за него. Колкото мои приятели дойдат, за всички ще имам специални чаши, завивки, легла, храна и т.н. За всеки мой приятел ще имам нови неща. Това изисква Божественият живот. Употребите ли една чаша два пъти, ще чуете глас, който иде от града, глас на метеж. Употребите ли една чаша три пъти, ще чуете глас от храма. Употребите ли най-после една чаша четири пъти, ще чуете глас от Господа, Който ви казва, че не разбирате Неговите закони.

И тъй, когато съвременните хора се намерят в противоречия, веднага започват да търсят Бога, като ходят по църкви, палят свещи и т.н. Обаче Бог казва: По този начин вие не може да разрешите противоречията на вашия живот. Вие трябва да измените чувствата и мислите си. – Как? – Като вървите паралелно с моите чувства и мисли и като постъпвате тъй, както аз постъпвам. Днес всички живеем в Божията Любов. Всичко, което виждаме на небето – Слънцето, Месеца, звездите – всичко това е проявената Божия Любов, Която казва: Аз създадох всичко заради вас. Посейте най-красивото и най-великото в своите градини и ще се ползвате от всички Мои блага. Но какво казват на това отгоре съвременните хора? – Те искат всичко да им се докаже. Учените хора – геолози, биолози, астрономи и други – искат да им се докаже, че наистина цялата Вселена е

създадена от Бога и търсят де е Неговият престол. Казвам: Това е глас на метеж, който иде от града. Много от съвременните учени и философи са хора на физическия живот, хора на стомаха. Какво казват религиозните? – Братство, братство, но сиренето трябва да се купува с пари. Така е, парите са нужни в живота, нищо не се дава даром, но в света трябва да съществува правилна обмяна.

Христос казва: „Даром сте приели, даром давайте!“ Това се отнася до богатата, които идат от Бога, но по отношение богатата на хората, трябва да съществува правилна обмяна. Има хора, които обичат само да взимат, а нищо не дават. Ние наричаме тия хора „щерни“. В този случай, имаме два вида хора: щерни и извори. Ако някой човек е щерна, в него ще се налее известно количество вода, която след време ще се излее и ще трябва отново да се пълни. Остане ли тази вода за по-дълго време в него, тя ще се развали. Ако пък някой човек е извор, той постоянно ще тече, и водата в него винаги прясна ще бъде. Какво щастие, какъв живот имат тия хора, които мязат на щерни? Те се осигуряват, пълнят щерните си с вода, но докога ще трае това осигуряване? Утре заминат за другия свят и виждат, че никаква осигуровка не може да ги спаси. По този начин всеки човек ще бъде повикан за другия свят и ще разбере, че със своята философия не е придобил нищо.

Един ден българският цар попада между простото население нейде из България и една бабичка се приближава към него, и започва да се оплаква от положението си: Синко, много бедстваме, рискуваме да умрем от лишения и сиромашия. – Нищо бабо, ще се оправи работата, не се безпокой! – Ама ще измрем от глад. Питам: Защо е този страх от смъртта? Какво лошо има в това, че ще умрем? Въпросът не седи в това, че ще умрем, но да

умрем като разумни същества, които могат да обичат и да бъдат обичани.

Ще ви приведа един пример из живота на българските учители, случил се в някой от провинциалните градове. Един от учителите в този град изпраща свой ученик при учителката на същото училище, дето и той проповядвал, да го сватосва. Ученикът отива при учителката и започва да ѝ говори за добрината, за красотата на своя учител и т.н. Учителката го изслушва и след това го запитва: Защо ми говориш за учителя си, а не говориш за себе си? Значи, учителката се влюбила в ученика, а не в учителя. Така и нашите съвременни философи говорят за Природата, за Бога, за всичко това, което не знаят, но нищо не говорят за себе си. Казвам: Дали светът е добре създаден, или не, не се занимавайте с тия въпроси. Говорете за себе си! Не ставайте сватове на хората, не се наемайте да ги жените! Всеки човек е в състояние сам да се ожени. Работата на ученика не седи в това да жени учителя си. Учителят, който го учи, сам може да се ожени. Защо учителят изпраща своя ученик да го сватосва? – Той искал да му даде един урок, и по този начин да го изпита. Учителката пък казва на ученика: Аз не мога да се оженя за учител, който изпраща своя ученик да го сватосва.

Питам: Кой ще ни покаже сега пътя? Децата ли ще дойдат? Синовете ли ще учат бащите си? Дъщерите ли ще учат майките си? Учениците ли ще учат учителите си? Ние ли ще учим Бога какво трябва да прави? Някой пита: Защо Господ създаде света? Казвам: Аз ще ви отговоря защо Господ създаде света, но вие ми кажете защо страдате от ставен ревматизъм, защо имате невралгия в лявото полушарие на мозъка си, защо сте късоглед, защо сърцето ви е пълно с омраза и т.н.? Ако можете да отгово-

рите на тези въпроси, вие имате положителна философия в живота си. Човек трябва да знае причините за всичко това, не е достатъчно само да каже, че така е роден. Той трябва да превърне тия отрицателни величини в положителни. Всяка положителна и отрицателна величина в света има свой произход. Ако между двама души се зароди омраза, има причини за това. Омразата се ражда между две еднакви величини с еднакви стремежи, но в противоположни посоки. Например двете големи плочи на Земята се движат в противоположни посоки, като се стремят към екватора, при което се произвежда това голямо сътресение на земните пластове. Силите на тези две плочи са в голяма вътрешна борба помежду си. Следователно, когато двама души се движат от своите полюси към екватора, непременно ще се създаде вътрешна омраза, едно вътрешно сътресение.

„Глас на метеж иде от града; глас от храма.“ Ако съвременните религиозни хора се помолят, и земетресението спре, те ще кажат на простите и на нерелигиозните хора: Виждате ли, щом се помолихме ние, и земетресението се прекрати. Ако не бяхме ние, положението ви щеше да бъде лошо. Затова вие трябва да ни слушате. – Не е така. Всеки човек, всеки народ се моли на Бога. Това изисква новата религия! Това изисква разумният живот! Мнозина казват: Ние сме учени хора, не е достойно за нас да се молим. Казвам: Който не се моли, не може да се нарече човек. След земетресението някой учен обяснявал на слушателите си как става земетресението, кои са причините за земетресенията и т.н. Той разказвал как се огъвали пластове, но в този момент станало земетресение, и този учен пръв избягал навън и казал: Божия работа е това! – Защо избягал навън? – От страх.

Сега аз ви говоря и вие ме слушате, но знаете ли дали ще има земетресение, или няма да има? Ако този час стане едно силно земетресение, вие ще останете ли тук да ме слушате, или ще избягате въвн? Ако земетресението е от първа и най-много до пета степен, може да ме слушате, но ако е от шеста до девета степен, не зная колко души биха останали да слушат беседата. Вие ще питате: Дали ще има още земетресения, или няма да има? – Определено е дали ще има земетресение, или няма да има. Ако ви кажа, че зная това, веднага ще ме питате какво зная, ще станат ли още земетресения, или няма да стават? Който знае това нещо положително, той е тих и спокоен, от нищо не се смущава. Някога въвн има силен вятър, но аз зная, че той ще престане след половин час. Хората бягат, крият се, аз седя тих и спокоен, наблюдавам времето. Друг път вали силен дъжд, излива се като из ведро. Всички хора тичат, крият се под стрехи, под дървета. Аз излизам, не взимам чадър със себе си. Които ме виждат, че излизам без чадър, чудят се, казват: Липсва нещо на този човек! Обаче не минават и десет минути и дъждът спира. Друг път денят е горещ, не се седи въвн. Аз излизам, взимам си дреха, чадър, а хората са леко облечени. След малко време на небето се явяват тъмни облаци, започва да вали, и времето се изстудява. Аз предвиждам какво ще бъде времето.

Един мой приятел ми разправяше следното: Един ден излизам на разходка с един свой познат, учен човек, който минаваше за астроном. По едно време от запад се зададе един тъмен, черен облак. Питам своя познат: Как мислиш, ще вали ли дъжд? – Да, ще вали и хубаво ще ни измокри. Казвам му: Не, няма да вали, защото има едно условие, което ще попречи на облака. – Кое е това условие? – Понеже месечината е пълна, тя ще раздели облака на две – една-

та половина ще отиде на юг, а другата половина на север – и няма да капне нито една капка дъжд. И наистина след малко облакът се раздвои и не валия. По-нататък аз не му обясних причините за това явление, но му обърнах внимание върху факта, че съвременните хора не познават всички явления, които стават в Природата. Когато във време на пълнолуние по небето има дъждовни облаци, дъждът закъснява с 24 часа. Луната произвежда известни колебания във водните капки.

Казвам: Животът, който прекарваме на Земята и условията, които Бог ни е дал, трябва да се използват разумно. Всички хора трябва знаят, че богатата, които имат, са дадени от Бога. Нещастията, страданията в света са допуснати пак от Бога. В края на краищата обаче всеки човек ще разбере, че Божията Любов седи над всички страдания и нещастия, както и над злото в света. Ето защо всеки, който отива при Бога, получава двоен дял. Ако кракът му е счупен, Бог ще каже: Дайте му по-хубав крак! Ако окото му е извадено, Той ще каже: Дайте му по-хубаво око! Любовта всякога дава на човека повече, отколкото той е изгубил. Колкото повече страда човек, толкова по-добре е за Божественото в него. Хора, които са страдали повече, са по-благородни от тия, които не са страдали толкова. Питам: Коя земя е по-добра: ораната или неораната? Кой хляб е по-хубав: омесеният или неомесеният? Кой плод е по-вкусен: зрелият или незрелият? Като знаете тия факти, защо искате неща, които днес не са полезни за вас? Защо искате щастие, богатство, когато тия неща няма да ви ползват? Богатството на човека седи в Любовта, която той може да прояви в даден случай към няколко лица. Ако един човек още като стане сутрин, може да обикне десет души из целия свят, с всичкото си сърце, той може да стане богат. Ако

човек може да обикне десет души, както трябва, той може да стане и учен. Следователно нашият успех в света зависи от Любовта, която проявяваме към другите. Любовта е динамическа сила, която може да преустрои човешкото тяло, човешкото сърце, човешкия ум и човешката воля.

Казва се в Писанието: „Ще им дам нови сърца.“ Каменното, жестокото сърце на съвременния човек трябва да се видоизмени, да придобие нова, по-хубава, по-фина материя. Божественото Слово, което слушате всеки ден, трябва да стане за всички хора жива, положителна наука. Постигне ли ви някакво нещастие или страдание, трябва да знаете как да си помогнете. Намерите ли се пред някой неразрешен въпрос, веднага трябва да направите връзка с по-висши и разумни същества от вас, от които да получите отговор на въпроса. Вие трябва да бъдете напълно убедени в това, дали правилно сте направили тази връзка. Често ви говоря за невидимия свят, но вие убедени ли сте в неговото съществуване? Имате ли радио в себе си, вие ще можете да се разговаряте със съществата от този свят и няма да се съмнявате в това, което ви се говори. Аз не говоря за обикновеното радио, с което съвременните хора си служат, но подразбирам вътрешното радио, което всеки човек има, но трябва да развие, за да може да се ползва от него. Съобщенията с това радио не могат да стават всякога, когато човек пожелае. Соломон е казал: „За всяко нещо в света има определено време“. Същият закон се отнася и за радиото, с което хората си служат днес. Има ред причини, които пречат на хората да се съобщават с това радио, когато искат. Следователно всеки човек, който иска да развие или възстанови дейността на своето духовно радио, най-първо трябва абсолютно да изключи съмнението от себе си. Изключи ли се съмнението, хората ще чуват

гласове от невидимия свят, ще могат да се разговарят и с ангелите.

Днес учените хора правят опити да чуят гласа на атомите. С помощта на микрофоните, които усилват звука три милиарда пъти, те са успели да доловят гласа на атомите. По същия начин ще чуят и гласа на микробите. Един ден, с още по-усъвършенствани микрофони, учените хора ще успяват да чуят мелодичния глас на ангелите, на светиите, на гениите от другия свят. Мнозина ще кажат: „Тия работи не са за нас.“ – Кои работи са за вас? Ако вие сте богат човек, който има в касата си 10 000 златни монети и всяка сутрин ги преброява, после заключва в касата и на другия ден повтаря същото, какво ще спечелите от тези пари? През целия си живот броите тези пари, въздъхвате пред тях, радвате им се, но те пак си остават 10 000 монети. Ако вие през целия си живот сте мислили как да приложите Божията Любов и Божията Мъдрост и сте намерили начин как да се съобщавате с невидимия свят, вие сте разрешили вече една от задачите на своя живот. Това ще ви повдигне пред лицето на Бога и ще израстете пред собствените си очи. Че другите хора ви считат глупав, невежа – това нищо не значи. Вие знаете, че имате такова изкуство, каквото другите хора нямат. Какво по-хубаво от това, човек да намери магическата пръчица и да се движи с нея навред из света? Като срещнете такъв човек, ще го питате: Де живееш? – Дето очите ми видят, дето Бог ми е определил. – Гладен не ходиш ли? – Не. Всякога съм сит. – Дрехи за обличане имаш ли? – Имам, каквито пожелаея и когато пожелаея. – Как постигаш всичко това? – С магическата си пръчица. Удрям с нея и веднага пред мене се изпречва голям, хубав палат. Вляза вътре, измия се, преоблека се, стопля се, нахраня се и отново удрям с пръчицата. Палатът из-

чезва. – Неприятелите имаш ли? – Нямам. – Ами приятели имаш ли? – Имам. Докато магическата пръчица е в ръката ми, всички добри хора са с мене. Изгубя ли тази пръчица, изгубвам всички приятели. Тогава всички хора ми стават неприятелите. И ако някой човек се оплаква, че е нещастен, че изгубил приятелите в живота си, казвам: Този човек е изгубил своята магическа пръчица. Когато Мойсей беше на Синайската гора и слезе оттатък със скрижалите, върху които бяха написани Божиите заповеди, Бог му каза: „Ще пазиш тези скрижали да не се счупят. Не ги ли опазиш, светът ще изпадне в големи нещастия и изпитания, а ти сам ще се намериш в чудо“. Обаче Мойсей не можа да издържи на тази заповед. Когато слезе от Синайската гора и отиде между своя народ, той видя, че в негово отсъствие евреите си бяха направили свой идол – златно теле – и скачаха наоколо му. Мойсей беше голям патриот. Душата му се наскърби от постъпката на евреите, че бяха изневерили на Бога, затова хвърли скрижалите и ги строши.

И тъй, тия две плочи, за които учените казват, че се движат и отиват към екватора, за да се наместват, това са плочите на Мойсей, които той строши. Сега се пише нов закон на Земята. Мойсей повторно иде на Земята, носи двете плочи, за да ги възстанови, да покаже пред света написаните от памтивека Божи закони, Божи заповеди. Щом се възцарят Божиите закони на Земята, тя ще престане да се тресе.

Питам: Какво ще кажат учените хора на това отгоре? Каквото и да кажат те, светът трябва да знае, че двете плочи, за които говорят съвременните учени, това са двете плочи на Мойсей, скрижалите, които той строши. Когато тези две плочи се съединят и отидат към екватора, Земята вече няма да се тресе. Екваторът представлява Божия за-

кон – великата Божия Любов. На първата плоча Бог пише: „Да възлюбиш Господа Бога твоего с всичката си душа, с всичкото си сърце, с всичкия си ум и с всичката си сила.“ На втората плоча Бог написа всички граждански закони: „Не убий, не кради, не прелюбодействай и т.н.“

Казвам: Също така у всеки човек има две плочи, които се движат към екватора, и от това движение стават вътрешните земетресения. От ред години се проповядва на съвременните хора, че в света ще станат коренни преобразования, от които всички хора, учени и прости, ще помунеят. Няма да остане човек в света, комуто дъската да не се намести.

В 20-та глава на Откровението, 1-2 стих се казва: „И видях, че слизаше от Небето ангел, който имаше ключа от бездната и верига голяма в ръката си. И улови змея, старовременната змия, който е дявол и сатана, и върза го за тисясци години.“ Мнозина от религиозните и учените хора намират, че писаното в тази глава по време и събития съответства на 20-ти век. Днес светът се управлява от Луцифер. Ангелът обаче знае законите на Небето и на Земята, затова хваща Луцифер и го връзва с верига за тисясци години. Но той не седи мирен: рита, чупи плочите, разтърсва Земята. Тъй щото, земетресението в България показва, че дяволът се връзва. Някои питат: „Кога ще престане земетресението?“ – Когато завържат дявола много добре, да не може да рита, да не върши зло, да стане безопасен за хората. И сега, между многото теории за причините на земетресенията, имайте предвид и последната, която ви казах. Ако знаете повече, това ще е добре за вас. Българите казват: „От много глава не боли“. Човек трябва да знае да съпоставя фактите. При съпоставяне на фактите, трябва да се спазва следния закон: Когато фактите се съпоставят разумно, светлина се

произвежда. Не се ли съпоставят разумно, светлина не се произвежда. Разумното съпоставяне на фактите изисква вярност в мислите, при което се забелязва, че между всички явления в света съществува тясна връзка. Това показва, че в света едновременно работят разумни сили, които се подчиняват на една Висша Разумна сила. Следователно всяко нещо, което става в света, не е произволно. То има свое предназначение, свой дълбок смисъл.

„Глас от Господа, Който дава въздаяние на неприятелите си.“ Днес българите, както и всички народи по целия свят, трябва да се научат да разбират този глас и да Го слушат. Тъй щото всички хора, които още се осмеляват да лъжат и да крадат, или да не извършват службата си към своя народ честно, ще бъдат, като сатаната, вързани от ангела за хиляди години. Които не вярват, ще се уверят. Те ще бъдат свидетели на тия времена и ще видят, че Бог не позволява да се вършат престъпления в Неговия дом. Брат брата си не може да убива! Брат сестра си не може да изнасилва! Син срещу баща си, или дъщеря срещу майка си не може да въстава! Всеки, който иска да бъде „човек“ в пълния смисъл на думата, трябва да има свещено понятие за Бога. Дойде ли ви някаква мисъл за Него, сърцето ви трябва изцяло да трепне, а душата ви да се изпълни с великата Негова Любов. Погледнете ли към небето, с всички негови светила, погледнете ли към хората и към всички живи същества, да почувствате, че във всичко това се проявява Божията Любов, навред прониква Божият Дух.

Някои казват: „Ние искаме да видим Бога.“ – Как ще Го видите? Да допуснем, че вие живеете покрай морето и някой ваш приятел ви пише, че ще ви посети. Вие излизате на брега и отдалеч наблюдавате с бинокъл приближаването на парахода. Виждате ли веднага вашия приятел? – Не.

Най-напред виждате само дима на парахода. После едва забелязвате мачтата и най-после виждате и парахода. Обаче приятелят си още не виждате. Щом параходът спре на брега, вие виждате вече своя приятел.

Казвам: Ние не виждаме никакво земетресение, от което съвременните хора се плашат. Ние виждаме нещо красиво, което иде в света. За умните хора земетресението е глас на Господа. Той говори сега в България и по целия свят. Земетресението в България се предизвиква от пристигането на един грамаден параход, с грамадна енергия, който носи своето голямо благословение за българския народ. Понеже българите са малко своенравни, този параход иде като велик техен Учител, да ги поразтърси малко. Когато те Го послушат и изправят живота си, Земята ще се улегне, и ще се възстанови първоначалния ред и порядък. Земетресението е закон, който възстановява хармонията в света, уравновесява противодействащите сили на Земята. Когато всеки човек поотделно се обърне към Господа с всичкия си ум и с всичкото си сърце, и когато всички народи поотделно се обърнат към Господа с всичкото си сърце и с всичкия си ум, и когато най-после цялото човечество се обърне към Господа с всичкия си ум, с всичкото си сърце, с всичката си душа и сила, тогава и земетресенията ще престанат.

Всички хора, всички народи съставляват едно цяло. Докато всички живеем в това цяло, еднакво ще познаваме Божия закон, еднакво ще изпълняваме Неговата воля и в резултат на това всички ще живеем в закона на свободата. В закона на цялото всеки човек, всеки народ ще има възможност да се прояви отделно, като човек, като народ, и да реализира всички красиви копнежи на своята душа от незапомнени времена на битието. Който иска да има дом, ще има; който иска да има другари, ще има; каквото поже-

лае, ще го придобие; при това, всичко ще бъде направено от най-фина материя – нито ще се разваля, нито ще се изцапва и т.н. Ще кажете: Това са приказки от 1001 нощ. – Не, това не са приказки. Това нещо може да стане още този момент, но всички ще трябва да напуснете телата си и да излезете навън. Ако преди 2-3 години бяха казали на чирпанлии и пловдивчани всички да излязат вън и да отправят една обща молитва към Бога, не биха послушали, нямаше да излязат. Но сега, когато стана земетресението, вътре в десет секунди, всички излязоха навън. Защо? – Понеже Господ говори сега. Ако не бяха излезли, щяха да останат затрупани под къщите си. Страшно е жив човек да бъде затрупан под земята! Няма по-страшно нещо от това, да знаеш, че ти си затрупал под своята мисъл и своите желания, всички блага, които Бог ти е дал, без да си ги използвал разумно. Няма по-голямо блаженство от това, да съзнаеш, че разумно си изпълнил всичко онова, за което си роден.

И тъй, този е пътят, към който трябва да се стремят всички добри хора. Всичко добро в света може да се постигне. Не мислете, че красивият, добрият живот иде от само себе си. Работа се изисква! Религиозният човек работи чрез религията; ученият човек работи чрез науката. Обаче, както религията, така и науката са само частично проявление на живота. Те са само частични вътрешни връзки на целокупния живот. На Небето, в Божествения свят религия не съществува. Там съществува само Любов. Понеже Любовта не може да се прояви на Земята, затова на Земята се проявява религията. И сега, ако искате да изпълните волята Божия, непременно трябва да заместите религията с Любовта. Тогава всеки, който ви обича, ще бъде свещеник и служител във вашия храм. На този свещеник и служител вие няма да плащате. Това разбираме ние

под думите „Даром ще работите“. Даром ще работите, но в името на Любовта. Такъв е животът на разумните хора. Научите ли се да живеете на Земята съобразно законите на Любовта, няма да се минат много години и ще ви задигнат в друг някой свят. После и оттам ще ви задигнат, ще пътувате като пътник от свят в свят, дето ще пребивавате за малко време. Земята е последното ви жилище, затова върху нея ще си правите временни къщи. Вие ще се радвате на тия временни къщи, но като гледате Небето, Слънцето, Месеца и звездите, ще знаете, че ви очаква живот по-хубав, по-красив от земния. Да живеете на Земята, а да мечтаете за Небето, това е истинската поезия в живота. Казват: „Ние искаме да бъдем богати, да си поживеем малко на Земята“. Живейте, както искате, но не забравяйте богатата, които ви очакват в Небето.

„Глас на метеж иде от града.“ Този глас на метеж постоянно се чува от някои хора. Обаче от добрите хора не излиза този глас на метеж. Нека престане вече да се чува този глас на метеж от града!

„Глас от храма.“ Нека и този глас от храма, глас на неразбории и смут в сърцата, глас на разни религиозни възгледи, престане да се чува!

„Глас на Господа, Който дава въздаяние на неприятелите си.“ Нека се чува гласът на Господа, Който туря всичко в ред и порядък. Всички страдания на нашите физически тела, всички изпитания и противоречия на нашите сърца и умове, това е гласът на Господа, Който казва: „Нека всички ваши мисли, чувства и желания в живота ви вървят успоредно с моя живот! Прави правете пътищата Господни!“

Беседа, държана от Учителя на 6.05.1928 г. в гр. София

РАБОТНИКЪТ И НЕГОВАТА ПРЕХРАНА

„Защото работникът е достоен за своята прехрана.“

(Матей 10:10)

„Работникът е достоен за своята прехрана.“ На пръв поглед това изречение е просто, няма философски израз, но всъщност е много важно. Защо е важно? – Понеже прехраната съставлява един от съществените икономически въпроси в живота. Цялата съвременна култура се занимава с въпроса за прехраната. Всички науки, в своята целокупност, също тъй се занимават с въпроса за прехраната. Даже и религиозните хора, като мислят за онзи свят, това е нещо случайно, нещо вметнато в живота им. От икономическо гледище тяхната религиозност представлява някакво забавление или някакъв концерт. Когато хората няма какво да правят, те отиват на концерт или на театър. По същия начин, когато хората се наситят на обикновения живот, те стават религиозни. Някоя майка изгубва детето си, става религиозна; някой търговец изгубва капитала си, фалира, става религиозен; някой професор изгубва службата си, пенсионира го, става религиозен; някой философ изгубва на стари години философията си, става религиозен; някой човек изгубва знанието си, става религиозен; някоя красива мома изгубва красотата си, става религиозна. Значи

всички фалирали хора в живота си стават религиозни. Като говорим за религията, ние не разглеждаме този въпрос философски, но в неговия дълбок смисъл. Когато философът разглежда религията от философско гледище, той мяза на някой богат човек, който украсява своята къща. Обаче красотата на къщата не подразбира красота в живота, нито неговото подобрене.

„Работникът е достоен за своята прехрана.“ Храната е един от важните елементи в света. Ето защо, доставянето на храната, въпросът за прехраната е една от трудните задачи за човека. Питам: Кои са трудни и кои са лесни неща в живота? – Малките работи в света са трудни, а големите работи са лесни, защото много хора заедно ги правят, а не отделният човек сам. Често казвате: Еди-кой си човек гради къща. – Не, той сам не гради къщата си, но около 50-60 души работници я градят. Тази работа е лесна за него, защото другите хора я вършат. Вземе ли този човек мотиката и отиде сам на лозето да копае цял ден, най-малко десет пришки ще излязат на ръката му.

И тъй, като изброява ред принципи, ред положения в живота, Христос казва, че тия хора, у които съзнанието е пробудено вече, трябва да се отрекат от майка си и от баща си, от брата си и от сестра си, да се отрекат от всички стари, фалшиви разбирания и да приемат новите, истинските положения в живота. Какво е искал да каже Христос с думите: „Който иска да ме последва, трябва да се отрече от майка си, от баща си, от брата си и от сестра си.“ – Майката, бащата, братът и сестрата, това са силните желания на човека, които могат да го спънат в живота. Силните желания у човека са влюбвания, а влюбването е особен род захласване на човека. Болният човек, измръзналият човек също тъй са захласнати. Това са състояние на влюбения.

Болният човек не яде, унася се, бълнува. Измръзналият човек също тъй не яде, започва да се унася и заспива. И влюбеният не яде, бълнува, захласва се. Стомахът на влюбените не работи. Във влюбването има лъжливи представи за живота. Влюбеният мисли, че обектът, към който храни някакво чувство, може да внесе нова енергия в живота му. Това е едно вътрешно заблуждение. Когато между две разумни същества се прояви Любов, между тях става обмяна на Божествена енергия. Тази обмяна е правилна, тя носи здраве и за двамата. В това отношение Любовта е разумен, съзнателен акт. Всяка мисъл и всяко чувство, които не носят щастие и здраве за човека, те са човешки, а не Божествени. Такъв човек постепенно губи своето здраве и богатство.

„Работникът е достоен за своята прехрана.“ Човек работи, за да се прехранва. Какъв е смисълът на храненето? Храненето засега е една от съществените работи в живота ни, затова именно съвременните хора търсят някакъв нов елемент за хранене, който да ги освободи от сегашното робство, в което се намират. Робството може да бъде постоянно, а може да бъде и временно, случайно. Малко хора има в света свободни. Свободен човек е този, който живее над условията.

Често съвременните хора питат: „Какво нещо е Бог?“ – Бог е Първоизточникът на живота, от който човешката душа някога се е отделила, но е забравила своя произход. Когато човешката душа е слязла на Земята, тя се е облякла в плът и е дошла между своите майка, баща, брат и сестра, като условия за нейното развитие. Значи, първата фаза в развоя на човешката душа е слизането ѝ между своите близки, да расте и да се развива. Втората фаза е копнежът на душата да учи, да намери своя Учител. Душата

търси своя Учител, а Учителят изпраща тази душа в света да се учи. В това отношение човек трябва да разбира основните принципи, които се прокарват чрез бащата, майката, брата и сестрата. Какво очаква човек от своя баща или от своята майка, както от своя брат или от своята сестра? Какво очаква от своя Учител или от обществото, в което живее? Какво очаква от храната? – Все очаква нещо.

Христос казва: „Аз съм живият хляб“. Човек трябва да се стреми именно към придобиването на този хляб, като съществено необходим елемент за съзнателния живот. Едно от качествата на човешката душа е да се стреми към съзнателния, към Божествения живот. Докато човек не придобие това качество, не може да се нарече истински човек. Какъв смисъл ще има живота на някой човек, който е живял 30 години на Земята и след заминаването от този свят турят на гроба му един красив паметник с надпис: „Тук почива такъв и такъв човек, на еди-каква си възраст и т.н.“ Какво е придобил този човек?

Христос се обръща към своите ученици и казва: „Работникът е достоен за своята прехрана“. Христос подразбирал истинския работник, който е дошъл на Земята да работи съзнателно. Всеки работник все работи за някого, но първият въпрос, който той трябва да постави на разрешение пред себе си е въпросът: за кого работи той и за кого трябва да работи? Докато работникът не разреши този въпрос за себе си, всички други въпроси остават неразрешени. Това се отнася до всички хора без изключение. Каквото и да правят хората в света, ако не разрешат този важен въпрос, кому трябва да работят, всички други въпроси ще останат неразрешени. Това нещо ще внесе горчивина в техния живот и в края на краищата те ще се разочароват.

И тъй, за да се доберем до истинските разбирания в живота, Христос казва: „Работникът е достоен за своята прехрана“. Това подразбира, че Онзи, Който е изпратил човека от невидимия свят да работи в света, намира, че той е достоен за своята прехрана. Под думата „невидим свят“ ние разбираме реалния, идеалния, неизменяемия свят. Този идеален свят се проектира на физическия най-първо чрез една точка, която е несъизмерима. Тази точка има само едно проявление, без никакво измерение. Сама по себе си тя съществува като понятие. Посоката на едно движение се измерва само с една точка. Всеки човек трябва да има една посока, едно движение, което наричаме негов център. Този разумен център съществува в неговото съзнание.

Мнозина питат: „Какво представлява човешкото съзнание?“ – Ние наричаме човешкото съзнание вдлъбнато огледало, което събира в себе си лъчите на Божествената светлина, и после, чрез отражение ги разпръсква в окръжаващата го среда. Ако човек няма такова огледало, той не може да разбере задачата на своя живот. За да може това огледало да се държи в изправност, Природата е дала разум, ум на човека, да мисли и да разсъждава. Разумът пък е Божествената светлина, която се насочва към това огледало. Това, дето хората обичат да се оглеждат в огледала, показва, че и нашето съзнание е подобно огледало. И когато нашето съзнание е чисто, подразбираме, че огледалото на нашето съзнание е чисто и всички предмети ще се отразят в техния естествен вид, а това ще ни дава ясна представа за живота. Противоречията, които съществуват в ума на съвременните хора за Любовта, за Мъдростта, за Истината, за Правдата, за Добродетелта, за милосърдието и за ред прояви в живота, зависят от чистотата, от степен-

та на яснотата на това огледало. Често нашето огледало се покрива с прах, с тънък воал от мъгла, помрачава се, замъглява се, и ние не можем да добием ясна представа за живота – изгубваме връзката, смисъла на живота, не знаем отде сме дошли и де отиваме.

Първата велика задача за съзнанието на индивида е да реши въпроса, отде е дошъл и де отива. Този въпрос не може да се реши колективно. Той се решава единично. Казвам: Малките неща в света са трудни, а големите са лесни. Защо? – Защото при големите работи хиляди хора работят заедно. И когато техният труд се съедини в едно, той ще бъде достояние на всички. Каквото хората придобият заедно, то ще се наследи от поколението. Например богатата, които ние сега придобиваме по наследство, са изработени и придобити от същества, минали преди нас. Някои от тия блага са човешки, някои са Божествени. Доброто например не е благо, придобито от човешкия род. То е благо на Бога. Любовта също не е придобита от човешкия род; тя е благо на Бога. Дойдем ли до човешката интелигентност и тя е благо на ангелите, а не на хората. Хиляди години са работили те, докато приготвят тази интелигентност, от която съвременните хора се ползват. Никой окултен Учитель днес не може да говори на съвременното човечество за създаването на човека по този начин, както е писано в първата глава на Битието. Това, че Бог взел пръст и направил от нея човек, като вдъхнал в ноздрите му дихание на живот, е детински разказ. За да направи Бог първия човек, Той е трябвало да приготви неговите органи в разни области и после да ги съчетае. И когато Бог е казал: „Да направим човека по образ и подобие Божие“, трябвало е да се донесат всички негови органи, приготвени от по-рано, според първоначалния Божествен план.

Питам: Имате ли представа де и по какъв начин са създадени вашите очи? Сегашните физиолози гледат леко на този въпрос. Те намират даже, че човешките очи не са добре направени, че не са съвършени; но от 8000 години насам те се намират под влиянието на греха, затова са изгубили малко от своето първоначално съвършенство. Доколко очите, като орган са издръжливи, се вижда от това, че цели 8000 години грехът е влияел върху тях и хората не са ослепели. Цели 8000 години грехът е блъскал и върху човешкия ум и човешкото сърце, но пак не е могъл окончателно да ги извърти. Най-послед, цели 8000 години грехът е въздействал и върху човешкото съзнание, но пак не е могъл напълно да го помрачи. Той е успял само да премрежи неговата чистота и ясност, но тази мрежа лесно може да се премахне. За всичко онова, което Бог е вложил дълбоко в човешката душа, Христос казва: „Никой не е в състояние да измени нещо от първичния план, който Бог е предвидил за всяка душа“. Защо? – Понеже няма по-могъщ и по-мъдър от Него.

При сегашния живот хората се интересуват от това, дали ще бъдат богати, учени, какво мнение ще имат другите хора за тях и т.н. Всичко това зависи от тях самите. Да бъдат богати от тях зависи; да бъдат учени от тях зависи. Като казвам, че всичко това зависи от тях, разбирам, че всичко, каквото пожелаят, може да им се даде, а от тях зависи, доколко могат да го задържат и разработят. Колко хора има родени даровити, способни, но понеже не са разработили своите дарби и способности, умират като най-обикновени хора. Такива хора само ядат, пият и спят. Питам ги: Защо не работите, защо не свирите? – Не ни е дошло още времето. Виждате обаче някой човек с обикновени дарби, взел цигулката, по цял ден свири. Човекът без

дарби по цял ден свири и работи, а даровитият спи, яде и за нищо не мисли! Как ще си обясните това противоречие в живота? – Противоречията в живота могат само да се изяснят, но не и да се обяснят. За да се обяснят всички противоречия, трябва да се познава дълбоката философия на живота. При сегашните условия противоречията трябва да съществуват като една възможност, като един вътрешен стимул за човешката мисъл. Във физическия свят мисълта се развива при противоречия. Има светове обаче, дето няма противоречия. В Писанието се казва, че и ангелите се интересуват от големите противоречия, които човек прекарва на Земята. Те се интересуват от човешкия живот, в който и доброто, и злото се взаимно преплитат. В ангелския живот злото е съвършено изключено. Ако някой ангел се осмели да каже една от тия лоши думи, които хората си казват, той моментално би изчезнал от Небето. Хората обаче тъй често си говорят лоши, обидни думи и пак не изчезват от лицето на Земята. Това показва, че Бог е много снизходителен към тях, а към ангелите е много строг. Ангелите благоговаят от Бога, а хората не се страхуват от Него. Как ще си обясните тези противоречия? Когато някой човек съгреша пред Бога, той веднага отива при Него и Му казва: „Господи, помогни ми! Паднах, окалях се. Помогни ми да стана и да се очистя!“ Господ го поглежда снизходително, и грехът изчезва.

Питам: Колко от противоречията на хората са истински, действителни противоречия? Допуснете, че вие сте човек със слабости, обичате да пиете, и в това състояние са скарвате и сбивате с този, с онзи, приказвате нелепости, докато най-последно ви заведат в участъка. Вие седите там и се чудите защо нямате сила да се противопоставите на всички тия условия. Ами знаете ли, какво щеше да бъде

вашето положение, ако бяхте действително силен човек? – При това положение, като силен човек, вие можете да извършите такова голямо престъпление, за което да лежите цял живот в затвора. А тъй, като слаб човек, не можете да направите голямо престъпление. Ето защо Провидението, като знае вашата слабост, създава ви физически слаб, за да не лежите цял живот в затвора. Слабият човек, като се напие, става смел и казва: Нека се опита някой да ме закачи! Обаче намери се някой по-силен от него, закачи го, удря му една плесница, и пияният пада на земята. Поогледа се натук-натам, пак става и започва да си отмъщава. Силният човек му удря още една плесница. Пияницата отново пада на земята и казва: Да му мислиш, като стана сега! Става от земята, но е слаб не може да се бори повече и казва: Извини ме господине, нали знаеш, пийнах си малко, обърках се, че не зная какво говоря.

Кои са причините за произхода на пиянството в света? – Пиянството е аномалност в света, която се е породила вследствие нереализирана Любов. Това, което хората наричат Любов, то е един вид опияняване в астралния свят. Когато Любовта, като сила, като Божествен принцип, не е правилно проявена в живота, нейните сладки сокове, от действието на особен род микроорганизми се подлагат на ферментация, при която се образува особен вид вино. От това вино хората се упояват и вършат хиляди грехове и престъпления. Това вино, което се образува, като вторичен процес при Любовта, хората наричат човешка Любов.

Мнозина запитват: Как и от де е произлязъл грехът – Грехът произлиза от факта, че Божествената Любов не се проявява, както трябва, вследствие на което става подпушване на нейните сили. Това подпушване е причина за всички грехове и престъпления, за всички отрицателни ка-

чества в света. В това отношение може да направите опит. Вземете най-лошия човек в света и му създайте работа, покажете му, че имате добро мнение за него, дайте му възможност, въпреки всички негови слабости и пороци, да опита Любавта, ще видите, че този човек в кратко време ще измени характера си. И когато хората стават лоши, то е по единствената причина, че те мислят, как никой не ги обича. Животът без Любав не може да съществува, тъй както човек без храна отслабва и без вода не може да съществува. Човек без Любав в живота си се чувства тъй недоволен, тъй нещастен, както когато някой голям месоядец изпадне между хора вегетарианци. Те не ядат кокошки, не ядат прасенца, а месоядецът иска да си хапне месце, и страда. Ами какво ще бъде положението на този човек, ако той изпадне между хора родени вегетарианци, на които дедите и прадедите от четири поколения насам вегетарианстват?

Съвременните вегетарианци още не са истински вегетарианци. Ние наричаме съвременните вегетарианци „помаци“. Дядото на тия хора бил месоядец, бащата и майката – също месоядци, а те днес станали вегетарианци и ще говорят наляво-надясно за вегетарианството. При това състояние на вегетарианството не може да се говори за голямо подобрене на обществото. Впрочем вегетарианството е внесло известно подобрене върху здравословното състояние на хората, но за да може то да произведе пълен ефект, хората трябва да се свържат с Първичната Причина, която е създала живота. Майките и бащите трябва да се върнат към онази първична вътрешна храна, която Природата е определила за човека. Съвременните учени изучавали ли са първоначалната естествена храна, която Природата е определила за човека? Човек, за да намери

Истината по този въпрос, трябва да изпадне в големи противоречия и страдания. Вижте какво прави вълкът при подобни положения на страдания и ограничения в живота. Той отива до някоя кошара – подгонят го. Отива до втора кошара – и оттам го подгонят. Ходи, лута се гладен из гората 4-5 деня, нищо не може да намери за храна. Най-после започва да търси между растенията сладки коренчета, за да се храни с тях. Защо вълкът разреши въпроса на глада с тези сладки коренчета? Защо не яде горчиви коренчета, а търси сладки коренчета и тях яде? – Това показва, че някога, в миналото, вълкът е бил вегетарианец и се връща към тази своя опитност. Като се намери в трудните условия на живота и не яде 4-5 деня нищо, той си спомня, че някога се е хранил със сладки коренчета и си казва: При това положение и без овци може да се прекара.

Аз привеждам този пример за вълка, защото по същия начин много хора запитват: Как трябва да постъпим при даден случай? Отде да знаем кое е добро и кое зло? Казвам: Ако ви оставят 4-5 деня гладен, ще знаете как да правите добро, ще разбирате кое е добро и кое зло. Във всеки човек има добри заложби, дълбоко скрити в него, дълбоко заровени още от вековете. Сегашната култура трябва да събуди тия скрити дарби у човека и да ги разработи. Това, което съвременните хора наричат живот, не е живот; това, което те наричат мисъл, не е мисъл; това, което те наричат наука, не е наука. Има голяма разлика между истинския живот, между същинската мисъл и между положителната наука и сегашния живот, както и сегашната мисъл и наука. Ние не отричаме науката, нито учените хора, но казваме, че те са още далеч от онова, което учените хора могат да постигнат. Някой съвременен учен посвещава цели 20-30 години от живота си за изучаване живота на мравите: как

се хранят, какви жилища си правят и т.н. Това е ценна работа, но питам: Какво е допринесъл този учен за човешкия живот с изучаване живота на мравите? – Все е допринесъл нещо. Най-малко той е обърнал вниманието на човека върху мравешката организация. Те представляват една фаза на живот от целокупния общ живот. Друг учен пък изучава пчелите. И те представляват една фаза на развитие от целокупния живот.

Следователно, за да изучим живота на човека в неговата пълнота, трябва да изучим всички форми, през които той е минал и да ги съпоставим правилно. Например, ако сегашните астрономи, които изучават Слънцето чрез неговия спектър, знаеха живота му, щяха да разберат чрез дедукция, че животът на Слънцето не мяза на земния живот. Там съществува живот от висш порядък и висша хармония. Условиата на Земята коренно се различават от тия на Слънцето, понеже Земята, сама по себе си, поглъща повече енергия, а дава по-малко. На това обстоятелство се дължи и грехът. Земята в сегашното си състояние е майка мащеха. Тя казва за хората: Тези деца не са мои, аз не ги родих.

Сега ще ви обясня какви отношения може да съществуват между две тела от различна големина. Когато по-голямото тяло поглъща повече енергия в себе си, отколкото му трябва, в малкото тяло, с което е свързано, се произвежда студ. Когато голямото тяло поглъща по-малко енергия, отколкото му трябва, в малкото тяло се произвежда топлина. Понеже Слънцето изпраща голямо количество топлина на Земята, оттук вадим заключение, че то е най-безкористното същество в Слънчевата система. Слънцето асимилира най-малко енергия в сравнение с другите тела, вследствие на което то изпраща тази грамадна енергия, което се развива у него, по всички членове на неговата сис-

тема, като им поддържа живота. Следователно всяко тяло, което поглъща малко енергия навътре, а изхвърля повече енергия навън, може да стане център на нов живот. Приложете тази философия и във вашия живот.

Мнозина запитват: Как да се повдигна? Как да намеря Бога? Как да се облагородя? Казвам: Поглъщайте по-малко енергия, а изпращайте повече навън! Тази мисъл Христос е изразил в следния стих: „Даром сте взели, даром давайте!“ То значи: всичката енергия, която човек е получил от Бога, той трябва да я изпрати в пространството, за да може Божественият Дух да я използва за неговото напредване. От спазването на това правило зависи и нашето развитие на Земята. Някой пита: „Как мога да възприемам най-добре? Как мога най-добре да уча?“ – Поставете ума си в едно почиващо състояние и ще можете добре и правилно да възприемете. Докато човек не дава, не може да учи. Кой ученик може да бъде способен? – Способен ученик е този, който отправя всичкото си внимание към своя учител и с това го насърчава да дава. Такъв ученик взима много от своя учител. Колкото по-малко внимание отдава ученикът на учителя си, толкова по-малко получава от него. Следователно, способността на ученика да учи и да възприема зависи от неговата вътрешна интензивност. Някой казва: „Аз нямам нищо. Какво мога да дам?“ Закон е: Всеки ще даде нещо от себе си, ще плати с нещо от живота си. Ако нищо не плащаш, нищо не можеш да получиш. Колкото повече плащаш, повече ще получиш; колкото по-малко плащаш, по-малко ще получиш. Аз говоря за Божествения закон, дето съществува равенство; в човешкия закон равенство не съществува. И тъй, ако искате да учите и да възприемете правилно, отнасяйте се към разумните хора с голямо внимание.

„Работникът е достоен за своята прехрана.“ Всеки човек трябва да работи! За обяснение на тази идея ще ви приведа един мистически разказ за един от древните монарси, наречен Рамахри. Той бил умен цар, поетична натура, но толкова взискателен, че едва ли някой от неговите приятели, или от неговите слуги могъл свободно да се приближи до него. Който и да се приближавал при него, все ще му направи някаква забележка, все ще го изобличи в нещо. Щом го погледне някой, той веднага ще го запита: Защо ме гледаш така? Трябва да се научиш да гледаш добре. Щом някой се обърне към него с две-три думи, той веднага ще намери, че не му е проговорил намясто, както трябва, и ще му каже: Защо ми говориш така? Не може ли да кажеш друго нещо? Ако някой човек се яви при него, облечен по свой вкус, веднага ще го запита: Защо не се съобрази с моя вкус, ами дойде така облечен? Ако някой го поздрави, той ще го запита: Защо си сне шапката по този начин? Не може ли да ме поздравиш другояче? В цялата държава не могло да се намери един човек, който да задоволи вкуса на монарха Рамахри.

Питам: Ако съвременните хора се намерят пред този цар, как ще излязат от това положение? Рамахри и днес е още жив. Той живее у всички хора. Кой е Рамахри? – Недоволството у човека. По природа съвременните хора са крайно недоволни. Човешкото съзнание е винаги будно за противоречията в живота. Когато през нашето съзнание минава нещо добро, то спи; когато минава нещо лошо, нещо грозно, съзнанието ни е винаги будно да го хроникира. То отбелязва злото в света така, както сеизмографът отбелязва земетресенията и големите бури в Природата. Какво добро принася сеизмографът, като отбелязва, че еди-къде си е станало катастрофално земетресение, от

което са загинали няколко града и еди-колко си хора? – Сеизмографът допринеся нещо добро. – Какво добро, именно? – Дава възможност на всички народи да научат за нещастieto, което е сполетяло някоя страна, и по такъв начин да ѝ изпратят своята помощ и своето съчувствие. Необходимо е да се изпрати помощ на пострадалите! Тия народи, които изпращат помощ към пострадалите, с това искат да им кажат: Не се обезсърчавайте, вие имате подкрепата и на другите хора в света!

Казвам: Болестите в съвременните хора са особен род земетресения. Когато стане някое силно земетресение, то събаря къщите на хората. По същия начин, когато някой човек заболее от сериозна болест, той ляга на леглото за 3-4-5 месеца и като стане от леглото, болестта е стопила мазнините му, тялото е олекнало с 10-15 кг. Понякога духовният сеизмограф у човека предсказва нещастieto, което ще го сполети, няколко часа или деня преди да е дошло. И тогава човек казва: Струва ми се, че ще забелея от нещо, вие се нещо около главата ми. Разумният работник трябва да си избере такава работа, която да не е в противоречие с Божиите закони. Ученият професор-философ трябва да си избере като предмет за размишление такива мисли, такива теории, които да не са в противоречие с Божите закони. Учените хора трябва да бъдат крайно искрени, всеки момент да са готови да коригират своите погрешки.

И тъй, всички хора трябва да бъдат искрени като децата, всякога да са готови да коригират своите понятия и схващания за живота. Сегашното младо поколение трябва да си създаде една възвишена идея за Бога, като най-доброто същество, с будно съзнание всякога и с пълна готовност да помага, да внася в нас добър, чист и възвишен живот. Днес съвременното човечество не познава Бога и затова, от

понятията на българите за Бога, ще схванете, че ви говорят за някакъв български Бог. В Англия говорят за английски Бог и т.н. Питам: Прави ли са тия схващания, тия понятия за Бога? Когато Слънцето минава през България, българско ли е? Когато Слънцето минава през Англия, английско ли е? Когато Слънцето минава през Америка, американско ли е? Когато Слънцето минава през Германия, германско ли е? Наистина онази част от слънчевата светлина, която минава през България, или през Англия, или през Америка, или през Германия, се пада на тия страни, но Слънцето всъщност не принадлежи нито на България, нито на Англия, нито на Америка, нито на Германия, нито на коя и да е друга страна. Мисълта, че Слънцето принадлежи на коя и да е страна, е користолюбива и заблуждава хората. Тази идея трябва да се схване добре в съзнанието на човека и той да разбере, че частите не съставляват цялото, но цялото съществува независимо от своите части.

Съвременната философска мисъл твърди, че всяко тяло има свои части. Тази мисъл е права, но всяка отделна част не съставлява цялото тяло. Например човек има ръце, но ръцете не съставляват човека; човек има очи, но очите не съставляват човека; човек има мозък, но мозъкът не съставлява човека; човек има стомах, бели дробове, мускули и ред още органи, но те сами не съставляват човека. Те са само отделни органи, а човекът може да съществува и без тях. Във физическия свят обаче, без тези органи човек не може да види света тъй, както е създаден. Той може да го види по друг начин, но това ще бъде специфичен начин.

Казвам: При разглеждане на различните религиозни въпроси, най-първо трябва да се спрем на следния въпрос: каква част енергия от Божествената Любов асимилира всеки човек и каква част от тази енергия изпраща навън. Този

е един важен процес, с който трябва да започне артериалната духовна система на човека, за да бъде готов да заживее с новите разбирания на живота, с новите методи на науката. Например има нови методи за изучаване на Слънцето. Ако всички, които сега ме слушате, сте готови за тези нови начини, още сега тръгваме за Слънцето и за 20 минути ще бъдем там: ще се разходим по него, ще разгледаме планините и горите му, ще видим петната, ще разберем как живеят съществата на него, и след половин час ще се върнем на Земята. Само по този начин ще разберем дали Слънцето е огнено, горещо тяло, каквото учените хора на Земята го описват, или не е такова. Често съществата, които живеят на Слънцето, си правят ред забавления, които понякога засягат и нас. Така и Нерон запали Рим за свое удоволствие, да види какъв ефект ще произведе това нещо върху самия него. В това време той свиреше с арфата си и декламираше най-хубавите си произведения, като казваше: Великолепна е тази гледка! Велико нещо е да гори Рим! За такъв велик поет и декламатор като мене и Рим може да гори. Аз заслужвам това! Тъй си мислеше Нерон по това време. Всички хора обаче, бедни и богати, бягаха с настръхнали коси от ужас, а Нерон свири и пее, не иска да знае, чуди се какво положение да заеме, как по-добре да се любува на тази гледка.

И наистина, великолепно нещо е да гори Рим за един велик човек! Но още по-великолепно е, когато става въпрос, кой запали Рим, Нерон да каже: Аз запалих Рим. Какво направи той обаче? – Той посочи като виновници за запалването на Рим християните. Тази е лошата страна на неговата постъпка. Нерон трябваше да бъде доблестен, да каже: Аз съм силен човек, велик поет и за свое удоволствие исках да запаля Рим. Така постъпват и мнозина от съ-

временните хора. Те взимат своите арфи, запалват Рим и започват да декламираат стихотворенията си, но като ги питат кой запали Рим, отговарят: Еди-кои си запалиха Рим. Казвам: Тези хора започват добре, свършват зле. Кажете: Аз запалих Рим! Хубаво е да се запали огъня в Рим, но не самия Рим. И нека този огън гори с такава светлина, която да просвещава умовете на хората, и с такава топлина, която да стопля замръзналите им сърца!

Питам: Защо когато умират баща ви или майка ви, които вие обичате, веднага ги детронират, като ги или заравят в земята, или изгарят в пещта? В това отношение, египтяните имаха по-прави схващания: те балсамираха своите умрели, а съвременните хора ги заравят в земята, или изгарят в пещи. И едните, и другите имат идея за това, но лошото е там, че сегашните хора искат по-скоро да се освободят от своите умрели. Днес, като умре някой наш близък, едва сърцето му спира да тупти, и ние бързаме да го занесем на гробищата. Казвате: Нека си върви вече този човек. Друг да дойде на негово място! Какви са тия хора, които могат тъй лесно да погребват своите идеали? Какъв е този човек, който може да изневери на Бога за една жена в света, или за някаква обикновена служба, или за някакви си стотици левове, които получава от държавата? Ако един човек ходи от църква на църква да търси Истината и мени своите възгледи, както хамелеонът цвета си, питам: Какви са тия убеждения? Казвам: Всички църкви са едно и също учреждение. Истината пък е навсякъде една. Дето и да идете, в която църква и да влезете, Истината е една. В която къща и да влезете, Слънцето еднакво грее. Разликата седи в това само, че някъде прозорците са по-големи, някъде – по-малки, вследствие на което в някоя къща влиза повече светлина,

а в друга – по-малко. Обаче трябва да знаете, че във всяка къща има възможност да влиза много светлина. Чудни са някои хора, когато искат да ни убедят, че те знаят Истината повече, отколкото другите хора. Това значи, че техните прозорци са по-големи; но всеки човек може да отвори своите прозорци, за да възприеме чрез тях повече светлина. Този е принципът, който можете да приложите в живота си. Всички хора имат възможност още сега да намерят извора на своя живот.

Мнозина запитват: Как ще се оправи светът? – Светът ще се оправи, като мине през големи изпитания, през големи бури. Бурята представлява процес на пречистване. Капитанът, който управлява сега парахода на целокупния живот, трябва да бъде много разумен, да разбира смисъла на живота, за да изведе парахода благополучно на пристанището. Всемъдър и велик е Този капитан! Всеки, който Му се подчинява, ще прекара всички изпитания и бури и ще влезе в новия живот.

Днес всички учени и религиозни хора трябва да застанат на разумна почва, да се загрижат за бедните, за страдащите, да им покажат правия път, да им поговорят за смисъла на живота. Не е достатъчно само да нахраним човека, но трябва да се погрижим за неговата душа, да му покажем истинския живот, в който трябва да живее. Кое е по-хубаво: да бъдеш учен човек или невежа? Хубаво е да знаеш да четеш, да пишеш и да мислиш, но по-хубаво е да съзнаваш, че знанието, което имаш ти е дадено от Бога и да Му благодариш. След това да употребиш това знание за свое благо, както и за благото на своя ближен. Такъв човек ще увеличава знанията си всеки ден. Казва се в Писанието: „Праведният човек върви от знание в знание, от слава в слава.“ И тогава ние казваме: работникът, който работи за

Бога, е достоен за своята прехрана и на физическия свят, и на духовния свят, и на Божествения свят.

И тъй, основната мисъл, която трябва да остане в съзнанието на хората е следната: давайте повече, асимилирайте, поглъщайте по-малко! Имайте характера на Слънцето! Някой ще каже: Да, ако аз бих имал толкова злато, колкото един милиардер, щях да направя хората щастливи. – Не, това щастие е временно. Истинското щастие на човека седи в реализиране на неговите възвишени и благородни идеи. Само така човек ще се освободи от празнословие, от вглеждане в чуждите погрешки, от одумване и т.н. Погрешките, както злото в света, трябва да съставляват поука, учение за всички хора. Учете се от всичко, което става в света! Ние гледаме на света от по-високо становище, от Божествено гледище. Злото в света е условие за проявяване на Божията Любов, на Божията Мъдрост, на Божията благост, милост и т.н. Някой човек изяжда едно агне. За агнето това е зло. Защо се допуска това зло? В дадения случай агнето се жертва за човека, да премине в нова, по-висока форма, с нова енергия и нови разбирания. При това благо, което ще добие агнето, не струва ли да бъде изядено? Но човекът, който изяжда това агне, трябва да е в състояние да трансформира неговата енергия от по-ниска в по-висока. Не е ли способен да направи това, нито човекът ще се ползва от агнето, нито агнето ще се ползва от тази жертва. Ако ти си един червей и се пожертваш за някого, за да минеш в по-високо състояние, тази жертва е на мястото си. Някой казва: Смачкаха ме хората, изгубих човешкия си образ. Питам: Ако с това смачкване ви се даде нещо по-велико, не струва ли да се посмачка малко вашият вид? – Струва, разбира се. Това, което Бог дава на човека, напълно замества загубеното.

Ще ви приведа случая за един турчин бекрия, т.е. голям пияница – на ден изпивал по едно кило джибренка. Това станало в Шумен. Този турчин отива една вечер, около 10 ч. в една кръчма. Кръчмата била затворена, кръчмарят легнал. Той похлопал на вратата. Излиза кръчмарят и го пита: Какво искаш? – Моля ти се, дай ми 100 грама джибренка! Кръчмарят, по погрешка взима в тъмнината газеното шише и налива 100 грама газ вместо ракия. Турчинът надига шишенцето да пие и веднага извиква: Каква направи ти? Даде ми газ вместо ракия. Какво става след това с турчина? – От този момент той престава да пие. От тогава всяка година наред отивал при кръчмаря и му казвал: Много ти благодаря за лекарството, което ми даде вместо джибренката. То ме спаси и ощастливи живота ми. Питам: Ако и вие в някоя мрачна нощ на живота си изпиете $\frac{1}{4}$ кило газ, която ще ви спаси от един лош навик и ви постави в правия път на живота, не струва ли да изпиете тази газ като лекарство? – Струва да се изпие.

„Работникът е достоен за своята прехрана.“ Всеки човек е достоен за онова, което му се случва в живота. Мнозина обаче се считат недостойни за онова, което им се случва. Който е недоволен от това, което го сполетява в живота му, нека подаде заявление да го уволнят.

„Работникът е достоен за своята прехрана.“ Защо? – Не се интересувайте от това, но всеки да каже в себе си: „Аз съм достоен за радостта, за страданията, за Любовта, както и за омразата в света“. Нима, ако извадя агнето от устата на вълка, той няма да се разгневи? – Ще се разгневи, разбира се. Но ти ще извадиш агнето от устата на вълка и ще му кажеш: Ти нямаш право пред моите очи да изядаш агнето!

И тъй, ако възприемете и използвате енергията, която се образува сега в света при земетресенията и бурите, тогава всички мъчнотии, страдания и противоречия, на които ще се натъкнете, няма да ви причинят никакви пакости. Това е изказано в 91 Псалом със следния стих: „Тисяща ще падат от страната ти и десет тисяща от дясно ти, но при тебе няма да се приближат.“ Могат да стават ред катаклизми в Природата, но такъв човек ще остане незасегнат; стотици къщи около него могат да се разрушат, но неговата ще остане неповредена; земята ще отваря и затваря устата си, но него няма да погълне. Ако пък го погълне, той ще има сила да ѝ каже: Отвори устата си и ме изхвърли навън! Земята не може да поглъща праведни хора. Тя обича грешниците: отваря устата си като сом и ги поглъща.

„Работникът е достоен за своята прехрана.“ Ако внесете тази мисъл в ума си и направите един малък опит в това отношение, ще видите, че има какво да се работи и учи. Някои казват, че са остарели, че не е време за учене вече и т.н. Не, не сте остарели. Ако се считате стари, това е от безлюбие. Който люби, той не остарява. За Бога се казва, че е Любов. Той остарява ли? – Не, Той е вечно млад. И затова, когато Бог заживее у нас, ние ще се подмладим, ще придобием условия за ново знание, ще станем силни и мощни, да разрешаваме задачите на живота. Всеки ще разрешава задачите си така, както подхожда на неговото естество. Следователно нашата задача не седи в това, да изменяме живота на хората, но всеки трябва да разрешава задачите си при обстановката, в която е поставен и при възможностите и условията, които отговарят на неговото естество. За да бъдеш човек, не е нужно специална обстановка. Обстановката не изменя човека. Аз с удоволствие наблюдавам усилията, които прави някоя мравка или

пеперуда; с удоволствие наблюдавам как текат изворите, как грее Слънцето, как духат ветровете и т.н. Изворите, Слънцето, това са същества, с които ние се разговаряме на специален език. Например, ако бутнете някоя мравя малко грубо, тя веднага се изправя и ви пита: Какво искаш от мене? Защо ме буташ? Ако се отнесете внимателно към нея, тя започва да движи пипалцата си, да се разговаря учтиво и ви пита: Какво ново има? И започва да разговаря, какво е предназначението ѝ в мравуняка, как живее там и т.н. И мравите имат своя култура, свой език. Ако вие знаете по-главните модерни езици или някои от старите езици, като староеврейски, старогръцки, санскритски или друг някой език, щяхте ли да страдате? Знанието на езици е голямо богатство за човека. Ами ако знаете езика на ангелите, щяхте ли да страдате? И ангелите имат своя граматика, своя писменост, свои наречия, главно три – за трите различни светове. Те си служат с около 35 милиона думи. Това още не се отнася до първокласните, но до някои от по-долноразредните ангели.

Ща кажете: Вярно ли е това? – Ако вярвате, вярно е; ако не вярвате, не е вярно. Числото 35 милиона показва богатство на съзнанието. Каква тънкост, каква широта и простор на съзнанието се изисква, за да се постигнат тия неща! Колко хиляди години се изискват, докато стигнете до тук! Ще дойде ден, когато човек ще борави с 35 милиона думи в своя речник. Каква красота, какво величие се крие в такъв език! Всички тия думи се включват само в една дума. Езикът съдържа цял Космос в себе си. Като влезете в Божествения свят ще видите, че всяка дума има своя определена форма. Например думата „Любов“ има своя форма, във вид на тяло, на предмет, с който може да се забавлявате. Думата „Мъдрост“ също така има своя оп-

ределена форма. Думите са реални, а не отвлечени понятия. Те съответстват на известни предмети на Земята. Кой предмет съответства на Любовта?

„Работникът е достоен за своята прехрана.“ Ученикът е достоен за знанието, което му се дава. Праведният е достоен за Божията Благост.

Сега, аз желая у всички да се яви стремеж да учите, да придобивате знания. Истинско знание е нужно за всинца ви – знание, което смирява, а не което възгордява човека. Всички хора се нуждаят от знание, което внася светлина, мир, щастие, Божествено благо за душата и разкрива, че между всички явления в живота има тясна вътрешна връзка. Всичко в света съдейства за проявлението на Божията Любов и Благост в света, които създават условия за тясна връзка между душите. Страданията сближават хората в света, или създават условия за проява на Божията Любов, Която свързва всичко в едно цяло.

„Работникът е достоен за своята прехрана.“

Беседа, държана от Учителя на 13 май 1928 г. в гр. София

ТОЙ ДОЙДЕ ПРИ ПИЛАТА

„Той дойде при Пилата и поиска
тялото Исусово.“

(Лука 23:52)

Съвременният живот е живот на реликсии, на остатъци. В съвременния свят умрелите се изпращат с по-голямо тържество, отколкото се посрещат живите, които идват на Земята.

Прочетете 105 Псалом, да видите, че човечеството и до днес се намира пред несбъднати идеали. Псалмопевецът пише, че Господ е дал много нещо на евреите, дал им е много обещания, въпреки това ние виждаме, че от три хиляди години насам еврейският народ е така тласкан по лицето на Земята, както никой друг народ. Какъв смисъл има този Псалом за евреите? Ако се разглеждат нещата буквално, мнозина ще запитат: Какъв смисъл имат тия обещания, както всичко това, което Бог някога е правил за евреите, щом от толкова години те са подложени на такива бури и изпитания? Според тях ще излезе, че този Псалом не е верен. Обаче той е верен само за избраните. Всички тия знамения ще дойдат за в бъдеще на Земята, а някои от тях вече идат. Щом Бог е обещал, че ще спаси своите възлюбени, един ден Земята ще се превземе, и Той ще я предаде на избраниците си. Засега Земята е в чужди ръце.

Под чие владичество е сега Земята, няма да обяснявам, но казвам: Тази Истина не може днес да се открие на човечеството, защото неговото съзнание не е така развито, да може правилно да я разбере и възприеме.

За да разберете доколко вашето съзнание е пробудено, излезте вечерно време вън и наблюдавайте звездите по небето. Ако съзнанието ви е развито, всички тия звезди, които блещукат по небето като малки запалени свещици, ще бъдат за вас обширни светове, каквито са всъщност. Не е ли пробудено съзнанието ви, тия звездички ще останат за вас малки, светли точки, каквито ги виждате отдалеч. Който учен и да ги наблюдава от Земята, няма ли развито съзнание, не ще може да ги схване в тяхната действителна големина.

„Той дойде при Пилата и поиска тялото Исусово.“ Вие ще кажете: Какво от това, че Никодим дошъл при Пилата да иска тялото Исусово? – Това показва, че всички съвременни хора обичат реалния свят. Реалният или материалният свят е свят без Любов. Той е съставен от трупове на милиарди възвишени на времето си същества, които са живели преди милиони години в безконечните вселени. Този свят представлява мъртва материя или материя на спящи същества, разхвърляни по цялата Вселена. Почвата, върху която днес стъпвате, е посята от трупове на тия възвишени същества. Ако един ден тия същества се събудят и се изправят пред вас с всичкото си величие, от вас помен няма да остане. Те ще ви кажат: Не знаете ли какви божества сме ние? С какво право тъпчете отгоре ни? Вие тъпчете спокойно върху земята и казвате: „Земя, пръст е това, която се е образувала от разлагането на неорганически вещества и гниенето на органически, като листа, корени и клончета на дървета, животински остатъци и т.н. Питам:

Как се образуваха тия листа? Отде взеха те своята материя? Едно време материята, от която се създаде Земята, е била разпръсната из цялото пространство и тогава тя е заемала по-голям обем, отколкото е обемът на Слънчевата система днес.

Питам: Какво ще схванете от това с вашето съзнание? Защо трябваше Земята да се смали толкова много, да стане такава малка топка, каквато я виждаме днес? Защо трябваше да се явим и ние на Земята, да разглеждаме редица социални и научни въпроси, като например въпросите: защо е създадена Земята, защо сме дошли да живеем върху нея и т.н.? Ако човек може да си отговори ясно, положително защо е дошъл на Земята, той е разрешил един кардинален въпрос. Това, което Бог е разрешил в себе си, и ние трябва да разрешим. Щом разрешите тази велика задача извън Бога, като се индивидуализирате или като личност, или като божество, отделно от Бога, и цялата вечност не ще бъде в състояние да ви достави нужното време, за да я разрешите.

„Той дойде при Пилата и поиска тялото Исусово?“ Защо беше нужно на Никодим това тяло, когато Христовият Дух е вече отлетял? При това, Христос каза на учениците си: „Ако не ядете плътта ми и не пиете кръвта ми, няма да имате живот в себе си.“ Мнозина от Неговите ученици, като чуха това, съблазниха се и рекоха: „Жестоката е тая дума. Кой може да я слуша?“ И казваше им Исус: „Затова ви рекох, че никой не може да дойде при мене, ако не му е дадено от Отца ми.“ От това мнозина от Неговите ученици се повърнаха назад и не ходеха с Него. Тогаз рече Исус на дванадесетте: „Дали искате и вие да си идете?“ Симон Петър му отговори: „Господи, при кого да идем? Ти имаш думи на живот вечен и ние повярвахме и познахме, че Ти

си Христос, Син на Бога живаго.“ Тогава Христос им каза: „Не разбирайте нещата буквално. Словото, което проповядвам, това е моята плът и кръв.“

От две хиляди години насам съвременното християнство върви все по пътя на 70-те ученици, които се съблазниха от думите Христови и Го напуснаха. Никодим все още продължава да търси тялото на Христа, разпитва де е ходил Христос, де се намира сега Неговото тяло и т.н. От 2000 години насам съвременното християнство, като Никодима, отива в Палестина да се покланя на светите неща, да ги превзема, без да му дойде на ум да приложи Христовото учение в себе си и да разбере какво значи възкресение. Докато човек е пълен с неестествени желания в себе си, той не може да намери Истината. Неестествените желания според теорията на германския учен Луи Куне, представляват натрупана полуорганическа материя в организма на човека. От натрупването на тия полуорганически вещества в организма на човека, тялото му започва да затлъстява, да надебелява: лицето, вратът, коремът му надебеляват. От натрупването на тази излишна материя по тялото, човек започва да се задушавя, трудно се движи, запотпява се лесно и казва: „Тежък, лош е моят живот.“ Такъв пълен човек може да се уподоби на добиче, много натоварено, което едва се движи под тежестта на своя товар. По същия начин човек често изпада в живота си пред редица неестествени желания, които създават в него тия неестествени натрупвания, наслоявания. Тези последните са причина за много от нещастията на неговия живот. Човешкият ум може да се натрупа; човешкото сърце може да се натрупа, човешката воля може да се натрупа. С какво? – С неестествени желания, които не могат да се реализират. Защо не могат да се реализират? – Защото тази материя, която се натрупва в

организма, е полуорганическа и не може да се използва от него. От такива натрупвания именно се създава болестта „артериосклероза“, която се явява повече във възрастните хора.

Аз наричам тази болест „циментова мазилка“. Човек трябва да разбира свойствата на тази циментова мазилка, ако иска да се предпазва и лекува от нея. Ако дадете на едно малко дете цимент и вода и му кажете да си поиграе с тях, какво ще направи това дете? – То ще вземе циментовия прах, ще го залее с вода, ще направи от него каша и ще постави крака си в кашата. Поседи ли кракът му няколко часа в тази каша, ще се втвърди и не ще може да го извади оттам. Също такива желаниа, със свойства подобни на циментовото брашно, се срещат и у човека. Докато човек не е забъркал още циментовото брашно с вода, той е свободен. Даже и след като забърка циментовото брашно с водата, но не си е турил крака в тази каша, той е още свободен. Обаче тури ли си веднъж крака в циментовата каша, тя започва постепенно да го връзва, да го вцепенява. В първо време желанието на човека може да е хубаво, красиво, но после, след като тури крака си в него и поседи така няколко часа, то започва да го връзва. За да се освободи този човек от това ограничително условие, трябва да дойде отвън друг някой с длето, с чук, за да го освободи и развърже от тази циментова каша.

На съвременните учени хора паралелно с изучаване живота на мравите, пчелите, предстои да разрешат основния въпрос на човешкия живот, въпросът за тази вътрешна неестествена материя в организма, която вцепенява, втвърдява идеите, желанията и волята на човека. Няма пострашно нещо от това, когато човешките мисли, чувства и желаниа се втвърдят т.е. кристализират. Някой казва: Аз

искам да кристализирам! Казвам: Няма по-страшно нещо от кристализиране на мислите, чувствата и желанията на човека! Който не разбира това нещо, той си го представява леко и го желае.

„И отиде Никодим при Пилата да поиска тялото Исусово.“ Защо му беше нужно това тяло? – За реликсии. В миналото, както и сега, много хора търсят някакви останки, спомени от велики хора, от светии, за да могат да ги използват като лекарства, или да правят с тях някакви чудеса. Срещам някой човек, носи кръстче направено от дървото, на което Христос бил разпнат и казва: Това кръстче има особени свойства: тури ли се в прясно мляко, веднага го подквасва. Питам: Каква разлика има тогава между дървеното кръстче и няколко капки от течността, щом и двете еднакво подквасват млякото?

И тъй, всички вярвания, всички мисли и чувства, които служат за облагородяване на човешката душа, са естествени вярвания, естествени мисли и чувства. Всички ония мисли, чувства и желания, които спъват човешкия прогрес, отпяват човешкия ум и отслабват човешката воля, те са останки, които кристализират мислите, чувствата и желанията на човека. Питам: Какво ще бъде положението на човека, ако в духовния му живот поставим такава основа, каквато поставят хората на къщите? В духовния свят човек не трябва да има никаква къща, никакъв дом, никакво училище, никаква служба, никаква религия – нищо не трябва да има. Ще кажете, че това е противоречие, че това е афоризъм. Представете си един дом от десет члена – родители и деца. Какво ще бъде положението на този дом, ако всяко дете пожелае да има отделна къща, свои деца и т.н.? Докато децата в един дом са още деца, с детински желания, не мислят за своя

къща, за свои деца, този дом, тази фамилия може още да съществува. Започнат ли обаче и децата на този дом, на тази фамилия да искат всяко за себе си отделна къща, свои деца, тази фамилия умира вече. Представете си, че едно десетгодишно момиченце и едно дванадесетгодишно момченце пожелаят да си направят своя къща, да се отделият от родителите си и да заживеят свободно, какво ще стане с тях? Какво ще стане и с цялата фамилия? Наистина фамилията трябва да се разширява, но правилно. В Природата съществува само една фамилия. Страданията и нещастията в света се дължат на това, че всеки човек желае да създаде свой дом, да стане баща или майка. Казвам: Светът страда от много бащи и майки, че не знае кого от тях да слуша. Майката вълчица казва на своя син: Синко, ще отидеш до някоя кошара, ще прескочиш вътре, ще грабнеш едно от младите и хубави агънца и ще го донесеш да си похапна. Майката лисица казва на своите деца: Ща отидете в някой курник, ще се промъкнете до най-тлъстата и едра кокошка и ще ми я донесете. Аз затова именно ви отгледах, да ме храните на стари години. Майката змия казва на младите си змийчета: Ще отидете до най-близкото блато, ще хванете за крака една от тлъстите жаби и независимо от това, дали кряка, или не, ще ми я донесете да си хапна.

Питам: Как ще примирите всички тия противоречия, които съществуват в Природата? Ще кажете: Това е закон. – Не, в противоречията закон не съществува. Закон съществува само в разумния свят. Дето няма разумност, там има само безпорядък и беззакония. Когато вълкът изяжда агнето, това е беззаконие; когато лисицата изяжда кокошката, това е беззаконие; когато змията изяжда жабата, това е беззаконие; и най-последно, когато човек убива или обесва

човека, това е пак беззаконие. В съдилищата, дето не се спазват Божиите закони, съществува беззаконие. Всички съдии, всички управници на коя и да е държава трябва да постъпват така, както Бог постъпва. Христос казва: „Отец никого не съди, но е дал власт, съдба на Своя Син.“ Значи светът ще се оправи, когато дойдат на власт децата, те да го управляват. Как разрешават децата въпросите? – Много лесно. Като се скарат две малки деца, едното хваща другото за косата, поразтърсва го малко, и то заплаква. След това то се хвърля върху първото, набива го малко, хваща го за косата и се отдръпва. После, първото дете се приближава при второто, дава му едно орехче и се помиряват. Както виждате, бърза процедура, бърза съдба, бързо разрешение на въпросите.

Казвам: В съвременния живот на човека има ред архаически, ред атавистически идеи и чувства, които се преповтарят периодически. Често и напреднали, разумни хора, когато изпаднат под влиянието на тия атавистически мисли и чувства, изгубват присъствието на духа си, изгубват яснотата и бистротата на съзнанието си. И вие виждате тогава този човек, който преди един час, преди един ден е бил готов да възлюби целия свят, щом изпадне в някое тъмно състояние на миналото, започва да говори, че хората са лоши, че всичко в света е мрак и тъмнина и т.н. Питам: Как е възможно да стане такава бърза промяна с човека, който до вчера е казал, че е готов на всички жертви, че е готов да възлюби целия свят? Каква Любов е неговата? Реално ли е това? – Реални неща са само тези, които не търпят никакви промени. Как е възможно една река, която до вчера е била чиста, днес да се размъти? – Щом тази река се размътва, има причини за това. Когато една река се размътва, това показва, че всички дръвчета

около нея са изсечени. Щом дърветата около една река се изсекат, тя носи кал, която я прави мътна.

Същото нещо се забелязва и в живота. Във всяка страна, в която дърветата се изсичат и растителността не се поддържа, никаква култура не може да има. Този закон е верен и по отношение на самия човек. Често хората страдат по причина на това, че изстребват растителността на своя организъм. Ако разгледаме организма на някой здрав човек, в него виждаме гъсти гори и богата растителност. И ако този човек, по невнимание, изсече своите гори, изворите на неговия ум и на неговото сърце непременно ще се размътят.

Често съвременните хора говорят за морал, за убеждения, обаче моралът, убежденията на повече от сегашните хора се заключават в следното: да живеят добре, да имат хубави жилища, да бъдат щастливи. Тази идея е отлична, но тя подразбира друго нещо. Когато човек се стреми да има хубаво, хигиенично жилище, това подразбира – здраво тяло, отличен, светъл ум, чисто и благородно сърце и устойчива воля. Има ли човек тия неща, и физическите условия на живота му непременно ще бъдат добри. Той ще има отлична къща, която ще отговаря на всички хигиенични и икономични изисквания на живота. Ако всички хора кооперират своя труд, без да проявят желание да забогатяват, те щяха да употребят по-малко труд и по-малко пари, и целта щеше да бъде постигната – всички хора щяха да бъдат задоволени в своите естествени нужди. Какви къщи строят днес хората? Ако вземете съвременна цивилизована Америка, там ще видите високи къщи от 10-20-30 етажа. Повечето къщи са лишени от слънце, и едни на други си препятстват да влезе в тях слънчевата светлина. В това отношение те мязат на затвори, в които не прониква слънчев

лъч. В такива къщи живеят повече от 50 фамилии. Някои бедни семейства живеят само в една стая, която им служи и за спане, и за готвене, и за работа.

Питам: Какви могат да бъдат вашите идеи, ако живеете в една стая? Един от трудните обществени въпроси е този за жилищата, който съвременното човечество трябва правилно да разреши. Всеки човек индивидуално трябва да разреши този въпрос. Той трябва да принесе своя дар в жертва пред олтара на човечеството. Той трябва да разреши този въпрос като служител на Божието дело. По какъв начин ще разреши този въпрос? – Като направи най-първо един опит със себе си, с това той допринася нещо за общото благо. Представете си, че няколко приятели пътуват през една бурна, студена зимна нощ, и всеки от тях носи нещо, необходимо през пътуването: един от тях носи само една кутия кибрит, вторият – само един хляб, а останалите носят по една торбичка пълна със злато. Питам: Кой предмет от всички тия ще бъде най-важен и най-необходим при дадените условия? Най-после тия пътници пристигат до една хижа в сред гората, в която няма нищо за продан: нито хляб, нито кибрит, нито какви и да са закуски. Каква ценност ще има сега това злато? Всеки ще гледа първо да се подслони на завет и после да си накладе огън, и да си хапне малко хляб. В този случай най-важен е онзи, който носи кибрита, да запали огъня и всички да се огреят. После всички се интересуват от този, който носи торбата с хляба: нареждат се около него, той начупва хляба, и започват да ядат. В случая най-ненужни са тия, които носят торбичките със злато. С това злато не може да се купи нищо.

Представете си сега друго положение. Всички тия приятели отиват в една добра гостилница в града, да се нахранят и да се повеселят. В този случай кой от тях е

най-важен? – Най-важни са тия със златото в торбите си. В гостилницата, пред торбите със злато не е важен нито онзи, който носеше кибрит в джоба си, нито онзи, който носеше хляб в торбата си. Както първият има готовността да извади кибрита от джоба и с него да запали огъня и да извика всички около огъня да се стоплят, така и богатите трябва да бъдат готови да извадят златото от торбите си и всички общо да се ползват от него. И както вторият пътник има готовността да извади хляба от торбата си, да го разчупи на няколко парчета и да извика всички наоколо си да хапнат заедно и да уталожат глада си, така и богатите хора трябва широко да разтворят своите торби със злато, и да се ползват от това благо всички техни братя и спътници в общия живот. Обаче много от съвременните богати хора не искат да знаят нищо за своите братя, които се намират в лишения. Бедните хора казват: „Бог е създал света така, че всички да се грижим едни за други, да си помагаме.“ Разбогатее ли същите тия хора, тогава казват: „Всеки трябва да работи, да се труди да изкарва прехраната си и да се грижи сам за себе си.“ Питам: Кое е по-право от тия две учения? – И двете са прави. Всички хора трябва да живеят заедно и всеки трябва да живее за себе си. Когато пътуваме през бурна зимна нощ, трябва да носим кутия с кибрит в джоба си и хляб в торбата си. Когато влизаме в добре уредени градове, с хубави гостилници, трябва да носим торби, пълни със злато. Към този закон именно трябва да се свеждат отношенията на хората.

За кои хора се отнася този закон? – За разумните хора. Когато хората не искат да услужват някому, това подразбира, че този човек не заслужава тази услуга. Действително има хора, които не заслужават да им се услужва, но питам: Какви са тия хора? – Умрели. Само на умрелите хора

не може да се услужва. Ако в дома на някой човек донесат десет души умрели хора, какви услуги могат да им се направят? Може ли да им се наготви нещо? – Не може. За тия мъртви хора ще се направи по един ковчег, ще им се нареди едно церемониално погребение – нищо повече. При това, ако за погребението на всеки едного трябва да се изхарчат по 10 000 лв. За десет души ще се употребят 100 000 лв. Ако пък трябва да се послужи на живите хора, за храна на всеки едного през деня ще отидат 50 лева. Значи за десетте живи хора, ще се употребят 500 лева на ден. В такъв случай, за предпочитане е да се хранят живи хора, отколкото да се погребват умрели. Този закон Христос е изказал в следния стих: „Оставете мъртвите да погребват своите умрели!“ Някой казва: Да поправим живота си, да се наредим, че тогава ще мислим за идейни работи. Казвам: Оставете мъртвите хора да се занимават с умрелите идеи, а вие се занимавайте с новите, с живите идеи, които идват сега в света! Гощавайте, хранете живите хора! Това ще ви коства по-малко, отколкото да изпращате умрелите. В това отношение всяка отрицателна идея е мъртвец, за погребението на която трябва да се погрижите. За да погребете такава една идея, най-първо трябва да искате разрешение от общината да я погребете, после ще искате да ви определят място, в коя част на гробищата да я заровите, след това ще мислите с колко свещеници да я опеете, с коя кола да я отнесете, в коя църква да я опеете и т.н. При това ще ви искат сметка, защо убихте тази идея, кой стана причина за нейната смърт? По този начин срещу вас ще се заведе цял съдебен процес.

Сега ние изнасяме външните отношения, които съществуват в света. Обаче всяко външно отношение отговаря на една вътрешна реалност. Това значи: не се зани-

мавайте с мъртвите идеи, които отдавна са умрели! Не ги разбутвайте! Не се занимавайте с вашата лоша съдба, от която днес никой не се интересува? Някой се интересува да знае какъв е бил в миналото. Казвам му: Не се интересувай, това не е важно сега. – Не, аз искам да зная какъв съм бил. – Добре, щом искаш да знаеш, ще ти кажа: Преди пет прераждания ти живееше в еди-кой си град, дето уби около десетина души. След това те осъдиха на смърт чрез обесване. Когато те качиха на въжето да те бесят, то се скъса. Десет пъти се къса въжето, и ти най-последно остана жив. Вследствие на това обаче, у тебе остана един голям страх, от който и досега не можеш да се освободиш. – Действително, аз имам голям страх в себе си. – Този страх ти пречатства да издържаш в убежденията си. В даден момент ти си готов на всичко, обещаващ много неща, но като се намериш натясно, веднага се отказваш. Смели хора се изискват сега в света! Не е важно какъв си бил някога. Важно е какъв си днес и какво можеш да направиш. От 8000 години насам всички хора са живели неправилно, водили са изопачен, лош живот. Казвам: Оставете миналия си живот, не се занимавайте с него! Прескочете този живот, оставете го на Бога! Нека Той се занимава с него. Бог ще заличи всичко непотребно от него и ще извади само най-необходимото. Миналият ви живот е мрак, тъмнина за съзнанието ви и се явява като спънка за сегашния ви живот.

Някой казва: Ще се пръсна от мъка. Тази мъка, както и всички страдания и нещастия на човека, се дължат на неговия лош живот в миналото. Когато някой от миналите живота на човека премине през съзнанието му, той се чувства недоволен, животът му се обезсмисля и потъмнява. Ето защо всички хора трябва да преминат тази тъмна зона на живота и да отидат на светлата страна, в зоната на пра-

ведните хора, между хората на шестата раса, които от преди 8000 години и досега са живели и живеят чист и свят живот. По този начин именно те са създали новата култура на Земята. И сега цялото съвременно човечество трябва да влезе в тази нова култура, която му принадлежи.

И тъй, когато говорим за Царството Божие, ние разбираме усилията на човешките синове, които са създали новата култура; тази култура ще се насажда отсега нататък на Земята. Ако искате да знаете нещо за тази култура, четете Посланията на Павла към евреите. И пророците са говорили за тази култура. И Христос е говорил за новата култура, която всеки трябва да приеме в себе си, което е изразил в следните стихове: „Търсете първом Царството Божие и Правдата Негова“, и „Който се отрече от мене, и аз ще се отрека от него на небето.“ За новата култура свидетелстват и ангели, които не са от човешка раса. Това подразбира, че има ангели, които са произлезли от човешка раса, но има и такива, които са произлезли от същества от висша йерархия.

„Никодим дойде при Пилата и поиска тялото Исусово.“ Днес всеки човек би се считал щастлив, ако би имал няколко косми от главата на Христа. Кой как дойде при такъв човек, той все ще му показва космите от главата на Христа. Също така би се считал щастлив и онзи човек, който би имал парченце от кожата на Христа. Той би я турил под микроскоп да я изучава и би казал: Колко хубава, съвършена и деликатна е била кожата на Христа? Ако аз бях на вашето място, не бих желал да имам нито косъм от главата на Христа, нито парче от кожата Му, но бих желал да имам само форма, тъй както е излязла за пръв път из Неговата уста. Например щастлив бих се считал, ако имах в първичния вид следните думи на Христа: „Бог е

Любов“, или „Любете се едни други!“ Някой казва: Аз пък бих се считал щастлив, ако имах в албума си саморъчния подпис на Христа. И наистина, такъв албум днес би струвал милиарди левове. При това положение обаче хората не биха имали желание да изтълкуват Неговия подпис, или да разберат смисъла на написаните от Него думи, но щяха да имат желание да откраднат този албум, и с това да изопачат Истината. У повечето съвременни хора днес има желание да обсебват, да крадат красивите картини в света. Едва са яви някоя красива картина в света и веднага изчезва.

Казвам: Сегашните условия на живота изискват от всички хора една вътрешна реформа. Това се изисква и от най-праведните. Помнете следното нещо: докато човек живее във физическия свят, той всякога трябва да бъде недоволен. Аз не подразбирам недоволството на съвременните хора. От какво са недоволни хората днес? Някой казва: Аз съм недоволен, че нямам къща. – В това седи твоето зло. – Аз съм недоволен, че не съм свършил университет. – В това седи твоето зло. Тия и ред други недоволства създават нещастията на съвременните хора. Истинското недоволство се заключава във факта, че човек има желание да използва всички условия, дадени за неговото развитие, а по някакви причини, вън или вътре в него, не може да ги използва. Ако е въпрос да бъде човек недоволен от това, че не е свършил университет, ние виждаме два вида хора в света: едни свършват университет, излизат оттам с диплом, обаче, като влязат в живота, не могат да реализират, да приложат своята наука; други пък не свършват никакъв университет, влизат в живота без диплом, обаче те имат творчески ум, могат да творят, и се проявяват. Някой човек свършва музикална академия, но не може да свири хубаво, не се харесва на публиката. Друг някой не свършва

никаква музикална академия, самоук е, обаче свири хубаво и задоволява хората. Това именно е вътрешната, реалната страна на живота. Да живеем добре, това е най-голямото изкуство, на което човек, ако го притежава, може да се радва.

Питам: Как се обяснява желанието на Никодим да отиде при един светски човек, какъвто беше Пилат и да иска тялото Христово? Главната задача на съвременния човек е като тази на Никодим: да освободи Словото Божие, което е дълбоко заровено в него. Като Го освободи, той трябва с голяма предпазливост да изчисти със своите четки всичкия прах от плочите, наслоен от вековете, без да заличи написаното върху тях. Всички хора трябва да внимават да не осакатят, да не изопачат написаното върху тия плочи. Когато човек започва да чисти, да облагородява своето съзнание, на всяко изчистено място изпъкват написаните от вековете още идеи и чувства. И сега, като става въпрос за друг начин, по който се изучават науките, а именно, като се чисти и освобождава съзнанието от ненужния багаж на миналото. Изчисти ли се съзнанието на човека, в него изпъква онова истинското и положително знание, написано върху него от паметивека. Всеки човек е работил някога, в своето минало за придобиване на това знание, а днес трябва да работи за неговото освобождение. И ако днес човек учи, работи и прави ред усилия в своя живот, всичко това не е нищо друго, освен усилията на неговия дух да освободи от забрава своето първично знание, което той някога е имал. Към това се стремят и всички науки, всички изкуства и занаяти. Изчисти ли се съзнанието на човека, в една година той може да стане музикант, учен или какъв и да знамен човек. Такъв човек най-първо ще знае как да моделира своята глава, а едновременно с това и цялото тяло.

Някои ще възразят: „Какво значение имат формата, устройството на главата и тялото на човека?“ При сегашното развитие на човечеството, всеки човек, на когото костта на черепа е дебела, той не е готов за новата култура. Костта на черепа у човека трябва да бъде тънка и гъвкава, а мозъчните центрове трябва да бъдат отзивчиви, възприемчиви към вълните, които идват от добрите и възвишени същества на културния свят. Само по този начин ще може да се създаде вътрешна връзка между тях. Кой от вас например може сега със своето вътрешно радио да се разговаря с някой човек от Америка и да образува с него връзки? Както е възможно да стане това със същества от физическия свят, по същия начин е възможно хората да се разговарят и със същества от невидимия свят. Както хората се съобщават по телефони, телеграфи, а днес вече и по радиоапарат, така също могат да се образуват вътрешни връзки, вътрешни отношения и с възвишения Божествен свят.

Всеки човек трябва да си създаде вътрешни отношения с Христа! Какво се изисква за това? – Да си приготви своето вътрешно, духовно радио, с което да възприема мислите на Христа и да се разговаря с Него. Като пригответе радиото си, вие отивате при Христа, дрънкате на звънеца, и Христос ви се обажда: Кой е там? – Господи, аз съм. – Какво искаш? – Намирам се в трудни условия на живота, помогни ми да изляза на свобода. От много години Те търся, едва днес Те намерих. – В какво седи твоето затруднение? – Млад съм, искам да се ожена, а не мога да намеря момата, която търся. – Тази мома, за която ти ще се ожениш, още не се е родила на Земята, затова по-добре не се жени. Искаш ли друго нещо? – Беден съм, Господи, къща нямам, па и навред около мене бедни хора. – „Днес ти живееш между лоши хора, престъпници и ако станеш богат, зара-

ди богатството те ще те убият, с което твоето развитие на Земята ще се прекрати. Ето защо, по-добре за тебе е да останеш беден. Ще искаш ли още нещо? – Да Господи, искам да уча, да свърша университет. – И това още не е за тебе. Съвременната наука е повече материалистична, отколкото духовна, и ако ти с твоя неопределен още ум, влезеш в университета, ще се изопачиш в мисълта си. Затова по-добре остани прост човек на Земята. Истинските професори не са дошли още. Ти не си дошъл до същността на нещата, а искаш да се занимаваш с материални работи. Какъв въпрос още искаш да ми зададеш? – Господи, искам да Ти служа! Какво ще отговори Христос на този въпрос? – Той ще вземе Евангелието и ще му прочете стиха, който е изказал преди 2000 години на света: „Който иска да дойде при мене, да дигне кръста си и да ме последва!“

Значи, съвременното човечество се намира в епоха 2000 години след Христа. То е извървяло вече пътя на страданията и е готово да следва Христа. Ако съвременният човек е развил своето духовно радио, с какво трябва да занимава Христа? Ако той иска да се свърже, нека се свърже, нека съжителства с някой ангел. Ако той иска да живее идеен живот, нека се обърне към Бога, да иска Божият Дух да се всели в него. В някои от стиховете на Писанието се казва: „Който иска да живее идеен, щастлив живот, нека съедини своята душа и своя дух в едно, да живеят заедно.“ Думата „Дух“, взета в широк и дълбок смисъл, подразбира най-мощната, най-красивата форма, която съществува в света. Душата пък представлява най-меката, най-нежната форма в света. Ще знаете: всяка форма, която внася мощ и мисъл в човека, това е духът; и всяка форма, която внася мекота в човека, това е душата. Зад тези форми пък съществува известно съдържание.

Една от важните задачи на съвременния човек е да моделира своя череп. Сегашните хора се ретушират, но те не знаят по какъв начин става правилното ретуширане. Има известни правила и закони, по които човек може да се ретушира, но същественото и важно за човека не е да се ретушира, а да моделира своя череп, както и своето тяло. Когато Господ създаде света, Той остави един модел, един образец, по който човек да се ръководи, да знае какво трябва да изработи и постигне в своя живот. Де е сега този модел? Дайте ми скица на първата глава, на първата ръка, на първото око и ухо, на първата уста, на първия език, на първите дробове и на всичко първо в човека, което Бог създаде! Първите неща, които Бог създаде, са съществените неща в живота на всеки едного. Ние трябва да имаме тези точни математически и геометрически мерки, които Бог е дал първоначално. Те представляват истинския човек.

Съвременните учени казват: Анатомически човек е построен по този и този начин. Казвам: Една анатомия съществува в света – Божествената анатомия. Една физиология съществува в света – Божествената физиология. Важни са първичната анатомия и първичната физиология за човека. Това, което съвременните учени наричат анатомия и физиология, не е нито анатомия, нито физиология – това е деформация на човека, това е особен род патология. Да изучаваш анатомия и физиология на човека, значи да изучаваш органите на човешкото тяло и техните функции тъй, както Бог първоначално ги е създал. Като погледнеш една кост, трябва да знаеш, че тя е жива, никога не умира. Костите, които Бог е създал, не умират. Черепът, който Бог е създал не умира, не се разпръсва. Всичко, което умира, което се разпръсва, не е Божествено.

Казвам: Ние говорим за вътрешния човек, у когото ду-

шата и духът живеят заедно. Има ли човек това състояние в себе си, той никога не умира. Такъв човек е безсмъртен. Сега някой човек казва, че няма да умре, а при това умира. Друг някой казва, че ще живее много време на Земята, най-малко 120 години, а при това, не се минават десет години, и той умира. Истинското знание на човека седи в това, като каже, че няма да умре, да не умира; когато каже, че ще живее повече от 120 години, но започва да се колебае, да се съмнява, че ще ги доживее, започва да мисли как ще ги прекара и т.н. Какво представляват 120 години пред 2000 и повече години или пред цялата вечност? – Една микроскопическа част от целия живот.

Казвам: При сегашното състояние на живота, за онези хора, които искат да живеят нов живот, по нов начин, се изисква положителна, Божествена наука. Тази наука изключва всички противоречия. Дойдете ли до тази наука, никой не може да каже, че разбира нещата по своему. В тази наука има едно разбиране на нещата, а не две разбирания. Дойдете ли до извора, водата трябва да бъде еднаква. Вие не може да имате различни разбирания за водата. Щом вкусете ви са еднакви, ще имате еднакви схващания за водата. Вие не може да имате различни разбирания и за светлината. Щом очите ви виждат еднакво, ще виждате едни и същи форми, едно и също положение за нещата. Ако двама фотографи имат еднакви плочи и застанат пред един и същ предмет, при едно и също положение, и действат в едно и също време, те ще получат два еднакви образа. Различни ли са условията, и образите ще бъдат различни.

И тъй, когато някой казва, че мисли малко по-другояче от останалите хора, това показва, че той се е намирал при по-особени условия от другите. Това подразбира, че едни хора наблюдават Слънцето сутрин, други – по

обяд, а трети – вечер. Тия три вида наблюдения ще се различават, но трите заедно ще съставляват един полукръг. Всички данни от тия три вида наблюдения трябва да се съберат и да образуват едно цяло. Първият, който е наблюдавал Слънцето при изгрев, ще разкаже подробно на другите двама какъв е бил изгревът. Вторият, който е наблюдавал Слънцето на обяд, ще разкаже на другите двама какво е било обедното Слънце. Третият пък ще им разкаже какъв е бил залезът на Слънцето и т.н. Като се съберат всички данни около движението и светлината на Слънцето, човек няма да намира никакво противоречие, както в живота, така и в цялата Природа. Ако всички хора едновременно наблюдаваха изгрева на Слънцето, те щяха добре да се разбират.

Като говорим за изгрева на Слънцето, ние не разбираме толкова физическия изгрев, колкото духовния изгрев, т.е. изгрева на душата. Изгревът на Слънцето, това е изгрев на душите на различни същества. Значи, тия същества са причина за изгряване на Слънцето. Психическият изгрев на човека е израз на импулса, който имат съществата, които живеят над него. Ако тия същества имаха активно съзнание, нашият изгрев никога не би залязвал. Следователно всичко, което ни заобикаля – тревите, растенията, животните, звездите, Слънцето – е израз на Божественото съзнание, което изгрява и функционира във всички свои части. Всички тия неща съставляват части на целокупното Божествено съзнание. Това съзнание не се проявява навсякъде в еднаква степен. Божественото съзнание е проявено у човека само до известна степен, когато у светиите и гениите то е проявено в по-висока степен. Когато става въпрос за погрешките на хората, светиите и гениите не ги съдят, не се занимават с техните грехове. Когато светията носи

греховете на хората, той знае, че те са техни, а не негови. С това той иска да им помогне.

Та казвам: Христос е дошъл на Земята с цел да освободи хората от страданията. Той е казал на учениците си: „Който иска да придобие вечния живот, нека дигне кръста си и ме последва.“ С това Христос подразбира следното положение: на пътя, по който вървиш, е поставен камък, в който хиляди коли се строшават. Затова, ако искаш твоята кола да не се строши, дигни този камък от пътя и го тури на друго място! По този начин ти ще направиш добро и на себе си, и на другите хора, които минават по този път. И след това, като дигнеш кръста си и отново минеш по този път, колата ти няма да се счупи. Това подразбира този стих. Това значи освобождение от страданията, освобождение от кръста. Мнозина взимат този стих в неговия буквален смисъл и мислят, че наистина трябва да турят кръста на гърба си и да го носят. Кръстът, това са мъчнотиите, страданията в живота. Затова всяка мъчнотия, дигната на време, не е мъчнотия. Тя отслабва, стопява се и у човека остава една малка радост. При всички мъчнотии в живота, в съзнанието на хората остава мисълта, че животът е тежък, че Христовият кръст е тежък, че Христовото учение е тежко и неприложимо. Питам: Тежък ли е кръстът на Любовта? Тежък ли е кръстът на знанието? Тежък ли е кръстът на богатството? Тежки неща в живота са само тия, които се използват неправилно и неразумно. Богатият човек казва: Тежък е моят кръст. – Добре, щом твоят кръст е тежък, дай го на мене! – А, не може. – Щом не го даваш, не е тежък твоят кръст. Бедният човек казва: Тежък е моят кръст! – Добре, аз съм готов да понеса кръста на бедния човек, но едновременно с това искам да взема и неговия живот, неговия ум и неговото сърце, тъй както му са даде-

ни от Бога. Готов ли е на това? – Не е готов. Значи и неговият кръст не е тежък. Американският професор, доктор Strong, който е заминал вече за другия свят, често казваше: „Колкото и да страдам, с нищо на света обаче не бих заменил своя ум, своето сърце и своя живот! За никакъв царски живот, за никаква царска корона не бих заменил своето състояние!“

И тъй, ще знаете, че никому не е тежък кръстът – нито на богатия, нито на бедния, нито на учения, нито на простия. Човек сам прави кръста си тежък. Когато някой казва, че кръстът му е тежък, то е, защото той не иска, или пък няма желание да изпълни волята Божия. Защо трябва да служим на Бога? Преди всичко Бог не се нуждае от нашето служене, но по този начин именно Той иска да ни направи свободни. Човек не може да добие своята свобода, ако не служи на Бога. Това е един абсолютен закон, който съществува не само между хората, но и между всички същества, в каквато степен на развитие и да се намират. Да служиш на Бога, това подразбира да имаш силно, интензивно желание да добиеш свободата си. Човекът на свободата винаги има разположение на духа, светът пред него се разтваря широко, и той е радостен и весел. Който го види, казва: „Този човек е щастлив, защото е намерил своя Учител, своя господар, на когото няма подобен в света.“ Днес, ако срещнете някой човек, който не е придобил свободата си, дълго време трябва да го убеждавате, че е необходимо да се моли на Бога, да Му служи. Той ще ви пита: Защо е потребна молитвата, защо трябва да служа и да се подчинявам на Бога? На същото основание и аз щя ви запитам: Защо да не се моли човек? Защо да не служи на Бога? Същият този учен, който пита защо трябва да се молим и служим на Бога, щом се разболе, веднага вика лекари и

се моли да му помогнат. Като дойдат лекарите при него, те започват да му предписват различни лекарства, от които да взима по няколко капки на ден. Този учен професор взима ту едно, ту друго шише с лекарства, внимателно отлива по няколко капки и започва да ги пие. Питам: Това не е ли молитва? Той употребява ден след ден по 5-10 капки от някое лекарство, но работата не отива на добре – болестта не излиза от него. Пак дойде лекарят, предписва второ лекарство, по пет капки три пъти на ден, но и този път болестта не си отива.

Казвате: Има ли нещо лошо в това, човек да слуша и изпълнява предписанията на лекарите? – Нищо лошо няма. Това не е унижение. Често детето се качва на гърба на баща си, и този голям учен, виден професор го разнася из стаята, като кон. Детето се моли на баща си: Тате, поноси ме малко! Има ли някакъв срам в това, бащата да служи на своето дете? – Няма никакъв срам. Безчестие ли е за магарето, когато някой човек се качва на гърба му? – Не е безчестие. Безчестие ли е за човека да се качва на гърба на магарето? – И това не е безчестие. Мнозина казват: Горкото магаре! Казвам: Горкият човек, който се е качил на гърба на магарето! Ние разглеждаме въпроса в обширен смисъл. Когато човек се качи на гърба на някое магаре, той приема неговите разсъждения, а магарето приема разсъжденията на човека. Въпросът не седи в това, за кого е безчестието, дали за човека, или за магарето, но казвам: Привилегия е за магарето да се качва човек на гърба му; привилегия е и за човека да се качва на гърба на магарето, да става вътрешна обмяна между него и магарето, да види човек какво е положението на магарето днес. Лесно е да се каже: Магаре е това! Човекът трябва да разбере какво е предназначението на магарето, като форма, която Бог е

създал. Съвременните хора имат лъжлива идея в себе си, като мислят, че само човешката форма е създадена съобразно законите на Великата Природа, а всички останали форми са несъобразни с живата разумна Природа. Вярно е, че човекът заема високо стъпало по своето развитие в сравнение с всички други същества, но ако в неговата форма липсват всички други форми, в него ще се забележи един вътрешен дефект.

Аз говоря за разумните хора, които съзнателно вървят в пътя. В съзнанието на тия хора никога не трябва да става прекъсване. Те трябва да знаят, че всяко нещо, което става в света, е на своето място и време. В такъв случай, всеки човек е достоен за това, което му се дава, или за това, което му се случва в живота. Мъчните задачи са достойние на силните, на способните ученици, а не на слабите. Какво показва натовареният кон? – Че е силен, че е достоен за товара, който носи. Човекът на големите жертви е достоен за всичко, което прави. Ако се разсъждава по този начин, ще видим, че между всички явления има вътрешна връзка. В Божествения свят има един вътрешен закон, който регулира всички неща. Ако питате защо Господ създаде така света, никакъв отговор няма да получите. Като отидете в някоя гостилница, вие няма да питате защо Господ създаде хората само да ядат и да пият, но ще кажете на гостилничаря: „Моля, бъдете тъй добри да ми дадете един хубав обяд!“ Да се храните и да поддържате живота си, това е реалното за вас. Запитате ли някой знаменит професор защо Господ създаде човека по този, а не по друг начин, той ще ви даде една бележка и ще ви изпрати до друг професор. Отидете ли при него, и той ще постъпи по същия начин.

За изяснение на мисълта си ще ви приведа следния пример. След освобождението на България един млад бъл-

гарин се завръща от Америка, дето свършил науките си и се явява при княз Батенберг да го моли за някаква служба. Князът, като го видял, намислил да го направи пръв министър в България и затова го запитал: Каква служба искате да ви дам? Бихте ли приели някой висок пост? – Не, аз искам да стана директор на една от тукашните гимназии. Князът му дал една бележка, с която го изпратил до един от своите министри, като му казал: Ще отидете с тази бележка при министъра, той ще ви даде исканата от вас служба. Обаче, като отишъл при министъра, този българин не получил директорското място, а същевременно изгубил и министерския пост. Това значи да не разбирате основния закон на живота.

Казвам: Като отидете при Бога, няма да казвате, че този пост не искате или онзи пост не искате. Съвременните хора искат да станат велики. Там е нещастieto на хората. Много хора искат да станат велики поети. – Днес светът страда от поети. Много хора искат да станат велики музиканти. – Светът страда от музиканти. Много хора искат да станат пророци. Мнозина пък искат да станат учители. – Светът страда от учители. Когато Бог е създал света, Той е поставил поетите, учените, философите, пророците, учителите на своето място. И затова ти, който си останал последен, не искай да станеш нито поет, нито философ, нито пророк, нито учител, но кажи: „Господи, дай ми един хубав обяд!“ Какво по-хубаво от това? Казвате: Ами ние кога ще заемем едно от тия почтени места? – Когато някой от тия поети или философи, или учени, или професори се наситят на своето място и ви кажат: Вземете моето място! Трябва да знаете, че в духовния свят поетите, философите, учените и пророците не са самозвани, не се назначават произволно, но първоначално са назначени от Бога. Тия

хора са родени от Бога и са дошли готови със своите дарби. Човек не може да бъде пророк, ако не е роден за такъв; човек не може да бъде философ, ако не е роден за такъв; човек не може да бъде учител, ако не е роден за такъв. Родените от Бога са хора, които носят благословение за света, а всички други, които не са родени от Бога, те създават нещастия, както за себе си, така и за окръжаващите.

„Той дойде при Пилата и поиска тялото Исусово.“ Наистина нужно е тялото Христово, но по-необходим е Христовият дух. В Писанието се казва: „Ще изпратя Духа си. И като дойде Духът на Истината, Той ще ви научи на всичко.“ Съществено нещо е тялото Христово, но важно е да имаме и Христовия Дух. Когато се казва, че трябва да имаме Христовия Дух, това не подразбира, че ще Го придобием изведнъж, но постепенно. Идването на Духа е процес на пробуждане съзнанието. От хиляди години Христовият Дух работи в света, в душите на хората и в момента, когато човек съзнае това и образува вътрешна връзка с Духа, Той напълно прониква в него. Връзката между душата и Духа не се създава сега, но сега трябва само да се възстанови. Някой пита: Аз дали съм достоен за тази връзка? Който задава този въпрос, мяза на българина, който отишъл при Батенберг да иска служба. Та и вие сега не трябва да питате дали сте достойни за тази връзка, или не сте достойни. На всеки, който задава такъв въпрос сега, в края на века, аз казвам: Ти си от недостойните, защото, ако беше от достойните, нямаше да бъдеш на това място. Щом си останал накрая, щом не си свършил училището, ти си от недостойните. Друг някой казва: Аз не съм умен човек. – Ако беше умен, способен човек, ти щеше да бъдеш на своето място, а сега си останал накрая, не си свършил училището. Такива заключения могат да се вадят от подобни запитвания.

Казвам: Моята цел не е да ви обезсърчавам, но да ви насърча, да изправите някои свои погрешни разбирания, защото и напреднали в науката хора понякога могат да изпаднат в заблуждения. Най-първо мисълта на човека трябва да се освободи съвършено от всички тревоги и смущения. Често съвременните хора се безпокоят от мисълта, как ще прекарат живота си, какво ще стане с тях и т.н. Не се безпокойте, всички ще преминете добре. Христос казва: Доста е злото за деня. Някой казва: Мъчен е животът ми! – Не говорете за мъчнотиите. Всяка мъчнотия развива по една сила във вашата душа. – Знаете ли какви лишения търпя? – Нищо, лишенията развиват вашия характер. – Никой не ме обича. – Не, има един, Който ви обича. Бог ви обича. Ако Той не ви обичаше, вие не бихте могли да живеете на този свят. Щом живеете, значи Той ви обича. – Какво ще бъде в онзи свят? – Каквото и в този свят. Този и онзи свят са едно и също нещо. Те представляват двете граници на един и същ живот. Представете си, че аз излизам във от стаята си без свещи и никой не ме вижда, но гласът ми само чуват. Питат ме: Моля, кой е там? – Един ваш приятел. – Почакайте малко, сега ще изляза. Влизате вътре, обличате дрехата си, запалвате свещта, излизате във и ме виждате. Значи, в този свят ви посрещат без свещ, а в онзи свят – със свещ. Обаче и без свещ, и със свещ да сте, аз съм все същият ваш приятел. По същия начин дали Господ ни посреща със свещ, или без свещ, Той е всякога и навсякъде един и същ.

И тъй, ако искате да разберете смисъла на Любовта в живота, да бъдете щастливи, трябва да живеете по новия начин, с нови методи и правила. Не живеете ли така, никой в света не може да ви обича. Ако вие носите отрицателното в себе си и се съмнявате във всеки човек, как

ще ви обичат хората? Един необикновен човек може да ви обича, но един обикновен човек не може да ви обича. Вие не можете да обичате умрелия човек, който е започнал да се вмирихва; вие не можете да обичате развалената храна; вие не можете да обичате скъсаните дрехи; вие не можете да играете хоро с един човек, на когото кракът е счулен. Това е новото разбиране.

Днес всички хора говорят за старата Истина в света. Казвам: Старата Истина, това е онази мъртва материя, която се тъпче от векове насам. Божественото обаче седи над всички времена и години. То никога не умира, а вечно живее. Този е новият възглед, който хората трябва да възприемат. Съвременните хора често се обезсърчават. Защо? – Те се стремят към новото, но като не могат да го постигнат изведнъж, отпадат духом. Не, човек трябва да се научи правилно да носи страданията. Каквото страдание и да му дойде, да каже: „Радвам се, че ме сполетя тази скръб, това страдание.“ Човек расте и се развива в скръбта, но трябва да има и радост в себе си. Радостта трябва да бъде винаги в тил, а скръбта – на фронта. При скръбта човек мисли, разсъждава и по такъв начин той се развива и расте. Аз говоря за онази скръб, която сломява човека. Тя е лишена от радостта. Аз говоря за онези моменти в живота на човека, когато радостта е в тил, а скръбта – на фронта. Такъв човек издържа всичко като храбър войник. Имайте търпение, и вие спокойно ще изнесете страданията си, колкото и да са големи.

Мнозина казват: „Ние изсъхнахме вече.“ Казвам: Идете в градината, дето има изобилно вода и полейте и своята градина! Когато някой казва, че е изсъхнал, това подразбира, че няма кой да го обича. – Не, има кой да го обича. Затова, който е изсъхнал, нека отвори крана на своята чешма

и да полее градината си. Онзи човек, който страда, че няма знания, нека пусне в себе си крана на знанието и да си каже: Отсега нататък ще започна да придобивам знания. Друг някой казва: Аз пък нямам Любов. – Във всеки човек има един кран за Любовта. Пусни този кран в себе си и кажи: Отсега нататък ще почна да придобивам Любовта. – Аз нямам Истината в себе си. – Пусни крана на Истината и ще я придобиеш. – Аз нямам Правдата в себе си. – Пусни крана на Правдата и ще я придобиеш.

Казвам: Само по този начин новият живот може да дойде у вас. Гледайте радостно на живота и на света и само по този начин Бог ще ви слуша и учи. И сега, понеже наставка освободението на Земята, искат се силни и здрави хора, пълни с идеали и устой. Животът няма да бъде така мирен, тих и спокоен, както мнозина мислят. Защо? – Понеже иде нова култура. А когато иде нова култура в света, всички плодородни полета трябва да се разорат, цялата земя трябва да се преобърне. За да се разорат полетата, първо ралата трябва да минат отгоре им, а после да се засеят. И след 20-30 дни, гледаш всичко отгоре им позеленяло – нов живот над тях расте. Същото нещо стана в Пловдив и в Чирпан при земетресенията. Бог пусна там ралата си и разора земята. Може би и другаде някъде да пусне ралата си да орат. След разораването, тези места отново ще се посеят, няма защо да се плашат хората. Днес Бог разорава не само България, но и целия свят. Ралата, плуговете, с които Бог разорава земята, това са разните видове страдания, нещастия, смърт, които сполетяват хората, но всичко това е за добро. И смъртта е едно благо за човека, но животът е още по-голямо благо. И скръбта е едно благо, но радостта е още по-голямо благо. Ако не дойде скръбта, по-малкото благо за човека, и радостта – по-голямото благо, няма да

дойде. Ако не дойде смъртта, и животът не може да дойде. Да благодарим на малкото благо, за да дойде по-голямото благо!

„Той дойде и поиска тялото Христово.“ Никодим отиде да търси тялото Христово – по-малкото благо, за да намери по-голямото благо – Словото Божие, Духа Божий. Той взе тялото Христово и Го постави в гроба. Това малко благо възкреси живота. Малкото благо, посято в живота, ще оживи ума и сърцето на човека, и тогава ще се яви неговия Спасител, неговият Учител, но не вече мъртъв, а възкръснал. Щом учителят живее и възкръсне, и ученикът ще стане, ще оживее и ще възкръсне. Ако Той е мощен, и ученикът ще стане мощен.

И тъй, който е слаб, ще знае, че неговият Учител още не е възкръснал. Де е тялото на вашия Учител? Ще отидете да Го намерите и там ще чакате, докато дойде ангелът да Го възкреси. И когато Той възкръсне, ще дойде голямата радост, голямото благо в душата на ученика. И всеки, който придобие тази опитност, ще придобие и светлина в съзнанието си, прозрение в душата си.

И сега аз желая на всички ви така да възкръсне и вашият Христос във вас!

Беседа от Учителя, държана на 20 май 1928 г. в гр. София

БОГ Е ДУХ

За предмет на тази беседа ще взема изречението: „Бог е дух.“ Тази тема е за велики умове, за философи, за адепти и за просветени хора, които разбират същината на нещата.

„Бог е дух.“ Ние ще оставим думата „Бог“ и ще се спрем на думата „Дух.“ Духът е проявлението на Бога. Той е Първичното начало, от което произтича разумността в света. Той движи, оживотворява и определя посоката на всички живи същества. Дето Духът се проявява, там животът се ражда. Писанието казва: „Изпраща Духа си и оживява, оттегля Духа си и умъртвява.“ Следователно от чисто научно гледище Духът се разглежда като вторичен принцип, произлязъл от най-великата и могъща сила в света – от Бога.

Питам: На какви начала почива животът? Отговорът на този въпрос се крие във всяко семенце. Не е достатъчно само да се създаде семето, но се изискват ред условия за неговото растене и развитие. Ако това е нужно за семето, толкова по-необходимо е за човека, който представлява разумен зародиш. Ако не се дадат на този зародиш съответните условия – светлина, топлина, влага, почва и нужните в нея елементи – неговото развитие ще се прекрати, ще се опорочи. В това отношение не е достатъчно човек да работи и да се развива само през един живот, но трябва да

продължава своето развитие и през втори, трети и ред още животи. Умът на много съвременни хора е толкова плитък, че той не може да възприеме идеята за прераждането, т.е. за съществуването на човека в много предишни животи и казва: Ние живеем на Земята само един път и след това умираме. Тия хора мязат на плитки барички, водата на които е дълбока само 3-4 сантиметра. Когато някой човек казва, че теорията за прераждането не е за неговата глава, това подразбира, че дълбоката вода не е за него. Той не може да плава в такава вода, има опасност да се удави. И наистина, коя философия може да докаже, че човек в един живот може да добие всичко това, с което разполага днес? Човек разполага с ред дарби и способности, с ред положителни и отрицателни качества в своя характер, за които едва ли и най-гениалният философ би могъл да докаже, че те са резултат само на един живот.

В един от американските богословски университети професорът по богословие разглеждал пред студентите си въпроса за създаването на света в буквален смисъл, като им казал, че светът бил създаден в шест дни, каквито ние познаваме днес: шест денонощия по 24 часа. Казват: Възможно ли е това? – За този професор е възможно, защото такъв е бил неговият умствен уровень, степента на неговото развитие; такива са били неговите възгледи за живота. Много учени, философи и богослови разглеждат този въпрос другояче. Това показва, че учените хора се различават помежду си по степента на своето развитие. Такава разлика съществува и между светиите, adeptите, ангелите, архангелите и т.н. Това трябва да насърчава, да окуражава хората, а не да ги обезсърчава. Красотата на живота седи в разнообразието. В какво седи цената и красотата на някоя плоча, намерена нейде в земята още от най-стари време-

на? – В разнообразието на надписите по нея. Ако тя беше гладко полирана, нямаше да бъде тъй ценна. Надписите, надраскванията на плочата привличат вниманието на хората. Те напрягат ума си да четат, да разберат смисъла на тия надписи. Някой казват: Драскулки са това! – Не, тия драскулки са разумни вгълбявания на перото.

Казвам: Сегашните геолози изучават образуването на планините, на канарите, огъването и пречупването на земните пластове, но те едва сега изучават истинската азбука, по която могат да четат тия неща. Питам: Каква е първата азбука на геологията, по която можете да четете за образуването и промените на земните пластове? Казват: Огъванията, пречупванията на земните пластове стават вследствие външните влияния на Природата върху Земята и нейните вътрешни промени. Тия явления пък и ред други са причина за земетресенията. – Не, с огъванията и пречупването на пластове въпросът не се разрешава. Това, което днес става на Земята, е една катастрофа, не е нормално явление. Тъй както виждаме Земята, това не е нейният първоначален вид. Външно и вътрешно Земята някога е представлявала нещо красиво. Пластовете ѝ не са били тъй огънати и пречупени; планините ѝ не са били тъй разхвърляни. Но, когато боговете дошли на Земята, те направили помежду си голямо сражение, при което разместили и изпочупили земните пластове, планините разхвърляли и нарушили първоначалния ѝ ред и порядък. След това Бог ги задигнал и се заел с преустройство на Земята. Затова именно се казва в Битието, че първоначално Земята била неустроена и пуста.

И днес по същия начин всички управници вършат същото. Те са наследници на ония богове, които са живели някога в миналото. Като тях, и те прокопават земята,

прокопават тунели, вадят богатства и съкровища от нея, въглища и разни видове руди. След всичко това учените обясняват как се образували пещерите в Природата. В Америка, при изкопаване на въглища се образували пещери, с входове дълги около 10 километра. Някой учен геолог ще обясни образуването на такава една пещера с влиянието на подземните водни сили и газове и т.н. Казвам: Не са само тия причините за образуване на пещерите в Природата. Причината седи в самите хора. Те са копали дълбоко в земята, да вадят въглища, вследствие на което се образували големи празнини. Обаче празни пространства в Природата не могат да съществуват, затова в тия места нахълтва вода, разни газове, които започват да влияят върху земните пластове по физически и химически начин, докато най-после ние виждаме тук-там образувани пещери. За нас не е важно какво е било лицето на Земята първоначално и какво е днес, защото ние знаем, че между всички явления на миналото и настоящето има непреривна вътрешна връзка.

Според нас, както има връзка между външните и вътрешните явления в Природата, така също има връзка и между топлината и Любовта, между светлината и мисълта. Когато топлината се увеличава, и Любовта се увеличава. Обаче има една определена граница на топлината, зад която проявите на Любовта са вече неразумни. Щом топлината надмине 100 градуса, проявите на Любовта са неразумни. Питам: При колко градуса топлина човешкият живот може да функционира правилно? Понякога в химическите лаборатории се изисква голяма топлина, за да разлагат някои съединения, или да стопяват различни метали. Там си служат с температура 300-400-500-1000-2000-3000 градуса, според нуждите. Такива и по-високи температури се образуват понякога и във вътрешността на Земята, но

това са редки случаи. Топлината може да се увеличава безгранично, тя може да достигне до 5000 градуса, до пет милиона градуса, а някога до 250 милиона градуса и повече.

Обаче, колкото и да се увеличава топлината, ние различаваме два разреда топлина: при едното увеличение на топлината човек расте и се развива правилно, а при другото увеличение той се топи и се превръща във въздухообразно вещество. При този случай човек губи формата си. Представете си, че на Земята дойде една гореща вълна около 10 000 градуса. Какво ще остане от цялата съвременна култура? – Тя ще изчезне. Това са бъдещи възможности. Писанието казва, че ще дойде ден, когато Земята ще се яви пред лицето на Бога и ще се разтопи. От разтопяването на тази Земя ще се яви новата Земя и новата топлина, при която всички същества ще могат да растат и да се развиват. Сегашната топлина има чисто физически, механически характер, вследствие на което в организмите на живите същества се явява известно противодействие, и те се разрушават. Днес нито един организъм не може да достигне своето крайно развитие; нито една пъпка не може да цъфне, както трябва, т.е. да се развие докрай. Ако се разцъфти добре, скоро увяхва и не може да завърже. В това отношение човек представлява пъпка. И ние виждаме как хората се раждат и скоро умират. Те се разцъфтяват, живеят, но до плод малцина достигат. Които пък успяват да завържат плод, плодът им скоро окапва. Засега много малко плодове има в света. В духовно отношение човек е дошъл до фазата, дето трябва да изучава дълбоката наука, да изучава законите и силите в Природата, чрез които може да добие пълно оплодяване.

Някой казва: Аз живея. – Как? – Като пъпка? – Ама аз искам да придобия знания. – Какви знания искаш да при-

добиеш? Ако имаш знание и при първото заболяване ви-каш лекари да те лекуват, какво знание е това? Ако имаш знание, но си поставен в ограничителни условия на живо-та – в робство, в лишения, постоянно гладен, нямаш жи-лище, де да се подслониш, и не можеш да разрешиш този икономически въпрос на живота, какво те ползва твоето знание? Ако имаш знание, но си роб на модата, цял ден се занимаваш с облеклото си, с обувката, чакаш да дойде последната мода обувка от Париж, да видиш какви са токо-вете им, дали тесни или широки, какъв смисъл има твоето знание? Учените хора се запитват: Кои токове са най-добри и хигиенични? – За едни случаи са добри ниските токове, а за други случаи – високите токове. И едните, и другите токове имат своето предназначение. Кои хора обичат да носят високи токове? – Ниските хора. Когато някоя дама иска да стане по-висока, тя носи обувка с високи токове. Защо хората искат да бъдат високи? – Някои твърдят, че високите хора са идейни, а ниските – материалисти. Да, но интелигентността на човека не се определя от височината токовете. Всъщност, кои са подбудителните причини, кои-то карат хората да носят ниски или високи токове? Някои ще каже: „Това са маловажни работи.“ – Действително, в едно отношение са маловажни, но в друго отношение не са маловажни работи, защото въпросът, какви токове тряб-ва да носи човек, има значение за неговото здравословно състояние. За в бъдеще учените хора трябва да приспособ-бят токовете с пружини, че като стъпва човек, пружината да се свива и разпуска, да улеснява движението. Тъй както днес се правят токовете на обувката, при стъпване токът удря силно земята и предизвиква сътресение в гръбнака на човека. Вследствие на това сътресение, много хора заболя-ват от различни разстройства на нервната система.

По начина на стъпването, на ходенето се познава и характера на човека. Човек, който стъпва твърдо, тежко, той е твърд, упорит и своенравен. Онзи пък, който стъпва само на пръстите си, върви леко, тихо, като котка, той е ловък, хитър по характер. Някои питат: Защо този човек удря той силно с краката си? – Защото центърът на тежестта у този човек се намира в задната част на главата. Той ходи като кон, тропа с краката си. Когато разумният човек върви, той стъпва леко, никой не го чува. Добрият човек също тъй върви тихо, леко, като по вода. Войникът като върви, цялото здание се тресе. Нищо лошо няма в това, но при такова ходене се хаби повече енергия.

Като наблюдаваме възгледите на съвременните хора, много от тях, по какъвто начин стъпват, така разрешават и някои важни житейски и философски въпроси. Например те разрешават догматически въпроса за Бога. Обаче понятието Бог е необяснимо. Бог е това същество, което е съществувало и съществува преди всички други същества. Той е неограничен, а ограничава всички други същества, като включва всичко в себе си. Бог е вечен и безпределен. Всичко, което влиза в Неговото съзнание, се ограничава, затова именно и нашата Вселена е конечна и ограничена. Например може да се изчисли колко милиарда звезди има във Вселената. Съвременните математици изчисляват след колко години Вселената ще дойде до своя край.

Сега ще ви представя една картина от Корана, която Мохамед представил в една от своите легенди. Картината представя момента, когато цялата Вселена умира: всички слънца, планети изгасват, потъмняват, рай и Небе изчезват; всички хора, всички ангели, архангели заспиват, а остават само Бог и архангел Михаил. Като се огледал архангел Михаил сам всред цялата Вселена, станало му

много мъчно и не могъл да издържи този момент, затова си откъснал главата. Това е турско разбиране! Питам: Верен ли е този факт? – Може да бъде верен само 50%. Обаче, ако цялата сегашна Вселена, с всички свои слънца и планети, с всички живи същества по нея изчезне, животът ще се трансформира, ще мине зад нейните предели. Зад тази материална Вселена, която ние познаваме, има друга Вселена, създадена от по-ефирни същества, от по-ефирни слънца, недостъпни за нашите очи. Следователно целият живот ще се пренесе в тази именно Вселена, хиляди пъти по-красива от нашата. Всички същества, които са готови да живеят в тази Вселена, ще се пренесат там, а тия, които не са готови, ще останат в сегашната Вселена, да си късат главите, като архангел Михаил.

„Бог е Дух.“ Духът е нещо по-близо до човека. Той е носител на живот. При създаването на човека, Духът е внесъл красота в него, която наричаме душа. Той е одухотворил човека. В света човек съществува не като дух, но като душа. В науката думата „Дух“ подразбира сила. И затова, когато искат да кажат за някой човек, че е силен, мощен, казват: „Този човек има силен дух.“

Казвам: Първата форма, в която Духът е вложил своята интелигентност, някои наричат „човек“, т.е. частица излязла от Бога, или първото семенце, първият зародиш, който сега се развива в света. Учените хора на миналото, както и тия на настоящето, се стремят да разрешат въпроса, как се е създал човекът. Ние оставяме този въпрос настрана, не го разрешаваме. Всеки, който се интересува от въпроса, как е произлязъл човекът, нека чете научните теории на ред естественици. Дълга е историята на човешката душа! Душата е принцип, който сам по себе си никога не умира, но постоянно се изменя. Душата е онази свещена, велика

книга, в която са написани всички прояви на Бога. Човек живее по единствената причина, че съставлява проява на Духа. Следователно висшите духове се грижат за човека, понеже в неговата душа е вложено всичко онова, което е минало преди тях, което сега става и което е минало преди тях, което сега става и което ще стане в бъдеще. Всичко това е написано в човешката душа, и който знае да чете, може да учи от нея развитието на цялото Битие.

И тъй, като погледнем на човешкото лице, или на целия негов организъм, както е построен, ние можем да кажем отде произтича човекът. В Писанието се казва, че човек е направен по образ и подобие Божие. Това се отнася до първия човек. Вторият човек е направен от пръст, значи от всички елементи на Природата, в която влизат и минералите, и растенията, и животните. Всичките тия елементи, от които е направен човекът, се разглеждат като живи същества. Този човек е елиминирал идеалното, възвишеното в себе си, и затова трябвало да излезе от рая, да влезе в света, в живота, за да проучи своята нисша природа. Ето защо днес у човека бушуват различни желання, мисли, различни неразположения, с които той трябва разумно да се справи.

Казвам: На разумния човек днес е дадена велика задача към себе си – да пресъздаде своя характер. Не само това, но той трябва да завладее и да разработи силите и способностите, които са вложени в неговата душа. Много хора спорят върху въпроса, има ли душа, или няма. Хората, които казват, че душа не съществува, те не са интересни за нас, няма какво да се чете по тях. Въпросът е разрешен с тях, затова ние ги оставяме настрана. Ония хора, които признават съществуването на душата, те са научни книги, те са важни хора в света, и по тях може да се чете.

Ние търсим хора с души. Когато някой професор казва, че душа не съществува в човека, ние казваме, че този професор не е от учените, не е от видните хора в света. Той се занимава с простите елементи в Природата, както някой учен бактериолог изучава микробите. Цялата негова наука почива върху живота на тия малки същества. Един ден, когато Природата няма да се нуждае от тия микроскопически същества, те ще изчезнат. Де ще остане тогава науката на този учен бактериолог?

Същото може да се каже и за другите отрасли на съвременната наука. Например някой физик изучава отдела „Механика“, интересува се от въпроса за движенията, за силите и законите, на които се подчиняват те и т.н. Всичко това е хубаво, но какво ще остане от физиката, от механиката на този учен, когато един ден тази механика се видоизмени според новите условия на живота? Сегашната наука със своите задачи е временна. Какво ще остане у вас от цялата съвременна наука? Сега хората изучават готварството, шивачеството и ред други изкуства и занаяти, необходими за живота. Ще дойде ден, когато те няма да се нуждаят от готвачи, няма да шият дрехите си по този начин, както сега ги шият. Какво ще правят тогава тези готвачи и шивачи? Според мене една от причините за нещастията, които сполетяват хората, е начинът по който те шият и кроят своите дрехи. Шивачът размери плата, после го разреже с ножиците и започва да го шиє с железни игли, надупчва го с тях и това нещо наричат шиєне на дреха. Който облече такава дреха, иска да има мек характер. Това е невъзможно! Той ще мяза на дрехата си. Каквото прави човек с дрехата си, това ще правят и хората с него. Обущарят взима шилото си и дупчи кожата, прави обуща на хората. Както дупчи кожата, така продупчва и своите мисли;

такива отношения си създава и към хората. Някой казва: Чакай, ще намушкам аз този човек! – С какво го намушкава? – С езика си. Такъв човек употребява езика си вместо шило. Значи, той е обушар. Ние не трябва да мислим, че нашите дрехи и обуца са идеални, но трябва да създадем нещо по-хубаво, което да влияе благотворно върху нашия характер. И ако съвременната култура не може да създаде нещо по-хубаво, по-идеално от това, което имаме сега, тази култура е в застои, тя е изиграла вече своята роля.

Сега, като се говори за новата култура, ние очакваме тя да внесе големи преобразования в живота, в религията, в науката на съвременните хора. Тя трябва да внесе обнова за цялото човечество. Хората на новата култура ще се отличат по нов начин, с нови дрехи, ушити по новите правила на шивачеството. В книгата на Данаила, глава 10, стих 5 се казва следното: „Подигнах очите си и видях човек облечен с ленени дрехи... и гласът на думите му като глас на народ.“ „Аз, прочее останах сам и видях това голямо видение; и не остана сила в мене...“/8 ст./ „Чух обаче гласа на думите му, и като слушах гласа на думите му, аз бях нечувствителен, паднах на лицето си, и лицето ми върху земята.“ /9 ст./ Както виждате, Данаил, този велик пророк, който тълкуваше сънищата на Новуходоносора, падна пред лицето на този човек и изгуби силата си. Защо? – Разумно същество е бил този човек. Такива ще бъдат и хората на новата култура. Де живеят тези същества сега? Във въздуха ли живеят те?

За мнозина от вас тия неща са понятни, а за други – съвсем непонятни. В такъв случай и моята беседа ще се отрази върху вас различно. Някои ще кажат: Такива неща не трябва да се говорят. Ние искаме нещо по-практично, по-близо до нашия живот. Тия хора, в дадения случай мо-

гат да се уподобят на петела, който намерил скъпоценния камък. Един петел излязъл да се поразходи малко и се качил на едно бунище. Той се поогледал наоколо, изгледал кокошките, и дигнал главата си нагоре и започнал да кукурига, да покаже своето изкуство. По едно време взел да рови с краката си и нещо твърдо, лъскаво блеснало пред него. Какво ли ще е това? Клъвнал го и веднага го изхвърлил от устата си. То било един голям, хубав скъпоценен камък. Това ли трябваше да намеря? Не можа ли да ми се падне някое хубаво зрънце, че да го дам на една от своите любимки? Ако този петел имаше разбирането и разумността на човека, той би продал този камък и би купил с парите храна за хиляди кокошки и петли като него. С тази храна те биха прекарвали много честити и спокойни дни, без да мислят как да се прехранят, без да се мъчат да ровят земята.

Казвам: Когато искаме нещо, най-първо трябва да се научим са служим на Истината. Съвременните хора казват: Трябва да се живее! За да живеем пък, трябва да се храним; зрънца са нужни за живота! Тия зрънца струват повече от скъпоценните камъни. За известни случаи е така, но в дадения случай скъпоценният камък струва повече, отколкото зрънцата на кокошките. Тия зрънца представляват старите идеи на човечеството, които не могат да го спасят. Всеки скъпоценен камък е една нова идея, която може да спаси човека. Такива са идеите, които включва в себе си великата Истина на живота.

Всеки човек трябва да има поне една основна идея в себе си, която да му служи като огледало на живота, да представлява Великата Истина, в която да се отразява Небето. Без такава идея човек не може да разбере света. Тази идея трябва да бъде като нашите очи. Нека гледаме

през нея, макар и да не разбираме всичко. По-добре е да гледаш, макар и да не разбираш всичко, отколкото да не гледаш. От гледането, от виждането идат знанията. Докато имаме сърце, ние чувстваме. Не считайте, че със сърцето си ще можете да разберете всичко. Достатъчно е, че чувствате. Някой казва: Аз искам да преживея нещата. – Това е лъжлива философия. Не преживявайте нещата, но ги живеете! Когато някой каже, че е преживял много неща, ние казваме: Този човек е преживял изгарянето на къщата си, умирането на баща си, на майка си, на жена си, на децата си и т.н. Каква наука има в преживяванията? В преживяванията има нещо непостоянно. То има смисъл само тогава, когато от него остават опитности за душата. Ако преживееш нещо и не придобиеш никаква опитност, това преживяване няма смисъл.

Някои хора казват: Тази фаза на живота трябва да се преживее! – Коя фаза? – Детинската. Защо? – Защото децата не знаят какво трябва да правят. – Ами възрастните знаят ли какво трябва да правят? Напротив, човек сега именно трябва да започне с детинското състояние в себе си; да бъде тъй чистосърдечен, тъй любещ, като децата; същевременно тъй разумен и интелигентен, като възрастните. Казано е: Бъди дете по сърце, мъж по ум! Злото в живота седи, именно там, че хората остаряват преждевременно в своите идеи, а остаряването всякога води към изгубване смисъла на нещата. Някои казват: Не искаме да се занимаваме с тези работи, искаме да си починем, да дойдем до състояние на успокоение. В Писанието се казва: И прибра се Аврам при отците си и си почина.

Какво означава думата „почивка“? В Писанието думата „почивка“, почина си Аврам, подразбира благоприятните условия на живота, висшия свят, дето душите отиват да

изучават живота в неговия дълбок смисъл. В Евангелието на Лука, глава 16 се разправя за един богат човек и за друг сиромаш, на име Лазар. „И умря сиромашът, и занесоха го ангелите на лоното Аврамово“ – при благоприятните условия на живота; „Умря и богатият и погребан бе. И занесоха го в ада“, при лошите условия на живота. Тези два свята са далеч един от друг, но жителите им имат радио, с помощта на което се съобщават. Те са на разстояние едни от други с хиляди километри, но се виждат и се разговарят. „Богатият, като беше изложен на големи мъки в ада, дигна очите си и видя отдалеч Аврама и Лазара в неговите обятия. Той извика и рече: „Отче Авраме, помилвай ме и проводи Лазара да накваси края на пръста си с вода и да разхлади езика ми, защото съм на мъки в този пламък.“ Аврам му рече: „Синко, припомни си, че ти си приел твоите добрини на земята, а Лазар – злините; сега той е на утешение, а ти на мъки.“ Това показва, че има вътрешно равновесие в целия живот.

Значи в Писанието се изнасят животът и опитностите на велики души, които трябва да се изучават. Някои ще запитат: Дали е вярно всичко това, което се говори? Тогава аз ще ви запитам: Всичко, което е писано в книгите, в учебниците, вярно ли е? Всичко, каквото проповядват учителите и свещениците, вярно ли е? Кой не е говорил за Бога днес? Кой не третира въпроса за Неговото съществуване? Обаче за Бога може да говори само този, който има велик ум и възвишено сърце. Това не е за обикновените хора, но сега и тия хора казват, че Господ им говори. Това не е вярно. Ако Земята се разтопява пред лицето на Бога, какво ще стане с обикновения човек, като се яви пред Него? И Мойсей, който беше велик адепт, който учеше в Египет, толкова се изплаши от видението, че каза: „Много

съм изплашен и разтреперан“ - /Евреем 12:21/. Мойсей се уплаши от Бога, а евреите от него, защото светлина излизаше от лицето му. И за да могат да го гледат, той тури було на лицето си. Съвременните християни казват: „Ние искаме да отидем при Бога.“ – Ще отидете, но ще се разтреперите като Мойсея, и хората ще се плашат от вас. Бог е внесъл живота у нас. И този страх, който имаме, той е да не изгубим живота си, защото само живият човек се страхува, но не и мъртвият.

Казвам: Духът е проявление на Бога, затова Той трябва да се изучава във всичкото свое разнообразие. Когато Духът действа в ума, в сърцето и във волята на човека, трябва да се изучават законите, при които Той действа. Защо ако вие не разбирате законите и едновременно поставите в ума си два елемента, еднакви по сила, те ще произведат във вас противоположна реакция, която може да ви разруши. Ако едновременно поставите в ума си две еднакво силни идеи, те ще произведат в душата ви омраза. Ще ви приведа следния прост пример: когато някоя красива мома дружи с грозни моми, тя е доволна от положението си, защото красивите момци обикалят само нея. Яви ли се в обществото ѝ мома, по-красива от нея, тя става недоволна, и в душата ѝ се заражда омраза към хубавата мома, защото тя отнема половината от красивите момци. Двете хубави моми не могат да живеят добре помежду си, защото и двете имат положителен, творчески характер. Всяка красива мома или момък имат желание да вземат богатството на своя страна. Всички богати, всички силни хора, всички управляващи са положителни.

Добре е хората да бъдат положителни, но между тях всякога ще се явява спор. Има една страна в живота, дето не се явява спор. Тя е мекият елемент – Любовта. Когато

говорим за Любовта, разбираме тази сила именно, която внася живот. Само Любовта може да внесе живот. Ако при сегашните условия Духът дойде в човека, Той не може да внесе живот, но внася знание, сила и интелигентност. Когато Духът дойде у човека, той започва да страда повече, отколкото по-рано и казва: Защо ми трябваше да свърша университет? По-рано, като овчар положението ми беше по-добро. Сега този ме подтикне на една страна, онзи на друга. Този човек има вече по-голямо мнение за себе си, по-големи стремежи и изисквания, вследствие на което става по-недоволен от живота. Кое е по-хубаво: да бъдеш учен или невежа? Разрешението на въпросите не се постига чрез невежество. Нима онзи вол, който по цял ден оре нивата на своя господар и живее в пълно невежество, е по-щастлив от човека? По-завидно ли е неговото положение от това на човека? – Разбира се, че не е по-завидно. Сегашните учени са недоволни от живота главно поради това, че те не вярват, какво при всички събития в живота, едно разумно висше съзнание обединява и ръководи всички хора.

Съвременните хора не допускат в ума си мисълта, че има Едно висше същество над тях, което ги ръководи и управлява. Например Наполеон имал свой гений, свой ръководител в живота си. По същия начин всеки човек има свой ръководител. Обаче тия гении, които предприемат някакви работи без духовно ръководство, те се различават по своите знания от ония гении, които във всяка своя работа или предприятие се допитват до своя духовен ръководител. Някой казва: Аз се разговарям с Бога. – Добре, щом се разговаряш с Бога, кажи какво има на Слънцето. Разкажи ми да се поуча от тебе. – Нищо не зная за Слънцето. – Щом не знаеш нищо за Слънцето, няма да знаеш нищо и за

Бога. И това било гениален човек! С Бога се разговаря, а не може да реши най-простата математическа задача. Когато човек отива при Бога, Той го завежда на Слънцето, показва му всички красиви звезди, всички плодни дръвчета в своите градини, представя го на ангелите, като им казва: „Ето един от моите любимци!“

Сега хората, като не разбират смисъла на тия неща, казват: „Това са отвлечени идеи, неприложими в този живот. Всички религиозни хора се занимават все с такива отвлечени идеи. От тия хора нищо не може да се очаква.“ – Не е така. Всеки човек, който има правилно понятие за Бога, той има възвишена душа и мощен дух; той има знание, сила и Любав. За такъв човек е безразлично дали е поставен на опаката, или на главата, дали има рога, или копита – каквото и да му турят, всичко приема. Този човек е учен, знае как да се освободи от рогата и от копитата си. В каквато форма и да го поставят, той ще може да излезе навън. И да го варят и да го пекат на скара като риба, докато от едната страна го пекат, той ще се обърне на другата страна и пак ще скочи във водата. Такъв човек се намира в положението на онези риби, които пекли някога за Пилата. Едно предание разправя, че когато Христос бил разпнат, Пилат, който искал да Го освободи, пожелал да му опека няколко риби. В това време Мария и Магдалина дошли при него да му съобщат, че Христос възкръснал. Като чул това, Пилат се учудил на тия думи казал: „Ако е вярно това, нека рибите от скарата скочат във водата.“ И действително, рибите от скарата скочили направо във водата. И сега на основание на това хората казват, че едната половина на рибите била опечена, а другата половина – недопечена. Защо съществува това предание в света – не се знае. Рибата е емблема на Християнството.

Казвам: Ако човек има дълбоко разбиране и понятие за Бога, и на скара да го пекат, той от скарата ще скочи и пак няма да се опече. Колкото и да пекат този човек, пак не могат да го опекаат. Всеки учен, всеки млад или стар човек трябва да се стреми към новото учение, към новите понятия за Бога и за Природата. Имате ли обикновени разбирания по тия въпроси, от вас нищо не може да излезе. Човек не може изведнъж да стане светия, но постепенно ще върви от стъпало на стъпало, докато стигне върха. Това е последователен процес на развитие, на приготвяне, докато се дойде до положителните, истински разбирания на живота.

„Бог – Дух.“ От правилното разбиране на Духа зависи доброто състояние на човешкия ум. В това отношение съвременните физиономисти определят интелигентността на човека по неговия нос. Веждите пък определят какъв е носът. Понеже веждите са над очите, те определят носа, те дават направлението му. Носът се определя още и от устните на човека, от тяхната големина и форма. Значи носът, веждите и устните определят интелигентността на човека. Това са живи геометрически линии, от които зависи дали човек може да стане гениален, или да си остане обикновен. Има много хора, които са свършили университет, а умират простаци; има и такива пък, които не са свършили университет, а минават за учени. Не се лъжете от външното положение на хората! Гледате някоя мома, която се хванала на хорото, като нея няма втора: пее, скача, всички наоколо учудва. Ожени ли се, родят ли й се деца, не знае как да ги гледа – от нея по-проста няма. На хорото тропа хубаво, но не знае как да живее. В живота ще срещнете много такива хора, които са свършили четири факултета, но нищо не знаят за Любовта, за Духа, за душата, за

ангелите, за звездите, за Слънцето, за планетите и т.н. Те казват: Това са празни работи. Според тях кои работи не са празни? Да отидат на „Хамлет“, на „Венецианския търговец“ или друго някое представление, това не са празни работи. Какво искал да каже Шекспир с тия свои произведения? Той искал да покаже на хората, че за всичко в света има съответно наказание и възнаграждение. Същината на въпроса седи в това, че всичко получава своята равноценност. Във физически смисъл то подразбира: на всичко каквото мислим, чувстваме и действаме, равноценното ще дойде. Следователно, когато страданията дохождат в живота, те имат своята равноценност. Тогава, трябва ли да се страхуваме от страданията? Някой човек има въглища. Какво трябва да прави с тях? – Да ги превърне в скъпоценни камъни. Друг има желязо – да го превърне в злато; трети има мед – да я превърне в злато.

Ето една задача за бъдещето! Такива трябва да бъдат духовните хора – хората на шестата раса. Някой казва: „Аз съм човек на шестата раса.“ – Радвам се, че си от шестата раса. Докажи това! – Как ще докажа? – Ти трябва да си решил вече задачата за превръщане на отрицателните мисли в положителни. Щом хванеш една отрицателна мисъл, веднага ще трябва да я превърнеш в положителна, да й дадеш друг знаменател. Който се препоръчва за човек на шестата раса, трябва да знае да превръща отрицателното в положително, неблагоприятното в благоприятно, а не да вземе някоя мома, да я обезвери, да изчерпи силите ѝ и после да я хвърли като парцал на пътя. Това не е култура, нито християнство; това не е човештина! Човекът на шестата раса, ако е момък, трябва да подигне момата; ако е мома, трябва да подигне момъка. Който обича, неговата Любов трябва да внесе Божествен елемент в душата на своя любим или

любима. Който иска да бъде щастлив, трябва да обича по всичките правила на Любовта. Да обичаме и да ни обичат, това е задачата на новата култура.

Казвате: „Да любим!“ Как? Като онази българка, която обрала вуйчо си? Един българин имал в джоба си хубав златен часовник и разни скъпоценности. Като вървял по улицата, до него се приближава млада, хубава мома и му казва: „Вуйчо, от кога те чакаме. Толкова време не сме те виждали. Хайде, да те заведа да си починеш у дома.“ Като я видял, той се захласнал в нея и докато се чудил коя ще е тази мома, тя успяла да бръкне в джоба му, извадила часовника и скъпоценностите и избягала. Той се поогледал натук-натам, но внучката я нямало вече. Питам: Какво полошо от това да вземеш най-хубавото, най-скъпоценното от човека и да го оставиш всред пътя, като един безволен човек? Казвате: Този човек е лош. – Каква философия има в това? – Еди кой си човек е добър. Дали човек е добър или лош, това са елементи, с които ти трябва да работиш. Ако някой човек е лош, ще работиш с него по един начин; ако е добър – ще работиш по друг начин. Това е специфична математика и геометрия, с която всеки ще работи, както намира за добре. Тъй ще работите, че ще превърнете лошия човек в добър. Това ще бъде една от важните задачи във вашия живот.

Мнозина хора искат да им говорят утешителни думи, да им се говори за придобивките на съвременната наука. Наистина съвременната наука разрешава един велик въпрос – социалния, но разрешението на този въпрос е в ръцете на най-благородните хора – хората на шестата раса. И в сегашната наука има едно ядро от учени, които работят върху разрешението на този въпрос, но и техните ученици трябва да го подемат. Не е достатъчно само да каже

човек за себе си, че е добър или лош и да се оправдае за това със закона на наследствеността, да каже, че се е родил такъв. Според условията, при които си дошъл на Земята, дали си добър или лош, всичко това е за добро, но за тебе е важно да използваш разумно своя живот. Изучавали ли сте подробно закона за наследствеността? Който разбира добре този закон, той може да превърне и най-лошите си качества в добри; който не го разбира, той може да превърне и най-добрите си качества в лоши. Има ред статистически сведения, според които добри, способни ученици, като влязат в живота, свършват зле, фатално; и обратно: слаби, мързеливи ученици в училището, като влязат в живота, проявяват се добре, и работите им тръгват напред. Тъй щото, трябва да знаете, че законът за наследствеността не е Божествен. Това, което се отнася до нашите деди и прадеди, се предава и върху нас по наследство. Обаче щом дойдем до основата на Божествената душа, която е създадена от Божествения Дух, тя съдържа в себе си велики възможности.

И тъй, всеки човек трябва да се върне към своята първична форма, към своите първични чисти, възвишени желания и мисли, които при никакви условия не се изменят. Затова всеки трябва да прави опити, маневри в себе си, докато намери кое е онова неизменно желание или чувство в него. Например обичаш някого. Не е лошо да обичаш. Обичта е пробният камък, който определя постоянството на човешкия характер. Човек не може да обича всички хора едновременно, затова той ще започне с проверка на своето чувство към дадено лице. Направете следния опит: допуснете в себе си, че лицето, което обичате, взима всичките ви пари, обира ви. След това наблюдавайте дали вашите чувства към него се изменят, или не. Ако не се из-

менят, това показва, че чувствата ви са силни, те взимат връх над условията; значи нищо не може да ви разколебае. После допуснете, че този, когото обичате, взима службата ви, или ви компрометира с нещо пред цялото общество и т.н. Значи ще си представяте всички отрицателни качества, които може да има любимото ви лице, и ако при всички тия условия Любовта ви към него не се разколебае, вие сте над условията, вие сте господар на положението. Като правите ред маневри, вие ще познаете доколко вашата Любов е устойчива.

След тия опити, правете маневри в обратния процес. Представете си, че лицето, което обичате, прави големи жертви заради вас, помага ви, дава ви много неща. Наблюдавайте сега дали вашата Любов се увеличава само поради това, че получавате облаги от туй лице. Ако Любовта ви се увеличава само за облагите от любимото ви лице, тя не е силна. Когато обичате някой човек, Любовта ви трябва да остане непоколебима, една и съща, независимо от това, дали този човек ви прави добрини или пакости. Когато той ви прави добрини, ще благодарите, че се проявява в доброто. Когато ви причинява злини, пакости, пак ще благодарите, защото ви дава възможност да научите нещо ново. Който иска да изучава Божиите наредби, ще се абстрахира и от доброто, и от лошото, което му се прави. Това са външни неща. Ако пък искате да изучавате човешките наредби, имате право да се спирате и влияете от доброто и от злото, което хората ви правят. Ако искате да растете и да се развивате, да станете силни, да калите вашия характер, да облагородите вашата душа, трябва да правите ред такива опити. Двата опита, които ви давам, са трудни, но трябва да ги правите, за да станете герои.

Христос казва: „Да възлюбиш Господа Бога твоего с

всичката си душа, с всичкия си ум, с всичкото си сърце и с всичката си сила. Да възлюбиш ближния си, като себе си. Да възлюбиш и врага си.“ Да възлюбиш ближния си, както себе си, това е Божествен закон, не е нещо обикновено. Да обичаш врага си, от наше гледище, това е много по-мъчно, отколкото да обичаш ближния си като себе си. Да проявяваш Любовта си към своя враг, трябва да изхарчиш повече енергия, отколкото за Любовта към своя ближен. Да обичаш брата си, това е естествено, то не съставлява голяма мъчнотия; да обичаш онзи, който не ти е брат, затова се изисква Божествена енергия. Сега ние сме едва в първата фаза на живота, когато започваме да се самоизучаваме. Например ти постъпваш в университет – не ти върви. Защо? – Не знаеш защо не ти върви. Това е една интересна задача, която трябва да разрешиш. Назначават те чиновник някъде из България и в продължение на няколко години те местят най-малко 20 пъти. Защо? – И това не знаеш. Това е друга задача, която трябва да разрешиш. Ако си окултен ученик, ще трябва да разбереш защо не ти върви в университета, защо те местят от една служба на друга и т.н.

Прочетете историята на Аврама и вижте през какви изпитания е минал той. И рече Господ Авраму: „Излез из земята си и из родата си, и из дома бащин, и иди в земята, която ще ти покажа.“ Аврам послуша Господа и надели се в Ханаанската земя. После Бог изпрати при него трима ангели да го посетят и да му кажат, че жена му Сарра ще роди дете. Това показва, че човешката душа все трябва да роди нещо, иначе човешкият живот ще се обезсмисли. Когато човек се обезсърчава, той се намира в положението на Аврама, няма наследник, а душата все трябва да роди нещо. Хората казват: „Женитбата е необходим път в живота на човека.“ Казвам: Три вида женитби има в света.

Първата женитба е физическата, по тяло; втората женитба е съчетание по души; третата женитба е по дух, свързване с Бога. Ако си завършил с физическата жена, свържи се с душата си, тя да роди някоя основна идея, за която ти трябва да пожертваш земния си живот, да минеш от едно състояние в друго. Това се нарича възкресение. Онзи, който е възкръснал, той е родил нещо. Когато душата ражда, и бащата, и майката, и синът се явяват в една и съща форма – те не съществуват отделно. Значи на физическия свят човек едновременно е и баща, и майка, и син; в едно положение той се проявява като баща, в друго положение като майка и в трето положение като син. В такъв човек стават големи преобразования и той казва: „Аз вече не съм онзи човек, който бях преди години.“ Павел казва: „Родих ви.“ Ако се вземат тия думи в буквален смисъл, питам: Мъж може ли да ражда? – Мъжът не може да ражда по физически начин, но духовно може да ражда. Всяка душа може да ражда. Умът може да възприема идеите, но той не може да ги ражда -душата ражда. Затова именно хората се мъчат, докато душата роди някоя идея. Някой казва: Животът ми няма смисъл. – Животът на човека няма смисъл, докато още нищо не е родил, но щом душата му роди нещо, и животът се осмисля. Де е тогава душата на човека?

„Бог е Дух.“ Значи зад сегашния живот, зад всички промени, които стават в него, зад злото и доброто в света седи разумното, великото, безграничното, първичното съзнание. Следователно намериш ли се пред противоречия, пред несполуки, пред смъртта в живота, кажи: Зад противоречията седи разумния живот; зад несполуките седят сполуките, зад смъртта седи безсмъртието. Щом поставите тази велика мисъл в душата си, веднага ще ви олекне. Сега някои казват: Дали действително съществува Божествен

свят? Най-малкото колебание по този въпрос е прекъсване на вашето радио с Бога. Не е достатъчно човек да вярва само с ума си, но цялото му същество трябва да е пропито от вяра в Бога и да каже: „Зад всички явления в света седи Бог, Божественото съзнание.“ Не схващайте Бога като някаква форма, но знайте, че зад безграничността седи едно Възвишено Съзнание, което във всички случаи бди за вас. Всякога може да опитате това съзнание. Порежеш ръката или крака си, веднага почувстваш болка. Това съзнание иде при тебе и те пита: Защо направи така? Защо развалят това, което аз направих? Ти започваш да роптаеш, да обвиняваш другите хора около тебе. Не, кажи: „Господи, порязах се; какво да правя сега?“ – Не пипай раната! Превържи я и я остави на покойствие! И наистина, не се минава ден, два или три, раната – оздравява – това съзнание ти е помогнало. Обаче ти казваш: Раната премина от само себе си, това е естествен процес. – Не, това е съзнателен, разумен процес. Какво ще направиш, когато твоята инсталация се развали? – Ще извикаш един разумен техник, а не някой прост човек, който нищо не разбира от тази работа. Когато се разглежда едно дело, в което те обвиняват за нещо, ти ще извикаш някой опитен адвокат да те защищава, защото той добре разбира законите. Това е много естествено! Няма да извикаш някой прост човек да те защищава. Простият човек нищо не разбира от адвокатство.

Божественото съзнание всякога ни нашепва какво трябва да правим. Някога хората прекъсват течението на хубавите мисли в себе си, но Божественото в тях ги запитва: Защо прекъсна хубавото, красивото в себе си? – Какво да направим Господи? – Престанете да прекъсвате течението на хубавите мисли в себе си, и аз ще поправа всичко. Същото нещо става и с чувствата на човека. Прекъсне

ли течението на красивите чувства в себе си, той веднага ще почувства някаква болка, и Божественото в него ще му каже: Защо прекъсваш връзката на хубавите чувства в себе си? – Какво да направя Господи? – Не прекъсвай инсталацията, която аз съм направил! Внимавай да не прекъснеш нейде жиците й! Който не служи на Бога, ще страда един, два, три, хиляди животи подред, докато най-последно главата му побелее и каже: „Искам да Ти служа, Господи!“ Бог ще каже: „Настана спасението на твоята душа. Отсега нататък твоята рана ще почне да заздравява.“ С тия и ред други опитности вие ще проверите как работи Божественото съзнание в света. То работи моментално и се проявява чрез ума и сърцето на човека.

Казвате: Има ред философски системи, които ни дават методи да познаваме Божественото в нас. – Хубави са тия методи, но вие трябва да правите малки опити, да видите как се проявява Бог във вашия всекидневен живот. Когато Божественото съзнание работи в нас, ние ставаме меки, внимателни и хората започват да ни обичат; когато направим някаква погрешка, Божественото съзнание се отдалечава от нас и хората престават да ни обичат. Обичта на хората към нас се дължи на Божественото съзнание, което работи в душите ни. Когато някои хора страдат много, те започват постепенно да съзнават своите погрешки и се стараят да ги изправят. Тогава близките им започват да ги обичат, да им съчувстват. Някой човек се повдигне в живота си, започва да се държи гордо пред другарите си, с което иска да им обърне внимание, че е учен човек от високо произхождение, заема висок пост в обществото и т.н.

В света има само едно високо произхождение – произхождение от Бога. Ако някой човек е от царско произхождение, а не работи, какъв смисъл има неговото високо

произхождение? В такъв случай, ако някой човек е роден от бедно семейство, но работи, той ще има всички условия да надмине царския син. Обаче, ако царският син учи, той ще има по-голям успех от бедния. Следователно, ако ние учим, и при най-бедните условия на живота да сме, пак ще можем да надделеем трудностите; не учим ли, и при добри условия да сме, нищо няма да направим. При сегашните условия на живота човек не е в състояние да използва богатствата, които се крият в него. Например той не е в състояние да използва силата на своите очи, на своя мозък, на своето сърце. Знаете ли какви сили се крият в човешкото сърце например! Когато човешкото сърце свърши своята работа, в него винаги остава излишна енергия, с която човек би могъл да прави чудеса. Кога? – Когато знае как да я използва. И от мозъка на човека винаги изтича грамадно количество енергия, която разумно използвана би направила човека щастлив, богат, умен. Днес хората очакват да дойде богатството им някъде отвън. Те не се спират върху богатството, което Бог е вложил в тяхното сърце и в техния ум и него да разработват. Знаете ли какво богатство, каква динамическа сила, какви блага са скрити в мозъка на човека? И след всичко това съвременните хора чакат, дано дойде някой отвън да ги спаси. Онзи, който може да спаси хората, той ще им покаже начин как да използват своята мозъчна енергия; и най-последно той ще им покаже начин как да използват своята нервна енергия. Причината за неврастенията в сегашните хора се дължи на това, че те не знаят как да използват излишната енергия, която изтича от организма им.

И тъй, утешителното, което ще ви кажа, е, че сте много невежи. Ще ме извините за тази искреност, но трябва да знаете Истината. За този свят вие сте много учени, но

за онзи сте много невежи. Щом сте много невежи, вие сте и много нещастни. Нека това невежество ви послужи като импулс за влизане в Божественото училище. Децата влизат в училището невежи и след 12-годишни усилия те излизат с диплом за завършено средно образование. Който съзнава, че е невежа, той е издържал вече първия конкурс за влизане в училището. Първото условие за влизане в Божественото училище е да съзнаете, че сте невежи. Съзнаете ли това, ще ви дадат всички благоприятни условия да учите. Ако кажете, че знаете, че сте учен човек, ще ви отговорят: Вие не сте за това училище. Излезте вън в света да работите! Някои ще кажат: Как смее този човек да ни нарича невежи, простаци? – Такъв е Божественият закон. Писанието казва: „Бог счита всички народи за нищо.“ Това не е за обезсърчение. Павел казва: „Отчасти знаем, отчасти тълкуваме, отчасти обясняваме, но когато дойде съвършеното у нас, когато дойде Духът на Истината, тогава всичко ще знаем.“ Това ще бъде, когато душата се съедини с Духа. Писанието казва: „Това и ние ще познаем, както сме били познати.“

„Бог е Дух.“ Бог, това е вечността, това е безграничното, това е великият извор на всичко в живота. Духът, това е проявеният Бог, Който ни се представя в своята пълнота. Проявата на Духа, това е нашата душа. Следователно душата ще ни говори за Духа, а Духът - за Бога. Душата ще говори на сърцата и умовете ни. Това е цяла наука! Съвременните хора не могат още да възприемат Истината напълно. Защо? – Те не са отворили още душите си за нея. Когато човек отвори душата си за Истината, той ще може да я възприеме или чрез ума, или чрез сърцето си. Различни са пътищата за възприемане на Истината, но тия пътища трябва да обединят в себе си всички явления и да пока-

жат на хората, че зад границата на видимия свят съществува един интересен свят, населен със светли, възвишени разумни същества. Този свят се интересува от нашия живот тъй, както ние се интересуваме от състоянието на нашите плодни и зеленчукови градини. Някое от тия същества дойде при един човек от Земята, погледне към него и вижда, че го нападнали малки буболечки, гъсеници и други. Веднага взима мерки да го изчисти. Отива при друг човек, вижда, че и той е малко изсъхнал. Веднага взима вода, полива го отгоре докато се ободри.

В това отношение молитвата, към която прибягваме, има за цел да ни избави от неблагоприятните условия на живота. Молитвата представлява връзка между нас и възвишените същества от невидимия свят. Щом дойдат при нас, те започват да ни учат. Човек трябва да се моли, ако иска да учи. Животът е красив, когато и млади, и стари учат. Ние не трябва да мислим, че сме стари, или че много знаем, или че няма кой да ни обича в света. Да мислиш, че никой не те обича, това е първата лъжа в света. И при най-неблагоприятни условия да си, благодари, че живееш. Да живееш струва повече, отколкото да си заровен в земята. Израсналото семе е при по-благоприятни условия, отколкото онова, което седи в хамбара.

Сега нека остане у вас следната мисъл: има кой да ви обича в света; има кой да мисли и кой да се грижи за вас; има кой да урежда живота ви. Не разваляйте това, което Бог нарежда! Никъде по тялото си не правете разрези, за да не чувствате болки. Пазете ума си, пазете сърцето си, пазете душата си като зеницата на окото! Това, което Бог пази, и ние трябва да пазим. Туй, което ние можем да пазим, това са нашите мисли и чувства. Това е задачата на нашия живот. Всичко друго, което ви говоря, се отнася за

ангелите, за светиите, за великите души, които са пред вас. Вие трябва да пазите вашите мисли и чувства; трябва да пазите и вашето тяло, разбирам духовното тяло, защото то е, което ще ви придружава навсякъде – и в този, и в онзи свят. От физическото си тяло един ден ще се освободите – то е преходното у вас.

Ако постъпвате така, вие ще се убедите, че над вас има един красив, велик, обилен живот, в който имате приятели, които работят за вас и ви помагат. Когато влезете в този живот, ще имате най-благоприятни условия за работа. Ако ви кажа, че при условията на живота ви тук на Земята ще станете велик поет, или велик музикант, или голям милиардер, няма да ви кажа Истината. Това могат да постигнат само 10-20-30 души, не повече, а останалите ще бъдат обикновени хора, ще водят обикновен живот. Колко учени хора може да има днес, при тия условия на Земята? – Най-много хиляда души. Аз ще се радвам, ако един ден всички хора станат учени. Какво отговори Мойсей на хората, които дойдоха да му кажат, че се явили много пророци като него? Той им каза: „Защо ви смущава това? Аз бих желал всички хора да станат пророци, които да вършат волята Божия.“

Сега и аз ще ви кажа: „Бог е Дух.“ Аз бих желал всички да станете пророци, да разберете, че има душа, на която Бог е написал най-хубавите неща. Отворете тази книга и започнете да четете от нея!

Беседа от Учителя, държана на 27 май 1928 г. в гр. София

ВЕЧНО ВЕСЕЛИЕ

„Вечно веселие ще бъде там.“

(Исайя 61: 7)

Това изречение е из книгата на един от най-видните израилски пророци и поети, при превода то губи своята вътрешна красота. Често при превода мисълта се опорочава. Изобщо, когато формите се материализират, те изгубват своята вътрешна, духовна красота. Великото в живота не седи във външната форма. Красивото в живота не се изразява в силата, която се съдържа в него. Силата не дава красота в живота. Силният човек не може да бъде красив; той може да бъде добър или лош. Любещият човек пък може да бъде красив, но може да бъде и грозен. Тъй щото, Любовта може да се изрази в красота и в грозота. Силата, т.е. разумното в живота може да те направи или добър, или лош.

Значи, разумността дава съдържание на нещата, а Любовта – тяхната форма. Когато любиш, ти не трябва и не можеш да търсиш съдържание на Любовта. Който търси съдържание на Любовта, той погрознява. Хората погрозняват по единствената причина, че започват да чоплят дали близките им ги обичат, както трябва. Следователно всички грозни хора се съмняват; те са хора на съмнението, понеже в характера им има нещо неустойчиво, или казано на

научен език; естеството на тия хора не се е доразвило, те не разбират причините и последствията на нещата. Ние не обясняваме причините и последствията на нещата, но засягаме само тяхната форма, тяхното съдържание и техния смисъл, като казваме: Ако искаш да бъдеш красив, не търси съдържанието на Любовта. Ако искаш да бъдеш добър, не търси и смисъла на силата. Силата, сама по себе си, може да се употреби и за зло, и за добро. При това, дали ще се употреби за зло, или за добро, тя не се опорочава. Същото нещо се отнася и до Любовта. За каквото и да се употреби тя, за омраза, или за Любов, за престъпление, или за добрини, сама по себе си, тя не се опорочава, но винаги остава девствена. Ако някой употреби енергията на Любовта за омраза или за престъпление, той сам ще се опорочи, но всеки човек, който злоупотреби с нея, може да се опорочи.

Често хората изгубват своето здраве, сила, щастие, но това не става произволно. Не мислете, че човек може да стане добър или лош, когато пожелае. Някои хора искат да станат добри, но не могат; други искат да станат лоши, но не могат. Някой казва: Натеглих се да бъда добър. Друг казва: Натеглих се да бъда лош. Единият иска да стане лош, другият иска да стане добър – и двамата имат своя философия. Този, който иска да бъде добър, той е търговец, който не е намерил място да пласира стоката си и затова фалира. Онзи, който иска да бъде лош, той е вече фалирал търговец. Значи, в края на краищата и двамата са фалирали търговци. Срещат се те и единият от тях казва: Не струва човек да е добър. Другият казва: Не струва човек да е лош. Те спорят помежду си. Първият казва: От толкова години насам аз правя само добрини, но какво придобих от това? Нищо не придобих. Затова именно, казвам, че не

струва човек да бъде добър! Кой каквото ще да ми разпразва, аз имам вече своя вътрешна опитност, изработил съм своя философия за живота. Вторият казва: От толкова години насам аз правя само злини. Какво придобих от това? Нищо не придобих. Затова именно казвам, че не струва човек да бъде лош. Такава философия си изработих от своята вътрешна опитност. Как ще примирите тия двама философи, единият от които не видял полза от доброто, а другият не видял полза от злото? Защо тия двама души не са придобили нищо от доброто и от злото в живота? – Защото единият не е знаел как да прави добро, а другият не е знаел как да прави зло.

Тези две течения в света се преплитат, кръстосват в два възела. Те се срещат от ред поколения в целокупния живот на човека: в неговия личен, умствен, сърдечен, духовен и обществен живот. В този смисъл, когато някой човек казва, че иска да бъде лош, това подразбира, че иска да бъде енергичен, силен, всестранно да се прояви в живота. Този човек, като прекарал дълго време на Земята, изгубил е смисъла и значението на силата; и днес, понеже иска да бъде силен, придава на силата качество, което тя не съдържа – лошевина. Когато някой човек казва, че иска да бъде добър, това подразбира, че той иска да бъде любещ човек. Значи, той е изгубил смисъла на Любовта в живота. Без Любов доброто не съществува. Не можеш да направиш добро на човека, ако нямаш Любов.

В прочетената глава пророкът описва състоянието на хората, когато Духът Господен дойде между тях. В цялата глава се прозират условията, при които се намирал израилският народ. Обаче ние знаем, че Божиите разпоредби са съвсем други от тия, които се нареждат от хората. Бог е дал много блага и много обещания на израилския народ;

въпреки това, няма друг народ в света, който да е страдал толкова много, както израилският. Той е получил много блага, но и много тояги. Като говорим за израилтяните, ние не разбираме всички съвременни израилтяни по плът, които са разпръснати по целия свят. Ние говорим за духовните израилтяни, които са пазили, и до днес пазят Божиите закони. Казвате: Избран народ бяха израилтяните. Всеки духовен човек е Божий човек, той принадлежи към народа Божий. Сега, когато някой каже, че принадлежи към народа Божий, той трябва да има известни качества, които определят този народ. Като разглеждате един скъпоценен камък, вие го оценявате по неговите специфични качества. Диамантът например има свои специфични качества, по които се отличава от другите скъпоценни камъни: по своята твърдост и по силното пречупване на слънчевата светлина. Също така има и различни газове, които се отличават едни от други по начина на горенето и по светлината, която се образува при горенето им.

И тъй, истинският човек се познава по това, че радостта му е вечна. Думите „вечна радост“ не подразбират проявление на радостта в бъдещи времена, т.е. за всякога, във всички времена и епохи, но докато човек постъпва разумно, и радостта му ще бъде разумна, дълга; в момента, когато той постъпи неразумно, неговата радост изчезва. Всички хора имат такава опитност. Тя е една и съща и за светските хора, и за учените, и за простите, и за духовните хора. Най-малкото нарушение в законите на радостта и в светския, и в културния, и в духовния човек, който е свързан с Бога, води към намаление на неговата радост. Най-малката дисхармония, която се явява в живота на човека, нарушава неговата радост. Обаче нарушението на радостта не показва отдалечаване от Бога.

Има два метода, по които човек познава дали се отдалечава от Бога, или не се отдалечава. Когато се отдалечава от Бога, мрак и тъмнина го нападат. Тъмнината е спътник в живота на такъв човек. Когато човек се приближава към Бога, светлината му се увеличава. Следователно, когато светлината в тебе се увеличава, ще знаеш, че ти печелиш едновременно и друга ценност – ти се приближаваш към Бога. Когато светлината в тебе се намалява, ти се отдалечаваш от Бога. Ще кажете: Как става приближаването и отдалечаването от Бога? – Това е дълбок философски въпрос, който не може да се обясни. Защо човек при един случай се приближава към Бога, а при друг се отдалечава, този въпрос ще остане неразяснен. Може ли да попитате кацаря да ви обясни защо е събрал толкова дъски на едно място и направил от тях една каца? Могат ли самите дъски да ви кажат по силата на какъв закон са събрани заедно да образуват кацата? Те ще ви кажат: И ние сами не знаем дълбоката причина, която е накарала кацаря да ни събере всички заедно. Знаем само, че един закон ни държи така здраво, че никой не може да ни разедини. Освен железните обръчи, едно здраво дъно така ни е стегнало, че никакво съдържание не може да се извади из тази каца. Питам: От ваше гледище, щастливи ли са тези дъски? – Не са щастливи. Едно нещо е важно и отличително за тези дъски: веднъж поставени в това положение, те вече нито гният, нито се разсъхват и за дълго време запазват своя физически живот. Подобно е състоянието на човека, когато физическият му живот е в зависимост от неговия дух. Тази връзка между физическия и духовния човек съществува само тогава, когато той има будно съзнание.

Много хора са будни, когато се тревожат. Това обаче не е будност на съзнанието. Когато човек се радва, той е

също така буден, но и това състояние не може да се нарече будност на съзнанието. Когато човек се радва или когато се тревожи, това са странични явления, които не можем да наречем будност на съзнанието. Дават някому сто хиляди лева да си направи една къща. Той взима парите, радва се, буден е. Тази радост не е негова. Тя е предизвикана изкуствено. Причината за радостта са парите, които той е получил. Утре взимат парите или къщата му и радостта изчезва. Както е придобита, така ще се изгуби. Има един закон, който гласи: Това, което се придобива, се изгубва; и това, което се изгубва, се придобива. Някой казва: Аз изгубих. – Ще спечелиш. Печалбите и загубите вървят периодически. Статистиката показва, че радостите и скърбите в живота вървят по определен закон. Когато дойде радостта, тя постепенно се качва, докато стигне най-високия връх. След това тя започва бавно да слиза, докато дойде до една долина, дето съвършено изчезва. Тук човек се намира в долината на мрака, т.е. в долината на скръбта. Понякога той слиза и до най-големи дълбочини, отдето след време започва малък подем, възкачване нагоре, към върха на радостта. При качването се образува крива линия. Човек се качва по същия начин, както живакът в барометрите. Такова качване, повишение има и в сеизмографа. Колкото спадането на барометрите е по-голямо, толкова и промените в атмосферата са по-големи; колкото спадането е по-малко, толкова и промените в атмосферата са по-малки.

Човек трябва да съпоставя явленията в разумната Природа и в живота, да намира връзка между тях. Нищо в Природата не става произволно. Щом е тъй, и скърбите, и радостите вървят по определен закон. Съвременните хора живеят в свят, дето скърбите и радостите се редуват правилно: затова, ако човек знае закона, на който те се

подчиняват, той ще може да определи кога ще му дойде някоя радост или скръб и кога ще си отиде. При сегашното развитие на човека, скърбите и страданията са неизбежни за него. Разумните хора могат да избягват скърбите и страданията, защото те знаят друг един закон, според който ги предвиждат. Разумният човек, като предвижда страданията, може и да ги избягва. Обикновеният човек, като не може да ги предвижда, той трябва да изучава закона на отклонението; щом знае този закон, като дойде страданието, той ще може чрез огъване да избегне най-големия му удар. Днес всички хора се стремят да избегнат страданията или поне да ги намалят. Това се постига с изучаване закона на отклонението, т.е. закона на огъването.

Пророкът казва: „Вечно веселие ще бъде там.“ Какво е искал да каже пророк Исая с тези думи? – Всеки човек, който е разбрал смисъла на живота, радостта му ще бъде трайна, животът му ще бъде вечно веселие. Да разбереш живота, не значи да се примириш с него. Някой казва: Аз се примирих с живота. – Човек нито може да се примирява с живота, нито да го отрича. По същия начин човек нито може да възприеме Любовта, нито да я отрича. Няма човек в света, който да се е борил с Любовта и да е придобил нещо добро. Няма човек в света, който да се е борил със силата и да е придобил нещо добро. Любовта, силата са абсолютни неща, с които не можете да се борите. В Писанието се казва, че Яков се борил с Бога, но Той го бутнал само с малкия си пръст, и Яков окуцял. След като се борил цяла нощ с Бога, от тази борба той доби голямо прозрение и много знания. След това той се обърна към Бога и каза: „Господи, Ти ме направи куц. Сега поне ме благослови!“ Яков имаше брат на име Исав, но между тях съществуваше някакво недоразумение, някакво неразбиране, вследствие

на което Яков напусна бащиния си дом. Исав, по-големият син на Исак, беше космат, като кожена дреха. Той стана човек изкусен на лов, полски човек. Исак обичаше Исава, защото ядеше лова му. Яков беше човек мек, незлоблив по характер и живееше в шатри. Ребека, майка му, обичаше Якова.

Един ден Яков си вареше леща. Исав дойде от полето, изнемощял и гладен, без никакъв лов. И рече Исав Якову: „Я ми дай малко от твоята леща, защото съм изнемощял!“ И рече Яков: „Продай ми днес първородството си.“ Исав рече: „Ето, аз съм на умирање, защо ми е това първородство?“ И рече Яков: „Закълни ми се днес!“ И закле му се и продаде първородството си Якову. Яков, като сегашните адвокати, направи договор с брата си и му каза: „Подпиши се тук!“ И той се подписа, като мислеше, че тази работа е на шега. От този ден Яков стана богат, щастлив човек, придоби сила. Той взе полица от брата си и отиде да я шконтира в банката на майка си, но парите трябваше да се изтеглят от бащата. Обаче бащата нищо не знаеше за този договор. Ако знаеше, той не би го подписал. Остаря Исак и започна да недвижда. Той повика Исава и рече му: „Сине мой, аз вече остарях, не знам деня на смъртта си. Вземи сега оръжията си, излез на полето и улови ми лов: стотви ми вкусно ястие и донеси ми да ям, за да те благослови душата ми преди да умра.“ Отиде Исав на полето да улови лов и да го донесе.

Ребека чу това, което говореше Исак на Исава. Тя извика Якова и му рече: „Чух всичко, което отец ти говори на Исава. Сега прочее, сине мой, послушай гласа ми в това, което ти поръчвам. Иди в стадото, вземи от там две ярета, да направя вкусно ястие за отца ти, както той обича; и ще ги принесеш на отца си да яде, за да те благослови преди

смъртта си.“ Рече Яков на майка си: „Исав е мъж космат, а аз – мъж гладък. Баща ми може да ме попипа и ще се явя пред очите му като прелъстник и ще навлека на себе си проклятието му, а не благословението.“ Майка му знаеше как да го преобрази и каза: „На мене да бъде проклятието! Ти само послушай гласа ми и донеси две ярета!“ Послуша я той и донесе двете ярета, и стотви майка му вкусно ястие, както обичаше баща му. И взе Ревека по-добрите дрехи на Исав и облече с тях Якова. И даде в ръцете на Якова вкусното ястие и хляба, който приготви.

Яков отиде при баща си и рече му: „Отче мой, ето ме!“ – „Кой си ти?“ – „Аз съм Исав, първородният ти син. Сторих, каквото си ми рекъл, за да ме благослови душата ти.“ И рече Исак Якову: „Приблужи се чадо мое, да те попипам, дали си ти Исав, или не. Гласът е Яков, а ръцете – Исавови. Ти ли си моя син Исав?“ – „Аз съм.“ – „Донеси ми да ям от лова ти, за да те благословя.“ Бащата яде от лова на сина си и го благослови. Тук Яков си послужи с една дипломатическа лъжа. Той взе парите от баща си – благословението – и си отиде радостен и богат.

Като свърши Исак да благославя Якова, дойде Исав от лова си. Стотви и той вкусно ястие и донесе на отца си и рече му: „Да стане отец ми да ме благослови!“ И рече му Исак: „Кой си ти?“ – „Аз съм Исав, твоят първороден син.“ И разтрепери се Исак и рече: „Кой ще е този, който улови лов и ми принесе, та ядох и го благослових?“ Като чу бащините си думи, Исав извика с голям и горестен вик: „Благослови и мене, отче мой! Не си ли задържал за мене поне малко благословение?“ Баща му рече: „Поставих вече господар над тебе; ще дойде ден, когато ще скъсаш този ярем, но ще мине дълго време още.“ Както виждате, голям ловджия, силен човек беше Исав, но заплака като дете.

Сега, от гледището на съвременните хора, вие ще кажете: Яков е постъпил умно, а Исав, който продаде първородството си за една чиния леща, постъпи глупаво. Но след това, понеже Яков си послужи с измама спрямо Исава, в отношенията на двамата братя се зароди омраза. Исав се закани срещу Якова, искаше да му отмъсти, като казваше: „Нека умре само баща ми, аз ще ти дам първородство! Ще употребя оръжието и насила ще взема първородството си.“ И като чу това Ребека, повика Якова и рече му: „Чадо мое, послушай гласа ми и стани, та бягай при брата ми Лавана в Харан.“ Яков взе своята тояжка и тръгна на път. Отиде той при вуйчо си Лавана и трябваше да му слугува цели 14 години за две жени. Той беше над 40 годишна възраст, когато напусна бащиния си дом. Тези изпитания му бяха необходими, за да развие хубавото, което беше вложено в неговата душа.

И излезе Яков от Вирсавее и отиде в Харан. И стигна на едно място и пренощува там, защото беше залязло Слънцето. И видя сън: „И ето, стълба, поставена на земята, на която върхът стигаше до небето; и ето, ангелите слизаха и възлизаха по нея.“ Така той видя славата Господня, видя реда и порядъка, който царува в Небето и разбра, че Божието око бди навсякъде. Той почувства, че това място е Божествено, свещено и принесе жертва Богу, като направи оброк и рече: „Ако бъде Бог с мене и ме опази в този път, по който отхождам и се върна с миром в дома на отца си, тогаз Господ ще бъде Бог мой. И от всичко, каквото ми дадеш, ще дам десятък на Тебе.“ Господ обеща да го благослови.

Отиде Яков при вуйча си Лавана, който постъпи с него така, както той се отнесе с Исава. Тук Яков се влюби в помалката дъщеря на Лавана – Рахила и поиска я за жена.

Лаван му отговори: „Ще ти дам Рахила, но ще ми работиш седем години заради нея.“ След изтичането на тия седем години Лавана му даде за жена по-голямата си дъщеря Лия. Той постъпи с Якова като търговец на дребно. Такъв беше той по характер. И рече Яков на Лавана: „Що е това, дете ми стори ти? Не ти ли слугувах за Рахила? Защо ме излъга?“ – „Ще ми служиш още седем години, ако искаш да ти дам Рахила.“ Тъй щото, Яков трябваше да служи на Лавана 14 години, да му пасе овцете, за да изучи Божиите закони и от тях да разбере какви са човешките закони и разпоредби. Не само Яков, но всеки човек трябва да мине през тази вътрешна опитност.

Яков прекара 14 години на работа при Лавана и реши най-после да се върне в бащиния си дом. Той рече на Лавана: „Пусни ме да си отида на моето място и на моята земя.“ Лаван му отговори: „Зеблязвам, че Господ ме благослови заради тебе. Затова, определи ми заплатата си, и ще ти я дам!“ Яков знаеше изкуството да застава овцете да раждат все пръчкави и шарени агнета, затова каза на Лавана: „Всички пръчкави и шарени овци и кози са мои, а останалите – твои.“ Лаван се съгласи на този договор, но скоро след това измени на условията. Тогава Яков се обърна към Господа и получи отговор на своята молитва: „Видях всичко, що ти прави Лаван. Стани сега, та излез из тази земя и се върни в земята на рода си.“ Той взе жените си, децата си и богатството си и тръгна при баща си в Ханаанската земя. И в третия ден обадиха на Лавана, че Яков побегна. И гони го Лаван седем дни път и стигна го в гората Галаад, дето се примириха. Яков продължи пътя си и проводи вестители до брата си Исава, да му съобщят, че се връща в бащиния си дом. Но понеже се боеше от Исава, изпрати му в дар голяма част от добитъка си, за да омилостиви лицето

му, да не му отмъщава. Исав се зарадва и сам излезе да го посрещне. Двамата братя се примириха по един разумен начин. По същия начин иде и благословието на хората.

Съвременните хора, като Якова и Исав, могат да се примирят по един вътрешен начин. Яков и Исав представляват два принципа, два елемента, които съществуват в самия човек. Единият принцип е творчески; той гради, създава. Другият принцип обработва и съхранява. Яков представлява принципа на обработването и съхранението, а Исав – творческият принцип. Следователно, когато творческият принцип вземе надмощие в човека, в противодействие на него се явява разрушителния принцип, който го заставя да проявява нетърпение, да не дочаква реализиране на своите идеи. Такъв човек, като започне една работа, дойде донякъде и я напуска. Той ражда идеи, пристъпва към тяхното реализиране и след време ги напуска, оставя ги nedovършени, неразработени. Защо? – Пари не му достигат. Гледате някъде започват да строят голяма, хубава къща, но скоро я напускат – нямат средства.

Същото нещо се забелязва в живота на много от съвременните хора. Те започват някакво голямо предприятие, но скоро се убеждават, че нямат средства, необходими за неговото довършване. Не се минава много време, виждате, те отпадат духом, изгубват всякакъв смисъл в живота. Защо? – Те мислят, че щастието седи във външните придобивки на живота. Вечната радост и веселие седят във вътрешното единение с общото, с Божественото съзнание, в което прониква цялото Битие. Във Вселената съществуват две съзнания: едното е Божественото съзнание, т.е. съзнание на общото, на цялото, в което няма разединение; другото е съзнание на частите, които се различават една от друга по степента на своето развитие. Например между съзнанието

на кристала, на червея и на птицата има голяма разлика. Ще кажете: Кристалите имат ли съзнание? – Имат. В Природата няма мъртви неща. Това, което считат за мъртво нещо, то е начало на живот, т.е. най-малкото, най-слабото проявление на живота. В кристалите, в камъните животът се проявява в най-слабия си размер; дойдем ли до човека, животът се проявява в най-големия размер. Обаче, за да се прояви животът в най-големия си размер, изискват се съответни условия. Това значи: не всяка човешка форма може да служи за проява на живота в неговата най-висока степен.

Казвам: Всички, които не разбират основния закон на живота, искат да подчинят цялото човечество на себе си, т.е. те искат да подчинят цялото на частите. Това е немислимо. Частта не може да подчини цялото на себе си; нито пък една част може да подчини друга част на себе си. Между частите има съответствие, но не и подчинение. Те могат само да се хармонизират помежду си. Единството, което прониква и владее всичко, това е цялото, т.е. съзнанието на Бога. Понякога човек усеща, че някаква сила го държи в ръцете си, и той иска да се освободи от нея. Хората, като не разбират закона, считат, че тази сила ги заробва, скована. Това показва, че те вървят в разрез с тази сила. Дойдат ли в хармония с нея, никакво робство, никакво сковаване не биха изпитвали. Никой човек, никое светло същество не може да се освободи от тази сила. Всички опити и усилия в това направление са останали безрезултатни. Извън Божественото съзнание народ не може да съществува; извън Божественото съзнание нито общество, нито дом, нито човек може да съществува. Извън Божественото съзнание съществува робство. В Божественото съзнание съществува истинска свобода. Всички хора, които психо-

логически не приемат Божественото съзнание, те са извън Него, и привидно само са свободни, но нямат съответствие с другите хора. Те сами се осъждат на вечни страдания и недоволства от живота и казват: „Нас никой не ни обича, за нас никой не мисли.“ Възможно ли е един разумен, един любещ човек да не намери някой да го обича? Щом няма кой да го обича, това показва, че такъв човек се е откъснал от Божественото съзнание. Насила може ли да го обичат? Някой момък открадне една мома и мисли, че ще може да я застави да го обикне. Физическото може да се вземе чрез насилие, но духовното – никога. Духовно човек е свободен.

Причината за заблужденията, които създават нещастията в света, се дължат на това, че хората мислят как духовното може да се подчини на човешките закони. Физическото начало в човека, неговото тяло могат да се подчиняват на закони, но духовното в човека, неговият дух никога не се подчинява. Следователно всеки човек, който е съзнал, че неговата душа е свободна, е прав в своите разбирания. Такъв човек може да има вечна радост и вечно веселие в себе си. Не мислете, че свободата сега се придобива. Тя съществува като качество, като атрибут, като проява на Истината. Всеки човек, който обича Истината, той непременно ще бъде свободен. Щом е свободен, той ще може и да обича. Човек, който няма свобода, той не може да обича. Здравият човек може да обича, а болният ще се учи на Любовта; той ще се учи да обича, като гледа как другите хора му прислужват. Като гледа само как близките прислужват наоколо му, той ще види какви чудеса върши Божествената Любов.

И тъй, мястото, до което са достигнали съвременните хора е изразено в стремежа им към щастие, към радост и

веселие. Днес всеки човек иска да бъде радостен, затова той трябва да се заеме с изучаване на радостта. Тя трябва да се изучава така, както се изучават растенията, които се посадят в земята. Тя трябва да се изучава така, както се изучават условията при които се градят къщите. Питам: При какви условия човек може да бъде радостен? – Човек не може да бъде радостен, ако окръжаващите не са радостни. Човек може да бъде радостен, даже и при скръбни хора, ако той внася между тях своята радост. Този закон се проверява навсякъде в живота. Един човек може да бъде търговец само тогава, когато умее да пласира своето производство или своята стока. Един човек може да бъде учен само тогава, когато знае да пласира своето знание между хората. Не може ли търговецът да пласира своята стока и ученият – своето знание, и двамата са осъдени да фалират. В това отношение, ако човекът на радостта крие своята радост, както банкерът – парите си, той неизбежно ще фалира. Обаче в духовния свят съществува следният закон: „Който разумно влага своята радост, която е живо нещо, той никога няма да я изгуби. Радостният човек всякога се стреми да направи и другите хора радостни.“

Питате: „Защо хората са нещастни?“ – Има ред причини за нещастията на хората: те могат да бъдат от физически, от духовен и от умствен характер. Физическите причини за нещастията на хората се дължат на това, че в материално отношение не им достига нещо. Причини от духовен характер са, когато хората няма де да пласират своите чувства. Например някой човек няма нито майка, нито баща, нито брат, нито сестра, които да го обичат. Умствените причини за нещастията на хората се дължат на това, че те нямат знания, а съзнават, че трябва да имат; те имат идеали, но не могат да ги реализират. Внесете в ума

на един нещастен човек мисълта, че той постепенно може да постигне своите идеали, и нещастieto му ще изчезне. Човек може да постигне всички идеали на своята душа, но постепенно, не изведнъж. Няма закон в света, по който нещата могат да се постигнат изведнъж. Ако пуснеш водата на някой океан да изтича през един отвор, тя не може да изтече наведнъж, колкото голям и да е този отвор. Дълго време ще мине, докато изтече всичката вода на този океан. Радостта, щастието е Божествен океан, в който живеят хиляди и милиарди същества. Ето защо, ще се пуца по-малко радост от този океан, да не би съществата, които живеят в него, да преядат. Както има опасност от пресищане в яденето, така също има опасност от претъпяване на чувствата при голяма радост. Който иска да бъде щастлив на физическия свят, нека остава винаги недоял, да оставя място в стомаха си поне за още 20 хапки. Не докарвайте нещата до техния краен предел! Не искайте невъзможното от живота! Не желайте да бъдете по-щастливи, нито по-нещастни от другите хора! Бъдете нещастни и щастливи поне колкото другите хора!

Казвате: Защо да не желяем повече щастие и по-голяма радост от тази на другите хора? Ще ви обясня защо човек при сегашните условия на живота не може да бъде по-радостен и по-щастлив от другите хора. Може ли човек на Земята да преживява радостта на херувимите, серафимите и ангелите? – Не може. Защо? – Тъй, както е създадена днес нервната система на човека, тя не е в състояние да издържи на трептенията на висшата радост, каквато изживяват възвишените същества. Попадне ли човек в трептенията на такава радост, неговата нервна система, както и мозъкът му съвършено ще се разстроят. Тази радост ще донесе нещастие на човека. Тъй както е устроен човек, той

не може да издържа нито на висшите, нито на нисшите трептения на някои същества. И от едните, и от другите той остава с лоши последствия, защото нервната му система не е приспособена към тях.

Един български медик, който се отличаваше със силно критически ум, разправяше за опитността на една 90-годишна баба. Тя разправяла, че когато била млада булка, един змей се влюбил в нея. Змеят представлява същество от по-ниска еволюция от човешката. Той е астрално същество, което не може да съществува на Земята между обикновените хора. Според преданието, за него се говори, че той имал малки крилца под мишците си. Змеят се влюбил в тази жена, когато тя била вече женена. Това се случило във времето на Херцеговинската война. Той ѝ казал: Ако бях се влюбил в тебе преди оженването ти, и след това ти се оженеше, щях да убия мъжа ти, но сега вече няма да сторя това. Въпреки всичко, той я посещавал често и я милвал, но неговите милувки оставяли сини петна по тялото ѝ. Дълго време след отдалечаването на змея, тази жена трябвало да лекува своите сини петна. По едно време, трябвало и той да вземе участие в Херцеговинската война и затова преди заминаването си се явил на своята любима и казал: Тук, наблизо има едно кладенче, от което водата ще извира, докато бъда жив. Убият ли ме във войната, кладенчето ще пресъхне и връзките между нас ще се прекъснат. Това ще послужи като емблема, по която ще познаеш дали съм още жив.

Ако някой съвременен лекар констатира сините петна по тялото на тази жена, той ще каже, че това е някакво патологическо състояние. Други пък ще кажат, че това са приказки от „1001 нощ.“ Ако се вслушваме в такива разкази, ще видим, че едни от тях могат да бъдат верни, а други

– неверни. Невярното седи в това, че радостта и Любовта ни се дължат на същества от този свят. Такава е опитността на всички добри хора. Когато някое възвишено, разумно същество иска да ни предаде своята радост, своята Любов, то избира някоя човешка форма, чрез която я предава. Това възвишено същество се вселява например в една красива мома, която запалва чергата на някой млад момък от четирите краища. Той ходи, обикаля около нея, но един ден това възвишено същество напуска момата и Любовта на момъка към тази мома изчезва. Сега той намира, че тази мома не представлява нещо особено. По тази причина именно, ние виждаме, че хората постоянно се влюбват и разлюбват. Това показва, че Любовта иде отгоре. На Земята тя се проявява временно, а расте и се развива само в Божествения свят. В това отношение тя мяза на прелетните птици – дохожда и си отива. Дойде ли Любовта, ти се радваш; замине ли, ти скърбиш. Не скърбете, но гответе се да я посрещнете, тя пак ще дойде. Тя идва и си отива периодически. Павел е разбирал този закон и затова е казвал: „Работете, докато сте в пролетта на своя живот!“

Съвременните хора са още далеч от Бога. Техните сърца не са изпълнени с Божията Любов. Любовта осмисля живота и му придава израз. Човекът на Любовта има творчески дух. Той е винаги радостен и готов на подвизи. Няма мъчнотия, която той не може да преодолее. Човекът на Любовта се отличава със здраве и красота: очи, уста, нос – всичко в него е красиво; движенията му са хармонични и пластични. Дето мине, всички се обръщат да го гледат. От него лъха свежест и аромат. Любовта не е достояние само на религиозните хора. Всеки човек, бил той светски, или духовен, може да придобие Любовта. Обаче, съществува следният закон: „Всеки, който иска да придобие Любовта,

трябва да бъде в контакт с Божественото съзнание, защото То прониква тялото на човека: в клетките на неговия мозък, на дробовете, на стомаха му и т.н.“ Всеки, който разбира това нещо, като изучава вътрешните причини на живота, той е в състояние да направи най-малкия контакт с Бога. От този момент той е щастлив човек, защото настава обрат в неговата съдба. Направите ли най-малък контакт с Бога, вие изведнъж ще обърнете цял лист от своя живот. Достатъчно е да имате най-малкото съприкосновение с Бога и кармата ви ще се смекчи.

И тъй, всички усилия на съвременната култура са насочени към това, да поставят бялата раса поне за момент в съприкосновение с Божественото съзнание. Дойде ли до това съприкосновение между всички народи, между всички хора – свещеници, учители, управници, търговци – ще настане вътрешен преврат; всички хора ще възприемат идеята за Бога, която ще внесе в душите, в умовете и в сърцата им нещо ново, светло и възвишено. Когато се говори за развитието на индивида, на обществото или на народа, ние подразбираме именно момента на съприкосновение с Бога, или тъй наречения „възел“ в историята на човешкото развитие. Някои наричат този момент „вътрешна точка на съприкосновение.“ Ако при това съприкосновение съзнанието на човека е будно, неговият живот непременно ще се преобрази. Обаче, ако той философства и се съмнява, животът му няма да се преобрази. В положителния живот човек трябва да има абсолютна вяра в доброто, в Любовта, в Мъдростта и в Истината, които ръководят целия живот. Те са космически сили, според които между всички явления, в какъвто ред и да са, има вътрешна връзка. В това отношение всеки човек може да подобри живота си. Мнозина вече са го подобрили. Те са направили вътрешна връзка с

Бога. Които не са я направили, нека я направят. Други нека обработват суровия материал, който са придобили. Трети нека го изтъкат, а четвърти – да се облекат с него. На учения човек не са нужни само пари и книги. Той трябва да учи, да чете и да пише. На детето не е достатъчно знанието само на една-две букви. То трябва да знае цялата азбука, от която първо да образува срички, после – цели думи, след това – цели изречения и т.н. Освен това не е достатъчно ученикът да има само красив почерк, но в този почерк трябва да има съдържание и смисъл.

В духовно отношение мислите и чувствата на човека не са нищо друго освен писмо. Мислиш ли – пишеш нещо; чувстваш ли – пишеш нещо. Ако погледнете с очите на ясновидеца, ще видите, че вашите чувства и мисли са написали хиляди томове, хиляди книги. Ако отворите една от книгите на вашия живот, там ще намерите много неща написани. Някъде ще видите еднообразни и слаби отпечатащи; другаде ще видите силни отпечатащи. По това се познава доколко вашите мисли и чувства са били силни. Някой мисли да си прави къща. Като погледнете този човек, на много места ще видите отпечатана мисълта за къщата. Когато някой момък обича една мома и силно мисли за нея, обикаля около дома ѝ, ще видите най-малко на хиляда места отпечатана у него мисълта, че той обича. Тази мисъл е наредена в неговата книга много пъти и то систематично, едно след друго, като броеници. Друг момък обича някоя мома, но той написал тази мисъл само върху един лист от своята книга, по-нататък следват други неща. Питам: Кое е по-хубаво, да напишете една и съща мисъл 10 000 пъти или да я напишете само веднъж? Ще кажете: Това са приказки от „1001 нощ“. – Това е наука, която всеки може да провери.

Ние говорим за реални, за положителни неща, които сме изучавали. Онези, които се занимават със записите на Природата, знаят, че там всичко е напечатано – достатъчно е човек да знае да чете това писмо. Често от невидимия свят слиза комисия да разглежда книгите на живота, при което ликвидира със старите, а отваря нови, неписани още книги. Хората наричат това съдба. Така светът ще бъде съден. Тази комисия постъпва така, както постъпват много комисии, назначавани от разни началници на светски учреждения. Преди години в Америка било издадено решение да се записва всичко, което американското правителство предприемало и изпълнявало. В продължение на 20-30 години се напълнили толкова много книги с всички разпоредби и решения на правителството, че станало нужда да се търси специално здание за съхранение на тия книги. По тази причина станало нужда да се избере комисия, която да прегледа тези книги и непотребните от тях да изгори, да бракува; и после, за същата цел пък да отвори нови, чисти, ненаписани книги.

Същото нещо става и в живата Природа. От невидимия свят слиза комисия, която взема участие в ликвидацията на човешката карма. Тя ще прегледа всички книги на човешкия живот и което може да остане, ще го остави; което е за изгаряне, ще го изгори и ще освободи човечеството от ненужен материал. В това седи спасението на човечеството от греха.

В прочетената глава се описва състоянието на хората, когато Духът Господен дойде между тях. Когато Духът Господен дошъл върху човека, той ще се очисти вътрешно. Красиво е, обаче да не чакаме Божественият огън да дойде и тогава да се чистим, но да се очистим преди да е дошъл Той върху нас. Сега от човека се иска приложение. Прило-

жението седи в това, да знае човек как да запазва богатата на Любовта, богатата на Мъдростта и богатата на Истината. В това отношение той трябва да изучава състоянието на своя ум. Умът може да се разглежда обективно. В нашето съзнание има известни явления, които ние не можем да разглеждаме. Ако започнем да мислим за тях, изпадаме в сънно състояние. Казвам: Там, дето човек е буден да разглежда себе си и да разсъждава върху известни свои прояви, нека разсъждава, нека се учи: дойде ли до една област, в която почва да заспива, да не отива по-нататък, там да спре. Това показва, че тия явления не се поддават на разглеждане. Попаднеш ли в някое дисхармонично състояние, постарай се да го изолираш от себе си, без да го чоплиш.

„Вечно веселие ще бъде там.“ Това състояние не зависи от самия човек, но от Първичното съзнание. Когато човек е свързан с Първичното съзнание, ще има вечна радост в себе си. Как може да се поддържа тази връзка? – Чрез молитвата. Тя представлява метод, чрез който човек може да се държи в постоянно съприкосновение с Първичното съзнание, от което да черпи сили за света. Всички духовни, всички умствено развити хора могат да имат тази връзка. Тя е много естествена, не прилича на изкуствените връзки, които хората създават помежду си. Първичната Причина на нещата не е тази, за която говорят съвременната религия и култура. Тя е нещо подобно на „еликсира на живота“, който някога алхимиците са търсили и изучавали. По какво се различава еликсирът на живота от обикновения цяр? Когато човек употребява обикновен цяр, той може да вземе от него 2-3 пъти наред и пак да не му подейства. Дадете ли обаче на някой умиращ само една капчица от еликсира на живота, и то разредена, този човек веднага ще стане от леглото си и ще придобие безсмъртие. Той може да живее

100-200-500-1000-2000 години, колкото желае, докато се насити на живота. Никой не може да отнеме живота на човек, който е пил от еликсира на живота, освен той сам. По това се отличава и Божията Любов, Божията Мъдрост и Божията Истина. Ако си мъртъв и се докоснеш до тях, ще оживееш. Това не е само идея, но повече от идея. Любовта, сама по себе си, е мощна сила, която се приспособява и към условията на земния живот. Щом Любовта се докосне до човека, тя осмисля неговия физически, духовен и Божествен живот. Щом се докосне до физическия му живот, тя му показва защо и как трябва да живее, като физическо същество; щом се докосне до духовния му живот, тя му показва, защо и как трябва да живее като духовно същество. След това тя съединява всички тия неща в едно.

Някой казва: Защо трябва да живея на Земята? Аз искам да живея на Небето. Казвам: Едно време ти живя на Небето. Кой те накара да слезеш на Земята? Ти дойде от Небето, без да разбираш защо ще дойдеш; и сега, пак без да разбираш, искаш да бягаш нагоре. Качването нагоре и слизането надолу още не разрешават въпроса. Всеки, който слиза на Земята, трябва да знае защо слиза. Човек може да слезе на Земята по три причини: или да се труди, да се учи, или да помага на другите хора. Пророкът казва: „Тези, които работят за другите хора, те са придобили вечната радост или казаната окултен език, имат постоянна връзка с Божественото съзнание. Който има тази връзка, той разполага с магическата пръчица: щом удари с нея и палати се образуват, дрехи и ядене се приготвят – всичко имат на разположение. Който е във връзка с Божественото съзнание, той всичко може да направи. Европейците, които ходят в Индия, разправят за чудесата на индийците. Някои факири, със силата на своята мисъл и воля могат да посадят семка от портокал и в про-

дължение на половин час да израсте портокалово дръвче, да цъфне, да върже плод и да узрее. Какво искате повече от това? Ще кажете, че това е анормално явление. По-скоро, сегашните условия в Природата са анормални, но не и тези явления, които хората считат чудеса.

Това, което става сега в Природата, е анормално. Например всяка година плодовете не зреят по едно и също време. Тази година узряването на плодовете е закъсняло с 25 дни; идната година ще узреят 25 дни по-рано. Понеже пролетта тази година закъсня с 25 дни, затова хората ще се залюбят 25 дни по-късно; някои хора ще се събудят 25 дни по-късно и т.н. Това са изключения наистина, но статистиката показва, че за всяка година може да се определи количеството на параходите, които ще потънат, на къщите, които ще изгорят, ражданията и умираанията на хората по целия свят. Нещо повече, тия данни могат да се изчислят даже и за отделни градове като Париж, Лондон, Берлин и други. Някои хора пък могат да определят колко души например има в България, колко в Англия, в Америка и другаде, които са в съприкосновение с Първичното съзнание.

„Вечно веселие ще бъде там.“ За да добиете вечната радост, приемоте дълбоко в ума си мисълта, че човек може да бъде в съприкосновение с Първичната Причина. Това е задача на всеки едно. Всичко, което алхимиците са изучавали, и вие може да изучавате. Това трябва да бъде импулс за вас. Не търсете щастието на друго място освен във връзката ви с Първичната Причина. Може да четете много книги, да наблюдавате Природата, но всичко това са външни обекти, които могат да ви въздействат; обаче едно трябва знаете: има само един път! Има известни състояния у човека, които зависят напълно от другия свят. Когато обичате Бога, от другия свят ще дойде едно същество

от висша йерархия да направи връзка с вас. Такъв пример имаме с апостол Петър, който беше затворен и окован във вериги. Един ангел дойде от невидимия свят, бутна оковите му и каза: Стани, свободен си! Като се събуди, апостол Петър запита ангела: Как ще мина през стражарите? – Не мисли за това! Ангелът махна с ръката си и стражарите заспаха. После каза на Петър: „Иди при своите братя и не мисли за римските войници!“ Като излезе вън, апостол Петър се запита: „Сън ли е това, или не?“ Като видя, че не е в затвора вече, разбра, че се намира пред реалността. Значи, докато си в затвора, това е сън; излезеш ли от затвора, това е реалност. Дойде ли някое възвишено същество при вас, оковите ви ще паднат, и за вас ще настане вечна радост.

И тъй, аз поздравявам всички онези, при които е дошло едно възвишено същество и ги е бутнало да станат! На другите, до които това същество не се е докоснало, пожелавам да дойде при тях, да ги бутне и да им каже: „Станете сега! От този ден ще започне вашата вечна радост, вашата вечна свобода.“ Направите ли връзка с такова възвишено същество, тя вече не се къса, понеже е казано в Писанието: „Привлякох ги с нишката на Любовта.“ Свърже ли ви Бог с тази нишка, тя никога вече не се къса. Ако някой се опита да скъса тази нишка, главата му ще пати. Не се къса тази връзка. Държите ли връзка с Първичната Причина, Тя ще бъде на ваша страна. Този е най-важният въпрос за вас. Всички други въпроси оставете настрана! Те сами по себе си ще се разрешат.

Връзка с Първичната Причина – това е радостта, която вечно ще пребъдва във вас.

Беседа от Учителя, държана на 3 юни 1928 г. в гр. София

КОГА РАЖДА

„Жена кога ражда.“

(Йоан 16:21)

Една ханъмка от Цариград, която била от високо произхождение, дъщеря на бей, веднъж запитала: Как се ражда хляба по дърветата? Такива големи ли са самуните, каквито ги купуваме? Подобни въпроси задават например и някои от съвременните хора; те говорят за това що е животът, какъв е неговият характер и т.н. Ние обаче говорим за живота като проявление и като форма на Божествения свят.

Други запитват: „Какво нещо е човекът?“ – Човекът е създаден по образ и подобие Божие. Запитайте някой религиозен човек нещо за Бога, той ще ви даде всевъзможни обяснения, като че Го е виждал. Запитайте някой учен човек нещо за Бога и той без да Го познава, ще ви даде различни определения, ще ви говори за създаването на света така, като че е присъствал при този акт. За такъв религиозен човек се казва, че той глава има, тяло няма; за такъв учен се казва, че той тяло има, глава няма. Тия хора започнали да третираат такива важни въпроси: що е Бог; как е създаден светът и т.н. Какво струва глава без тяло? Какво струва тяло без глава? В този смисъл човечеството представлява тялото на Бога. Бог представлява главата, главната идея,

наместена върху тялото. Значи Бог – главата – живее върху човешкото тяло. Следователно, жилището на Бога е човешката глава. Бог живее в главата на човека.

Като ви говоря за глава, не разбирайте главата на съвременния човек. Добре щеше да бъде, ако имахме главата на първия човек, на Адам, да разгледаме черепа му, какъв е бил по форма, по размери. Цели 8000 години вече откак главата на Адам е била тласкана във вълните на морето, та сега вече е обезличен първичният вид, който Бог му е дал. За тази първична глава се говори в Битието: „И направи Бог човека по образ и подобие свое.“ Едва ли може да се намери днес човек в света, който да е запазил първичния образ на своята глава. Тя днес се е напълно изопачила, обезличила. Ако става въпрос за Любовта на съвременния човек, за нея се казва, че е Любов от картошки. Ако става въпрос за Мъдростта, за неговото знание, за тях се казва, че са още на много ниско стъпало. Когато майката се радва на своето живо, здраво дете, тя има едни разбирания; когато изгуби детето си, тя има други разбирания. Значи, за един и същ въпрос майката има две различни схващания.

Мнозина питат: Защо Христос е казал, че когато жена ражда, скърби? Това представлява положението на жената след грехопадението, затова Христос казва, че от това време насам жената ражда от скръб и страдания. Значи, било е време, когато тя е раждала без скърби. Това положение има и символистическо значение. То подразбира: всяка нова идея, или всяка нова мисъл, която се зачева в човешката душа, среща съпротивление още преди да се е появила в света.

Днес всички съвременни хора разрешават въпросите колективно. Затова именно всеки народ, всяка държава казва: „Ако е добре на държавата, добре ще бъде и на

поданиците ѝ.“ Това правило е вярно за държавата, но и обратното е вярно: ако е добре на поданиците, добре ще бъде и на държавата; ако не е добре на поданиците, няма да бъде добре и на държавата. Под думата „държава“ ние разбираме сбор от разумни същества, събрани на едно място, ръководени от известни разумни закони, с цел да живеят организиран, разумен живот. Такъв живот съществува и в растителното царство, между растенията. Например дъбовите дървета, като отделен народ, също тъй имат своя специална област – всички дървета и растения, като отделни народи, имат свои определени зони, в които растат и се развиват.

Растенето представлява физическия живот на човека. До известно време той расте и после растенето спира. Защо? – Когато растенето спира, настъпва развитието на човека. развитието на човека се отнася до неговите сили – проявява се волевата страна на човека. Щом се създадат условия за развитието му, първо се проявява ума, а после Божественото в него. Божественото именно отличава човека от другите същества, поради което е казано в Битието: „Човек е направен по образ и подобие Божие.“ И в Писанието се прави разлика между първия човек, направен от пръст, или от материя, и втория – от дух. За първия човек се казва, че е бил жива душа, а за втория, че е бил животворящ дух. В първия човек Бог е вдъхнал жива душа. Това представлява продължителен процес. За втория човек – за Христа – се казва, че бил животворящ дух, т.е. той представлява най-възвишеното у човека – неговата душа. Христос представлява възвишеното съзнание на човека, което, за да се оформи, трябва да има вътрешна опора. Вътрешната опора е духът на човека, който определя неговото безсмъртие. Който няма тази вътрешна опора, той не може да бъде

безсмъртен. Изобщо, казва се, че душата е безсмъртна. Това е философски въпрос, но питам: Безсмъртни ли са душите на всички хора? Казват, че всички хора са чада Божии. Да, всеки човек, който има Божие дихание, той е чадо Божие, той е Син Божий. За онези души, които имат Божие дихание, няма защо да доказваме това; онези пък, душите на които нямат Божие дихание, ще оставим да вървят по естествения път на своето развитие.

Често хората изпадат в известни противоречия. Защо? – Защото те не съпоставят нещата. Питам: Какво ще се ползвате, ако в аудиторията на някой виден съвременен професор вкарате вашите най-хубави коне и волове да слушат лекцията му? Или, какво ще се ползвате, ако ги запишете студенти в университета? Казвате: Има коне, които знаят да смятат, да вадят квадратен корен от някои числа. Казвам: Това са конски квадратни корени! Когато на един трън се присади някоя благородна присадка, и този трън ражда хубави, благородни плодове, от кого зависи това? – Това не зависи от тръна, а от онази благородна присадка, която някой разумен човек е присадил.

И тъй, първият въпрос, който човек трябва да знае за себе си, е следният: има ли той душа, или няма? Всички души не са излезли от Бога изведнъж, в едно и също време, но последователно, във време и пространство. В тази последователност на своето излизане, те се намират помежду си в такова отношение, в каквото се намират музикалните тонове един спрямо друг. В отношенията си душите съставляват помежду си известни хармонични групи. Хората на сегашната еволюция отчасти само разрешават въпроса за произхода на човека. Те започват от най-малката клетка, проследяват пътя на постепенното ѝ развитие, докато стигнат до човека. Значи те разглеждат въпроса еволюционно.

Източните народи вървят по обратен път: те излизат от най-голямата клетка, от Божественото ѝ произхождение и постепенно слизат до най-малката клетка. Те разглеждат въпроса инволюционно, т.е. излизане на човешката душа и дух от Бога и слизането им в материята. Дотук те спират, по-нататък не разглеждат въпроса, защото мислят, че знаят всичко. Обаче след тях идват западните народи и казват: Вярно е, че от това място, додето човек е слязъл, по-нататък не може да върви. Но там ли трябва да остане? Не, той може да направи малко кривина и извие нагоре, за да започне своето възкачване. Значи, западните народи, в развитието на всички същества приеха закона на еволюцията, който се поддържа и до днес. И еволюцията, и инволюцията са верни положения: човек слиза и се качва; смалвява се и се увеличава. Следователно, когато човек завърши своята еволюция, той ще бъде толкова голям, колкото е бил първоначално, когато е слизал на Земята; той ще има толкова познания, колкото е имал първоначално.

Питам: Защо е трябвало човек да слиза, а после да възлиза нагоре? Коя е била вътрешната причина, която е заставила човека да се облече в материална дреха и да слезе на Земята да живее, да го събуждат, да го учат, да му разправят, че има рай и ад, че има Небе и Земя, че има Господ и т.н.? Защо му е това учение, когато след време той ще започне да отрича всичко това, да казва, че няма нито рай, нито Небе, че Бог не съществува? Като слязъл в материята, този човек става материалист и казва: Когато бях в Господа, имаше само един Господ, никакъв човек не съществуваше; но сега, като излязох от Бога, Той остана горе, а у мене няма никакъв Бог. Казвам: Този човек живял в Господа, но като излязъл от Него, вече не Го помни. Така може да рассъждава и пилето, което се е измътило

от яйцето. То казва: Ако, наистина кокошката, майка ми, съществува, де е тя? Питам: Трябва ли тази кокошка да следва подир пилето през целия му живот и постоянно да му показва, как трябва да се храни, и как трябва да мисли? Ако вие имате материалистични схващания за Бога, тогава вашите отношения към Него ще се продължат само докато ви измъти и научи как да се храните, а след това Той няма да ви обръща никакво внимание, ще ви остави сами да си изкарвате прехраната. Коя кокошка се интересува за своите пилета? Докато са малки, тя ходи след тях, учи ги да се хранят, да си търсят сами храната, но като израснат, тя започва да ги кълве и казва: От днес вече вие сами можете да се храните. Някои хора казват: Бог ще промисли за нас. – Да, Бог промисля за вас, докато сте малки, докато сте пилета, но щом станете петли, по-големи от баща си, и кокошки, по-големи от майка си, трябва ли да промисля за вас?

По този начин ние идваме до разумните положения в света, до Божествения Промисъл. Само така ще разберем, че съществува Божествен път за възпитание на душите. Всяка душа ще мине през този път, като спазва за това всички Божествени правила и закони. Като влезе в този път, душата ще се запретне на работа като слугиня. Тя няма да чака като царската дъщеря, да ѝ слугуват други наоколо. Тя е попаднала вече в периода на самовъзпитанието. И когато хората завършат своето самовъзпитание, всички противоречия в техния живот ще изчезнат. Противоречията в света се дължат на това, че хората искат да им слугуват. Ако се откажеш да слугуваш на някое дете, което е привикнало да му служат, то веднага ще заплаче. Бащата на това дете може да е княз или цар, то не иска да знае и казва: Дали си цар или княз, това не ме интересува.

Ще ми слугуваш на общо основание: храната трябва да ми се даде навреме! Плаче това дете и заповядва. На какво се дължи този плач? Когато някой човек плаче, докато не е изтеглил още вложените си пари в банката, той има право да плаче. Но след като изтегли парите си, има ли право да плаче и да задява касиера?

Да допуснем, че според степента на твоето развитие, според икономията на твоя живот, Бог ти дава 5000 лева, но ти си недоволен от тях и казваш: Не се живее с 5000 лева. Трябва да се намерят още някакви ресурси! Казвам: За да намериш отнякъде още ресурси за себе си, това значи да ощетиш икономически друго някое същество. Питам: С това ощетяване ти помагаш ли поне малко за човешкото развитие? Тази е страшната икономическа борба, която става между всички народи в Европа. Днес на всички народи не достигат парите. Като предприемат война или някакво въоръжение, те харчат милиарди левове. Отде взимат тези ресурси? – Народите се взаимно ощетяват. Често големите народи ощетяват малките. Такова ощетяване се отразява и на Природата. Разумно ли е то? – Не е разумно. Съвременните народи малко мислят върху лошите последствия от тези ощетявания, защото преди всичко много от тях са безверници. Малко народи днес вярват във вътрешната връзка, която съществува между живота и разумната Природа. Повечето народи вярват само в себе си. Англия вярва в себе си. Германия вярва в себе си. Франция вярва в себе си. България също вярва в себе си. Кой от старите народи не вярваше в себе си? Нима Рим не вярваше в себе си. Нима Асирия не вярваше в себе си? Нима Персия не вярваше в себе си? Това са частични схващания, но те съставляват само половината от Истината. Човечеството съставлява едно цяло, а отделните народи са негови удове.

Окултната наука поставя всеки народ като отделен уд на един общ организъм – на човешкия организъм.

Мнозина се интересуват да знаят на кой орган от човешкия организъм отговаря всеки народ. Аз ще ви кажа само тия органи, които съответстват на българите и на евреите, а за другите народи няма да ви кажа. Окултистите казват, че славяните представляват стомашната система от общия организъм; българите представляват черния дроб, специално жлъчката, а евреите представляват един малък възел, който се намира близо до сърцето. Тази е била службата на евреите в общия организъм още от най-старите времена на човечеството, но сега те се мъчат да запушат отвърстието в гърдите на Христа, което се е образувало при пробождането Му на кръста. Значи, в бъдеще евреите трябва да станат запушалки на дупки. Ще попитате: На какво величие може да се надява един народ, който се използва за запушване на малки дупки? – Това е голяма привилегия! Ако ти можеш да запушиш една дупка, която зее в раната на някой човек, това е голяма привилегия за тебе. Този човек ще ти благодари, че си му облекчил болката.

Съвременните хора искат да спасят своите тела, да придобият безсмъртие. Тяхното желание не е правилно. Безсмъртието на тялото зависи от душата. Да се спаси човек, да получи безсмъртие, това е една от великите задачи на окултната наука. Всеки знае какво значи да бъде спасен; не е достатъчно да бъде човек спасен за година-две или повече, но за цялата вечност. И като влезе в живота на безсмъртието, той трябва да бъде в хармония с цялото Битие, да бъде в хармония с всички разумни същества. Вземете например някой светия, проследете живота му и ще видите, че всички негови мисли, чувства и действия са насочени към единствената цел – да поддържат тази връзка и хар-

мония със съществата от невидимия свят. Всеки народ има не само по един, а по няколко светии. И в България има не по-малко от десет души светии. Ние наричаме светииите „гении“ на своя народ. Те не искат да бъдат турени на високи места, да служат като икони на своя народ, но работят за народа, в сред който живеят. Те носят своята култура, по-висока от тази на народа, в сред който са дошли. Българските светии работят за българския народ, но един ден, когато завършат работата си, ще задигнат чуковете си и ще заминат. Ако отидете при някой от тия светии и поискате да ви даде половината от своето имущество, ще го даде ли той? Светията не дава пари на заем; кесия в джоб не носи; пари в ръка никога не държи. Единственото нещо, което той може да ви направи, е, да ви нагости хубаво и да ви даде отличен прием. Той ще ви даде легло с копринени покривки; сламеникът ще бъде пълен с най-хубавата трева, нерязана с нож, а късана с ръка; юрганът ви ще бъде от най-фин ленен плат, дебел 5 мм, който държи много топло. След като се нахраните и пренощувате там, на другия ден той ще ви изпрати любезно и ще ви каже: На добър час! Бог да бъде с вас! Речете ли да му поискате пари, той ще ви отговори: Щом Бог е с вас, и без пари се живее в света.“ – Ама имам жена, деца, какво да правя с тях? – Децата и жена ви нека се учат да служат на Бога. Вижте какво правят птиците!

Преди два дни един господин намерил някаква малка птичка, която дава на една позната, като казва: Вземете тази малка птичка, хранете я, докато израсне. Тя се храни само с хляб. Госпожата взима птичката и започва да я храни. Дава ѝ хляб, но тя не си отваря устата. После тя ѝ отваря човката и туря трошиците хляб близо до гърлото. Сега пък не искала да глътне хляба. Чудела се госпожата какво

да прави с тази малка птичка. Тя не могла да намери метод, как да я храни. Какво заключение можем да извадим от този пример? – Само онзи човек може да разбере Истината, който има вътрешна жажда, вътрешен импулс да учи.

Някои казват: Ние не се нуждаем от знания. – Защо? – Понеже тези хора мислят само за прехраната си. Добре е да мислите за прехраната си, но Бог, като ни е дал живот, Той същевременно ни е осигурил. Той ни осигурява само за един ден, а не за повече. За другия ден пак ни осигурява. Обаче пристъпим ли Неговите закони, Той нищо не ни дава. По същия начин постъпва и светията: като отидеш при него, той ще те нахрани, ще ти даде прием, но само за един ден. Питам съвременните хора: Всичкото изобилие на жито, на плодове и на много още храни, случайни явления ли са на Земята? Значи, в сегашната еволюция на човечеството има достатъчно, даже преизобилно храна, от която всички живи същества могат да се хранят умерено. Обаче поради голямата лакомия на хората, днес храната не е правилно разпределена. Впрочем и това има своя добра черта. Някога човек се е хранил изобилно, а сега трябва да се храни умерено, за да развие своите морални сили. В сиромашията човек се развива морално повече, отколкото в богатството. Гладът продължава живота на човека, води го към безсмъртие. Онзи, който не е гладувал, не може да разбере какви блага носи гладът, и колко време може да се гладува.

Един английски инженер направил следния опит: той зазидал паяк в един камък, като циментирал добре камъка, от нийде да не влиза въздух, и го оставил така цели 14 години. След този срок той отваря камъка и намира паяка жив. Значи паякът можал да прекара 14 години в този камък, лишен от въздух и храна. Питам: Ако един паяк може

да живее 14 години без храна и след това веднага пак да продължи всички функции на живота си, какво остава за човека?

Хората на съвременната култура минават за много учени, за много духовни и се хвалят, че се разговарят с Бога, че имат откровения от невидимия свят. Но биха ли могли да издържат като този паяк 14 години затворени в камък, лишени от въздух и храна? При тези условия те не биха могли да издържат. Има случаи, дето светии били заравяни в гробищата, но след известно време ги разравяли и не намирали нищо от тях. Значи светиите позволяват да ги заравят, но след това сами излизат във гробовете си. Обаче това, което става със светиите, е непонятно за един съвременен ум, който е привикнал да разсъждава материалистически за явленията в живата Природа. Той не може да си обясни как е възможно човек, който е умрял веднъж и е заровен в гроба, да излезе сам от него. Това нещо знае само онзи, който излиза от гроба. Какво казва Писанието за Христа, когато излязъл от гроба? Казва се, че ангел Господен слязъл от Небето и дигнал камъка, който бил върху гроба на Христа. Този ангел не дигнал сам камъка, но внесъл нещо ново в тялото на Христа. Той свали превръзките, с които беше обвито тялото на Христа и така Христос излезе от гроба.

Значи има сила в света, която възкресява хората. Аз наричам тази сила с едно източно име „Лемру“. Тази сила съдържа Първичния Закон, чрез който Бог е създал цялото човечество. В този Първичен Закон съществуват известни условия, при които животът може правилно да се развива. При тези условия само най-разумни същества взимат участие в развитието на човека. Човек не може да стане разумен, велик и гениален, ако не е свързан с тези разумни

същества. Това представлява вътрешна връзка на живота.

Христос казва: „Жена кога ражда, на скръб е.“ Той подразбира разумния, Първичния Закон, при който човек може сам да се роди. Скръбта произтича от условията, които ни се налагат. За да роди човек нещо, непременно трябва да мине през ограничителните условия на живота. При всеки даден случай скръбта не се отнася до зародиша, но до самия закон. Майката скърби, понеже се опасява, че не ще може да роди детето, както трябва, и с това ще напакости на себе си и на Първичния Закон. Понякога у човека се заражда вътрешно съмнение, да не изгуби душата си. Това не е обикновеното съмнение, но разговор между Първичната Причина и душата на човека, както майката се разговаря с детето, което е в утробата ѝ. Тя му казва: Докато си в мене, ти ще кротуваш, няма да дигаш шум, защото условията, при които живееш са опасни. Дигаш ли шум, ще напакостиш на себе си, и на мене. През бременния си период майката трябва да се стреми да не събуди преждевременно съзнанието на детето. Цели девет месеца то спи дълбок сън и се събужда само след като се образува първата нишка на дихателната система. И затова, когато детето излезе от утробата на майка си, чува се първата вдишка. Чрез тази вдишка става съединение на детския живот с великия живот. От този момент то става свободно, а майката се радва, защото започват вече отношения между нея и детето. Майката скърби, докато детето е в нея, докато няма отношения с него, но щом се зародят отношения и нейният живот се съедини с живота на детето, тя се радва.

Следователно всеки човек скърби за своите идеи, докато са у него; щом излязат от него, той се радва. Същото нещо се забелязва и в живота. Търговецът скърби, докато парите му не са пласирани; щом ги пласира, той се радва.

Земеделецът скърби, докато изоре нивите си; щом ги изоре, ожъне и прибере житото, той вече не скърби. Военачалникът скърби, докато не е влязъл в бой; щом влезе в бой и победи, той се радва. Всеки човек се радва на идеите си, след като те принесат плод.

Казвам: При сегашното развитие на човечеството, хората скърбят, докато придобият капитал; като го придобият и пласират, скръбта им се превръща в радост. Днес всички хора се стремят да придобият Божията Любов, т.е. капитала на Вечния Живот. Питам: Като придобиете Божията Любов, за какво ще я употребите? Достатъчно ли ви е само да знаете, че Бог ви обича? – Не. Щом Бог обича хората, Той ще ги изпрати в света на работа. Не е ли същото и в света? Когато момък и мома се обичат, единият от тях казва: Или аз ще дойда да живея при тебе, или ти ще дойдеш при мене. Тогава и момата напуска майка си и баща си, и момъкът напуска майка си и баща си – двамата напускат своя дом. Не е добро положението на онзи, който остава при майка си и при баща си. Всеки човек трябва да се стреми да роди Божественото добро, да придобие своята свобода. Не е въпросът в женитбата по форма, но това подразбира закон за сливане, за обединение на хората в едно цяло. За нас всяка форма трябва да бъде тъй свещена, както душата е свещена. Засега човекът, като форма, като физическо тяло, не е свещен. Съвременните хора са изгубили тази святост, затова именно всички религиозни и светски хора ще минат през голям изпит. Човек трябва да дойде до това положение, че като срещне подобния си, да вижда Божественото в него. Така трябва да схващат нещата и страдащият, и онзи, който не страда. И двамата еднакво трябва да съзнават положението си, като братя, за да спомогнат при създаване на новата култура, новото въз-

питание. Тъй както живеят хората днес, техните мисли и чувства раждат само условия за смърт и страдания. Днес и при най-благоприятните условия на живота всички хора лягат и стават със страх, умират и се раждат със страх и казват: Какво ли има на онзи свят? Ние сме грешни, като отидем на онзи свят, ще има мъчения и страдания. Умът на съвременните хора е изпълнен само с отрицателни мисли. Питам: Какво може да се постигне от един такъв живот, пълен само с отрицателни мисли?

Казвам: Всички непотребни неща в човешкия ум и в човешкото сърце трябва да се изхвърлят навън. Човек трябва да се освободи от всички кир, от всички физически нечистотии; човек трябва да се освободи от всички нечисти мисли и желания. Той трябва абсолютно да се освободи от тях и да се пречисти, като вземе очистително по всички правила на науката. Разбира се, това не става с насилие. Онези, които постъпват по този начин, ще имат прогрес в своя живот, ще се развиват еволюционно. Онези, които не постъпват по този начин, всякога ще имат загуби. И затова Писанието казва: Божието благоволение е само върху онези, които вървят съобразно Неговите закони.

Христос казва: „Ако моето разумно Слово пребъдва във вас, и вие пребъдвате в Мене, Аз и Отец ми ще дойдем и жилище ще направим във вас. И след това Аз ще ви се изявя.“ Изявяването е закон на безсмъртие. Това подразбира да се освободиш от всички тягости на живота, или казано на съвременен език, да имаш свободен билет да пътуваш разумно навсякъде, дето пожелаеш. Разумност се иска от хората! Една религиозна жена се качила един ден на трена без билет, искала да пропътува България безплатно. Идва кондукторът, иска билета ѝ. Тя му казала: Аз съм царска дъщеря, дъщеря на Бога и пътувам безплатно. Кон-

дукторът не хванал вяра на това, че тя била царска дъщеря и я свалил още на първата станция, като ѝ съставил акт за нарушение на законите в държавата. По същия начин някой човек казва: Знаеш ли кой съм аз? – Кой си ти? – Царски син съм. – Не, ти си човекът, с когото кондукторът лесно ще се справи. Съвременните хора трябва да се освободят от своите заблуждения. Ако някой човек иска да покаже, че е духовен, преди всичко, той трябва да има в себе си сила и мощ, да прави чудеса, каквито обикновените хора не могат да правят.

Един човек разправял, че преди 20 години могъл да лекува болни, да възкресява мъртви и т.н. Казват му: Хайде, опитай се и сега да излекуваш някой умиращ или да възкресиш някой умрял, както си правил това преди 20 години! – Сега вече изгубих силата си. – Не е така. Защо преди 20 години си имал сила, а сега си я изгубил? Това не говори добре за тебе. Човек, който има сила да лекува, той и сега ще има сила да лекува, както и преди 20 години. Законът и в миналото, и сега трябва да бъде един и същ. Не може да има изключения от този закон. Изключенията говорят, че има някакво нарушение на Божите закони, а нарушения има всякога в личния живот на човека. Когато човек помисли за себе си, че е фактор в света, той е вече на погрешната страна. Човек трябва да знае, че Бог действа чрез него. Отиде ли при някой болен, нека първо се обърне към Господа и каже: Господи моля ти се, помогни ми да излекувам този болен! Не може ли да го излекува, той трябва да знае, че между Бога и неговото съзнание няма никаква връзка. Щом съзнае това, веднага трябва да потърси причината на неговия неуспех. Свърже ли се човек с Божественото съзнание, Бог работи вече чрез него. И като отиде този човек при някой болен, достатъчно е да поста-

ви ръката си върху главата на болния и след три минути болният ще стане от леглото си. Този човек вече вижда, че между него и Божието съзнание има връзка. Ако един духовен човек успее да излекува сина на някои богати хора, той трябва да им каже: Сега вие трябва да продадете вашето имане, да го раздадете на сиромасите и да заживеете нов живот. От този момент болният и здравите около него ще станат слуги на Бога. – Ами ти колко искаш? – Нищо. Това, което давате на другите, правите заради мене. Тъй трябва да постъпва всеки човек, който се наема да лекува в името Божие. Не постъпва ли така, той все ще говори за своята сила, която е имал преди 20 години. Да излекуваш днес един болен, а утре да не можеш да лекуваш, това не е лекуване. Не може да се разчита на човек, който губи своята сила.

Казвам: За да имаме прогрес, трябва да придобием Божията Любов. Мнозина искат да имат Божието благоволение и Божията Любов, но не са готови за жертви. Няма похубаво нещо от това да бъде човек свързан с Божественото съзнание и да влезе като ученик в Божествената Школа. Свързан ли си с Бога, и беден да си, ще се чувстваш богат в съзнанието си: и в който град влезеш, на която врата да похлопаш, навсякъде ще ти отворят, ще те приемат в своите обятия. Дето и да идеш по света, навсякъде ще намериш свои братя. А сега, на една врата хлопате – не ви отварят; на друга врата хлопате – пак не ви отварят. Защо? – Вие търсите само богатите банкери, но трябва да знаете, че богатите банкери не раждат лесно. Те само помятат. Заченат нещо, поносят го 2-3 месеца и после го помятат. И най-после какво става с тях? – Умират и оставят всичката работа на синовете си, те да я довършат. След това синовете питат: Сега какво да правим с парите? – Раздайте ги на бедни-

те! Ето едно от разрешенията на икономическия въпрос. Като казвам, че парите трябва да се раздадат на бедните, не подразбирам раздаване в буквален смисъл на думата, но имам предвид това злато да се разтопи по алхимически начин и да се разтвори във вода. И като дойде при мене някой беден, да иска пари на заем, ще му дам три лъжици от този разтвор - сутрин една, на обед една и вечер една. Приеме ли той три лъжици от разтвореното злато, нищо друго не му трябва. Който не може да приеме златото по такъв начин, той ще се стреми да го придобие по външен път, но това злато ще му коства живота. Ако има такова злато в джоба си, дето и да бъде, все ще се озърта, да не го следи някой. Отиде ли някъде в странство, щом разберат, че има пари, веднага апашите ще тръгнат подир него, и в някое затънтено място ще го наложат. Там той трябва да реши: или живота си да даде, или златото – едно от двете трябва да пожертва. Малко хора ли са били задушавани и убивани само поради това злато? Ако дойде един апаш при мене да иска пари, аз ще му кажа: Ти искаш пари, нали? Добре, ще ти дам, но първо ще те попитам: Съгласен ли си да се простиш със своя занаят? Ако той каже, че е съгласен, ще му дам три лъжици от разтвореното по алхимически начин злато. Изпие ли три лъжици от алхимическото злато, той веднага ще се откаже от своя стар занаят.

Вие казвате: Лесно се говори така, но мъчно се живее. Съгласен съм с вас, че мъчно се живее в света. Какво подразбираме под думите „мъчно се живее“? Те означават: Мъчно се живее без Бога, т.е. мъчно се живее без глава, но мъчно се живее и без тяло; мъчно се живее с пари, но мъчно се живее и без пари; мъчно се живее със здраве, но мъчно се живее и без здраве. Ако си здрав, държавата ще те вземе войник и ще те тури в казармата. Оттам ще те праща

на работа: шосета да правиш, улици да регулираш, релси на железниците да прокарваш, да взимаш участие в някои държавни постройки и т.н. Ако пък дойде някоя болест, туря те на легло да лежиш на гърба си, не можеш да се обърнеш нито наляво, нито надясно. Викат лекари: те правят една, втора, трета инжекция, нищо не ти помага. Кое е най-лесното в живота? Турците казват: Най-лекият живот е да се намираш пред наргилето, да си пиеш едно след друго кафенцата и за нищо в света да не мислиш. Казвам: Турците изпиха толкова хиляди наргилета, но не можах да съградят Турция, не можах да направят преобразования. Като си отидоха старите турци и наргилетата отидоха. Дойдоха младотурците и Турция взе да се съвзема. Най-първо те се заеха да освободят Турция от кучетата, които се бяха много размножили. Дойдоха младотурците и нови времена, нови идеи дойдоха в Турция.

И тъй, всички съвременни християни трябва да се освободят от своите наргилета. Защо? – За да придобият Любовта. Само по такъв начин човек може да добие Любовта. Любовта на Земята може да се изрази чрез някой човек, който ви обича. Той може да бъде вашата майка или вашият баща, вашите брат или сестра, вашата жена или вашите деца, и най-последно някой ваш приятел, или някое животно. Само при такива условия човек може да придобие щастие. В това направление всеки от вас може да направи един опит, за да се убеди, че смисълът на живота не се крие в сегашните временни блага, за постигането на които може да си разбие главата. Не, има нов начин, по който може да се живее: има нов начин, по който жените могат да раждат – да раждат без скръб. Започнат ли хората да живеят по новия начин, те ще трябва да постъпят в първо отделение на живота и да възприемат и слушат като деца

това, което има се преподава. Днес всички хора казват, че народите трябва да съществуват. – Така е, народите трябва да съществуват, но за да бъде един народ здрав, той трябва да постави Божията Любов като основа на своя живот. Когато тази Любов дойде между хората, тя действа навсякъде по един и същ начин. Дойде ли Любовта между хората, майките ще раждат добри, разумни, здрави деца. Всички добри, всички гениални деца, били те поети, музиканти или художници се раждат при условията на Любовта. Аз наричам тия състояния „Лемру“.

За да дойде човек до това състояние, той трябва да е направил ред усилия в живота си, да се е трудил и работил с постоянство. Мнозина казват: Ние се молим. – Да, молите се, но не учите. Да се моли човек, това не е още всичкото; то е само приготвление за работа. Когато ученикът влезе в училището, той не трябва през целия ден само да се моли, но трябва и да учи. Ако той се моли, но не учи, учителят ще му каже: Ти трябва да се молиш, но едновременно с това трябва и да учиш. Ученикът казва: Като изляза на дъската, аз ще се моля и задачата ми ще се реши. – Не, задачата не може да се разреши само по този начин. Молитвата и учението трябва да вървят паралелно. Молитвата е само един акт в разбирането. Когато аз разрешавам една задача, трябва да се моля, но същевременно и да работя, като се радвам, че решавам задачата си по един правилен начин. Когато правя едно добро дело не само аз трябва да се радвам, но и този, на когото правя доброто; и след това всеки, който види това дело извършено, да каже: По-добро дело от това не може да бъде!

Христос казва: „Жена кога ражда, на скръб е.“ Това се отнася за сегашните времена. Ние виждаме, че днес човекът е дошъл до положение да чувства само своите страда-

ния и нещастия. Затова хората казват: Родили сме се, но след това ще умрем. Човек се е родил, така е, но аз не съм съгласен с това, че ще умре. За човешката душа трябва да се ражда без да умира. Това е радостта. Когато човек дойде до положението да съзнае, че е излязъл от смъртта, от ограниченията, в него наставка вътрешна радост.

Казвам: Ние трябва да се върнем към първичния живот. Как ще се постигне това нещо? – Когато дойдат големите страдания в света, големият недоимък. Представете си, че някой човек иска да направи добро, но се чувства ограничен, с голяма тъмнина на съзнанието, недоволен от себе си и не знае как да направи доброто. Този човек се пооглежда натук-натам, позамисля се, но нещо му не достига, не разбира как и отде да започне работата. Обръща се за съвет към един, към втори, към трети, но положението му не се улеснява. Най-после дохожда в света някакво общо страдание, и той обръща мисълта си към него. Не се минава много време, мисълта му се прояснява и този човек започва да разбира какво трябва да направи, как да пристъпи към разрешението на своята задача.

Ще ви приведа друг пример. Един американски милионер имал син ученик, който бил много слаб по математика. Когато трябвало да се яви на изпит по този предмет, той се чудел как да подкупи учителя си, за да премине в по-горен курс, но никога не успявал в това. По едно време, когато трябвало втори път да се яви на изпит по математика, съобщават му, че бащата изгубил всичкото си имане и остава последен сиромас. Като чул тази новина, синът се стреснал силно, понеже до това време всякога уповавал на богатството на баща си, и вследствие силното сътресение, в мозъка му става голямо прояснение. От този момент синът на богаташа започнал да разбира задачите и сам да ги

решава. След продължителни усилия в това направление, той успял да стане даже виден математик. Докато бащата бил богат, синът бил последен ученик по математика; щом бащата изгубил имането си, синът станал пръв ученик по този предмет. На това основание, докато човек е богат, той не може да стане гений или светия. Това не показва, че богатството е лошо нещо, но докато човек е богат, върху него се натрупват мислите на хората, които сковават ума му, и той не може да работи. Изгуби ли богатството си, той се освобождава от натрупаните мисли върху него, умът му се избистря и започва да работи. Някой казва: Защо да не бъда богат човек? – Ако искаш да бъдеш обикновен човек, можеш да бъдеш богат; но ако искаш да се подигнеш, да придобиеш знания, трябва да се освободиш от богатството, което смущава твоя ум, и по този начин спъва твоето развитие. Ако си богат, хората постоянно ще ти дават проекти, какво да правиш; и ако ги слушаш, главата ти ще се забърка. Няма гений в света, който да е разширил своето богатство. Той го е оставил на други, те да се занимават с него. Затова всички Велики Учители на човечеството са казвали: „Който иска да придобие Вечния Живот, трябва да се отрече от своето богатство, да го раздаде на бедните, а той сам да работи за своето усъвършенстване.“

Христос казва: „Продай имането си и го раздай на сиромасите.“ Това не се отнася до обикновените хора. Те нека държат имането си, вързано в девет възела, както казват българите. Това се отнася до онези, които искат да се подигнат, които искат да станат гении, светии. Те трябва да бъдат доволни в себе си от условията, които разумното Провидение им е наложило. Такъв човек трябва правилно да разрешава задачата си и всяка сутрин, като стане, той трябва да знае има ли връзка с разумните същества от не-

видимия свят, или няма; той трябва да знае още ще може ли да свърши работата, която започва. Това нещо може да знае и всеки обикновен човек. Много от съвременните хора страдат от това, че започват една работа и я оставят недовършена. Смесът седи в това, когато една жена зачене, тя трябва да роди! Започнеш ли с образованието си, трябва да имаш резултат; започнеш ли с Любовта, трябва да имаш резултат; започнеш ли с Мъдростта, трябва да имаш резултат; започнеш ли с Правдата, трябва да имаш резултат; започнеш ли с Добродетелта, трябва да имаш резултат. Всички резултати в земния живот трябва да бъдат свързани в едно цяло.

Казвам: Първият човек, Адам е имал съвсем друга форма от тази на сегашния човек. Първите хора са имали знания, те са били ясновидци и са виждали нещата, които стават не само в настоящето, но и тия, които ще станат в бъдеще. Първите хора са боравили с чистата наука; и това, което виждаме в съвременната математика, както и в другите отрасли на науката е останало от тях. Съвременната наука дължи на тия хора, които са заминали вече от Земята. Аз подразбирам, че те живеят в друга сфера, по-висока от Земята. Някои от тия хора живеят на височина около 6000 километра над Земята; други живеят на височина 10-15 хиляди километра над Земята, а има такива, които живеят и на 120 хиляди километра височина. Онези пък, които живеят на Слънцето, те се явяват много рядко на Земята. Обаче всички тия същества взимат колективно участие в развитието на човечеството, понеже имат Любов към първичния човек. Значи на Земята съществува един човек, който служи за образец на другите, а всички останали хора съставляват неговото тяло. По причина на този общ човек, всички разумни същества имат Любов към цялото

човечество, което съставлява неговото тяло. Този, когото те обичат, ние наричаме проявления Бог, или Господ, или Спасител. Под тези имена ние подразбираме космичния човек, който включва всичко в себе си.

Според положителната религия, за да вървят работите на човека добре и в материалния, и в духовния, и в Божествения свят, той трябва да бъде свързан с космичния човек. Свърже ли се с него, няма защо да ходи из целия свят да търси това, което му е необходимо. Защо? – Защото каквото му потрябва, той ще го поиска от космичния човек и веднага ще го получи. Този човек не строшава никому думата на две. Искате ли нещо от него, пожелайте го само един път, няма защо да го искате 20 пъти. Натиснете ли веднъж звънеца, чакайте вече за отговор. Космичният човек ще стане, ще се облече хубаво, ще вземе книгата си, и докато ви отговори, може да измнат час-два – нищо от това; не бързайте и не се безпокойте за отговора му. След това той ще отвори вратата на стаята си и ще каже: Заповядайте в моя палат! Казвам: Онези от вас, които имат тази опитност, ще повярват; онези обаче, които нямат тази опитност, ще кажат: Това не се отнася до нас. Едно е вярно, че всички ще дойдат до тази опитност.

Казва Христос: „Жена кога ражда, не скръб е.“ Момата казва: Какво ме интересува скръбта на родилката? Казвам: И ти ще дойдеш до това положение, и ти ще трябва да родиш! Момъкът казва: Какво ме интересува тази скръб? Баща ми да му мисли! – Не, и ти ще дойдеш до това положение. Има хора, които не са женени, но Господ няма да ги остави така, все ще ги застави поне една жена да хранят. На някои хора ща даде десет жени да гледат. Една лека жена дойде при някой светия и му казва: Няма какво да правиш, ще ме гледаш, ще ме храниш, ще се молиш за

моето спасение! Той горкият, не може да се освободи от нейните лоши мисли. Обръща се към Господа, моли се, казва: Моля Ти се Господи, освободи ме от тази жена! Тъкмо се освободи от нея, дойде друга някоя. Вие мислите, че като станете светии, ще се освободите от тези жени. Не, десет паднали жени ще се изредят при вас, че косите ви ще побелеят от чудо. Косата на светията е бяла, но като мине последният изпит, като се освободи и от последната жена, косата му става черна, лъскава, като на млад момък.

„Жена кога ражда, на скръб е, но като роди, скръбта ѝ се превръща в радост.“ Това подразбира, че тя се свързва с Бога. Тази е идеята. Няма по-хубаво нещо от това, да се свърже човек с Бога. Ние обаче не разбираме да се направи връзка с обикновения Бог, както Го схващат религиозните хора, но подразбираме връзка с възвишеното, тихото състояние у човека, което всякога му посочва правия път в живота. Това Божествено начало говори във всички хора, били те царе, князе, министри, светии или най-последни бедняци. Това са служби само, които човек изпълнява в своя временен живот на Земята. Великият Господ може да ви постави на различни служби – всички са почитени. При всяка служба човек има възможност да изучава хората, а едновременно с това да проучва и себе си. Чрез тези служби Бог ви изпраща някъде да предадете Неговото благословение. Бог ви изпраща да предадете някое писмо от Него. Който получи това писмо от вас, ще каже: „Има праведни хора в света!“

Към тази връзка именно трябва да се стремите! Направите ли тази връзка, вие ще бъдете сигурни, че никой не може да ви вземе това, което имате. То не значи, че ако сте свързани с Бога, няма да имате мъчнотии. Ще имате мъчнотии, но ще бъдете силни да ги разрешавате. Сега,

при пресъздаване вашия характер, турете си като задача, в продължение на една година да решавате правилно и с радост мъчнотиите си. Като дойде някоя мъчнотия, кажете си: „Жена кога ражда, на скръб е, но като роди, не помни скръбта си. Щом е така и аз мога да родя. Сега скърбя, защото съм заченала нещо, но като родя, ще се радвам.“ Казвате: Кой знае дали е така! – Вие знаете, че е така; щом сте заченали, ще родите. Христос казва: „Овците, които Бог ми е дал, никой не може да ги отнеме, понеже няма по-голям от Отца ми.“ Бог е най-голям в цялото Царство. Питам: Кой може да попречи на вашите идеи? Ако някой може да попречи на идеите ви, те не са силни.

За обяснение на мисълта си, ще ви приведа следния пример. Един човек се заел да поддържа правото навред по света. На десет места поддържал правото, и на десетте места го били. По едно време чува едного, че пита: Няма ли право в този свят? Той му отговорил: Аз поддържам правото, но не смея да го изповядвам, понеже на десет места ме биха, а тебе само на едно място са те били. Днес хората са наплашени и всеки от тях казва: И аз поддържам правото, но понеже на десет места ме биха, повече не смея да го поддържам, сега ще мълча. Не е важно да поддържаме правото на думи, но да го устояваме в дела. В турско време българите с мисълта си късаха въжетата, на които бесеха техните братя. Мощна беше тяхната мисъл! Турците имаха обичай, като се скъса въжетото, на което бесят някого, сваляха го от бесилката. В сегашните времена, между съвременните християнски народи, и десет пъти да се скъса въжетото, пак ще обесят човека. Старите българи обаче спазваха обичая на турците. Днес много хора се интересуват да гледат как бесят. Питам: Какъв е този човек, който иска да гледа зрелища, който се интересува да види

как бесят някого? Мисълта на всеки човек трябва да бъде толкова силна, че да къса въжетата, с които бесят. Никакви въжета не трябва да се турят на врата на човека! Мисълта на всеки човек трябва да бъде насочена към следното: да къса въжетата, да разрушава затворите, да разтопява веригите от краката и ръцете на затворниците. Такава мощна мисъл и такова мощно чувство трябва да има в ума и в сърцето на праведния. Така трябва да мислят и чувстват всички хора, та като ги види Господ, да каже: „Тези хора мислят и чувстват така, както аз ги създадох първоначално. Те живеят според моя закон.“ Кой създаде бесилките и затворите, веригите? – Някой създаде и бесилките и затворите, и веригите. За него Христос казва: „Той отначало беше човекоубиец, но дерзайте, Аз победих света!“ Ако сегашните християни имат такава мощна мисъл, каквато имаха старите българи, всички въжета на бесилките щяха да се скъсат, както това ставаше в турско време. Трябва ли да чакате да дойде някой да пререже въжетата? В Индия има факири, които владеят закона чрез силата на мисълта да прерязват въжета, да разтопяват железни вериги. Мощна е човешката мисъл! Тя може и железни вериги да разтопява, въжета на бесилки да къса и пътя на хората да отваря. Това е резултат на мощна сила Божия, която действа в нас. Бог, Който живее в нас, казва: „Продай всичкото си имане и го раздай на сиромасите!“ Но ти се усъмниш, прекъснеш връзката си с Него, и тялото ти остава без глава, обесват те. Някой човек има глава, която се търкаля, а тяло няма. Какво ще прави само с една глава?

Казвам: Религиозните хора говорят днес само върху Библията. Те казват: „Знаете ли, какво е казал пророк Иезекиил? Знаете ли, какво е казал пророк Исаяя?“ – Знаем какво са казали пророците, но най-важно е какво са въплътили

в думите си; важно е какъв пример са оставили със своя живот на човечеството. Пророк Данаил беше в рова между лъвовете. Изядоха ли го те? Тримата момци, Сидрах, Мисах, Авденаго, бяха в огнена пещ. Изгоряха ли там? Такъв трябва да бъде религиозният човек: нито лъвове да го ядат, нито огън да го гори! Истински религиозен човек е този, който има такава силна мисъл, която пред никакви препятствия не се спира. Като отиде при някой богат човек, той няма да му се моли за пари, но с мисълта си само ще го застави да даде, колкото му трябват. Ще кажете: Тогава ще стават големи злоупотребления. – Не, само мисълта на абсолютно чистия човек е в състояние да преодолява всички спънки и мъчнотии в живота.

И тъй, правете опити да видите каква е силата на вашата мисъл. Виждате в паяжината на паяка една муха. Концентрирайте мисълта си към паяжината и следете ще можете ли да скъсате паяжината и да освободите мухата. Ако можете да освободите мухата, вашата мисъл и вашето християнство са силни; не можете ли да я освободите, и мисълта ви, и християнството ви, като идея са слаби. Това индусите могат да правят. Един българин, който се занимавал с тайните науки, правил опити за усилване на мисълта си и дошъл до убеждението, че с мисълта човек може да прави различни чудеса. И наистина, със силата на своята мисъл той могъл да пренася малки предмети от едно място на друго.

Христос казва: „Всеки, който вярва в мене и изпълнява моите заповеди, ще прави чудеса, като моите, и по-големи от моите.“ Ние не говорим за чудеса, които залъгват хората, но за такива, от които можем да добием пълна самоувереност, че сме свързани с Бога и с неговата помощ само можем да разрешим големите мъчнотии, които сега

идат в света. Изобщо в сегашната култура учениците на християнството или на Божествената школа ще преминат през голямо пресяване, за да се опита доде е стигнала тяхната вяра, тяхната интелигентност и техните способности. То ще бъде генерално пресяване, генерален изпит. Това наричаме край на една епоха, която завършва, и начало на друга, нова, в която сега влизаме.

„Жена, кога ражда, на скръб е.“ И ако вие сега скърбите, причината е, че раждате великата идея, която е дълбоко скрита във вас. Като родите, няма да помните скръбта си. Това подразбира, че ще имате един завършен плод. Това подразбира още и закона на безсмъртието. Който придобие безсмъртието, той ще стане ученик на Божествената школа, или приятел на Бога, както се е наричал Аврам.

„Жена, кога ражда, на скръб е, а като роди, забравя скръбта си и се радва, че се е родил човек на света.“

Разумното в нас съзнава, че Бог живее в нашата глава; ние вървим по Неговите пътища, прилагаме Неговите закони и за това, каквото поискаме, можем да постигнем.

Беседа от Учителя, държана на 10 юни 1928 г. в гр. София

СЪДЪРЖАНИЕ

1. За съдба дойдох	5
2. Който се отмята	31
3. Глас от града	51
4. Работникът и неговата прехрана.....	72
5. Той дойде при Пилата.....	96
6. Бог е Дух	127
7. Вечно веселие.....	157
8. Кога ражда	182

**УЧИТЕЛЯТ БЕИНСА ДУНО
ЗА СЪДБА ДОЙДОХ**

Неделни беседи

Серия XI

Второ издание

Набор
Яна Попянева

Коректор
Венета Максимова

Предпечтна подготовка
„ТЕРМИТ 97“ ЕООД

Печат
„Симолини '94“

ИК „ЖАНУА '98“
тел. 02/ 987 87 30
www.janua-98.com

ISBN 978-954-376-069-5

1911
1912
1913

